GALLANT

CONACUL BÂNTUIT

V. E. SCHWAB

BOOKZONE

virtual-proiect.eu

V.E. SCHWAB

GALLANT
CONACUL BÂNTUIT

Original: *Gallant* (2022)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2022 —

Celor care caută uși, care au suficient curaj să le Deschidă pe cele găsite, iar uneori chiar să și le făurească pe ale lor.

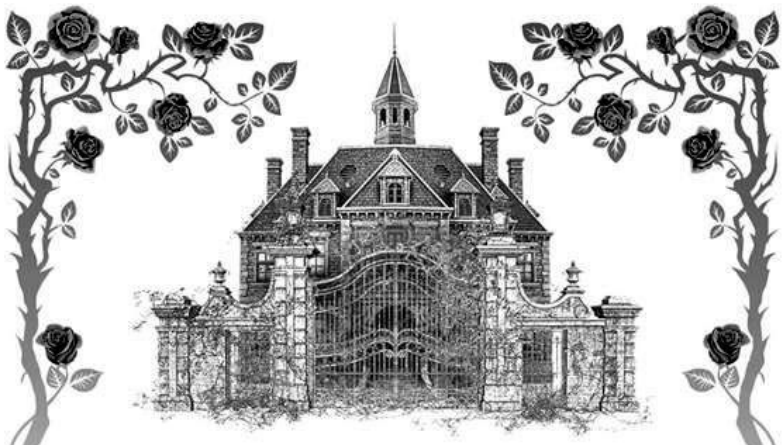

V. E. SCHWAB

GALLANT

Stăpânul casei stă lângă zidul grădinii.

Este o întindere de piatră întunecată, o poartă de fier încuiată, cu un lacăt în centru. Între poartă și piatră e un spațiu îngust, iar când vântul bate potrivit, poartă miros de vară, dulce ca pepenele galben, și căldura îndepărtată a soarelui.

În seara asta nu bate vântul.

Nu e nici lună, și totuși el se scaldă în razele ei. Sclipește pe marginile hainei jerpelite. Sclipește și pe oasele care i se văd prin piele.

Mângâie zidul cu palma, căutând crăpături. Fire încăpățânate de iederă îl urmăresc, cercetând ca niște degete fiecare fisură, iar o bucățică de piatră se desprinde și cade la pământ, dezvelind o frântură din noaptea altcuiva. Vinovatul, un șoarece-de-câmp, trece prin crăpătură și apoi coboară zidul, peste cizma stăpânului. El îl ia în mână, cu grație de șarpe.

Se apleacă spre fisură. Își fixează ochii albi lăptoși de cealaltă parte. Cealaltă grădină. Cealaltă casă.

În mâna lui, șoarecele se agită, iar stăpânul strânge.

— Taci, spune el, cu o voce precum încăperile goale.

Ascultă cealaltă parte, ciripitul blând al păsărilor, vântul care bate printre frunzele dese, rugămintea cuiva care vorbește în somn.

Stăpânul zâmbește și ridică bucățica de piatră, pe care o reașază în zid, unde așteaptă ca un secret.

Șoarecele nu se mai zbate în cușca pumnului său.

Când o deschide, n-au mai rămas decât un fir de cenușă și putregai și câțiva dinți albi, cât semințele.

Le scutură pe pământul uscat și se întreabă ce va crește.

Partea întâi
— ȘCOALA —

Capitolul unu

Ploaia bate darabana pe magazia din grădină.

O numesc magazie din grădină, însă adevărul e că nu-i nicio grădină în Merilance, iar magazia e nedemnă de acest nume. Se lasă într-o parte, ca o plantă ofilită, făcută din metal ieftin şi lemn putrezit. Podeaua e plină de unelte abandonate, cioburi de oale sparte şi mucuri de ţigări furate, iar Olivia Prior stă printre ele, în bezna ruginită, dorindu-şi să poată ţipa.

Îşi doreşte să poată transforma în zgomot durerea pricinuită de urma roşie, recentă, de pe mâna ei, să răstoarne magazia, aşa cum a făcut cu oala care a ars-o, să lovească pereţii aşa cum îşi dorea s-o lovească pe Clara, fiindcă lăsase cuptorul pornit şi avusese tupeul să chicotească la icnetul Oliviei. Durerea albă, fierbinte, furia roşie, fierbinte, iritarea bucătăresei când văzuse tocana distrusă şi buzele Clarei, făcute pungă, când zisese: „Nu cred c-a durut-o, că n-a scos niciun sunet".

Olivia ar fi prins-o pe cealaltă fată de gât, acolo, pe loc, dacă palma ei n-ar fi cântat, dacă bucătăreasa n-ar fi fost acolo, să o târască afară, dacă gestul i-ar fi adus mai mult decât o plăcere de moment şi o săptămână de pedeapsă. Aşa că făcuse următorul lucru potrivit: ieşise din mormântul înăbuşitor, cu bucătăreasa urlându-i pe urme.

E în magazie, dorindu-şi să poată face la fel de mult zgomot precum ploaia pe acoperişul jos, de tablă, să ia una dintre lopeţile neglijate şi să lovească pereţii subţiri, de metal, numai ca să-i audă răsunând. Dar ar auzi şi altcineva, ar veni să o găsească în locul acesta mic şi ascuns, şi n-ar avea cum să scape. Să scape de fete. Să scape de supraveghetoare. Să scape de şcoală.

Îşi ţine respiraţia şi îşi apasă mâna arsă pe magazia rece, metalică, aşteptând să îi cedeze durerea.

Magazia, în sine, nu este un secret.

Se află în spatele şcolii, de cealaltă parte a aleii de pietriş. De-a lungul anilor, o mână de fete au încercat să şi-o revendice, să fumeze, să bea şi să se sărute acolo, însă au venit doar o dată şi nu s-au mai întors. Le dă fiori, zic ele. Pământ reavăn şi pânze de păianjen, şi

altceva, o senzație nefirească. Le face părul de pe ceafă să se ridice, deși nu știu de ce.

Dar Olivia știe.

E din cauza entității moarte din colț.

Sau a ce a mai rămas din ea. Nu-i tocmai o *stafie,* ci doar o cârpă zdrențuită, o mână de dinți, și un singur ochi adormit, care plutește în întuneric. Se mișcă asemenea unui pește argintiu, la limita câmpului vizual al Oliviei, țâșnind ori de câte ori ea se uită. Dar, dacă stă foarte liniștită și își menține privirea în față, s-ar putea să-i crească un pomete, un gât. S-ar putea să plutească mai aproape, să clipească și să zâmbească și să suspine lângă ea, imponderabil, ca o umbră.

S-a întrebat, desigur, cine era, când avea oase și piele. Ochiul plutește, mai mare decât al ei, și o dată a surprins marginea unei bonete, tivul deșirat al unei fuste și s-a gândit că, poate, era o supraveghetoare. Nu că ar conta. Acum e doar un monstru care-i pândește spatele.

Pleacă, se gândește, și poate că-i aude gândurile, pentru că tresare și se retrage înapoi în beznă, lăsând-o singură în magazia întunecoasă.

Olivia se sprijină de zid.

Când era mai mică, îi plăcea să pretindă că *asta* era casa ei, și nu Merilance. Că mama și tatăl ei tocmai ieșiseră și au lăsat-o să facă ea curat. Că se vor întoarce, bineînțeles.

Odată ce casa era pregătită.

Atunci, ștergea praful și curăța pânzele de păianjen, aduna cioburile de oale și organiza rafturile. Dar, oricât se străduia să organizeze magazioara, nu era niciodată suficient de curată ca să-i aducă înapoi.

Acasă este o alegere. Aceste patru cuvinte stau singure pe o pagină din cartea mamei sale, înconjurate de atâta spațiu alb, încât par o ghicitoare. De fapt, tot ce-a scris mama ei i se pare o ghicitoare care așteaptă să fie rezolvată.

Ploaia a încetinit, de la ritmul unor lovituri de pumni la darabana degetelor plictisite, iar Olivia suspină și abandonează magazia.

Afară, totul este cenușiu.

Ziua cenușie începe să se topească într-o noapte cenușie, iar

lumina subțire, cenușie, linge aleea cu pietriș cenușiu care înconjoară zidurile de piatră cenușie ale Școlii Merilance pentru Fete Independente.

Cuvântul „școală" evocă imagini cu bănci ordonate, de lemn, și creioane care scârțâie. Cu învățare. Se învață, da, însă este o educație bazată pe aspecte practice. Curățarea șemineului. Formarea aluatului de pâine. Coaserea hainelor. Cum să trăiești într-o lume care nu te vrea. Cum să fii o stafie în casa altuia.

Și-o spune Merilance „școală", însă de fapt este un azil pentru tinere sălbăticite și oportuniste. Orfane, nedorite. Clădirea cenușie, monotonă, răsare ca o criptă de piatră, înconjurată nu de parcuri sau de verdeață, ci de fețe scofâlcite și căzute ale altor construcții de la periferie, cu hornuri care șuieră fum. Locul nu are ziduri, nici porți de fier, doar o arcadă vacantă, parcă pentru a spune: „Ești liberă să pleci, dacă ai unde. Dar, dacă pleci – și, din când în când, fetele pleacă –, nu vei fi bine primită înapoi. O dată pe an, uneori mai des, o fată bate la ușă cu putere, disperată să intre înapoi, și astfel află celelalte că este bine să viseze la vieți fericite și la case primitoare, dar chiar și un loc mohorât ca un mormânt e mai bun decât strada.

Și totuși, Olivia chiar e tentată, în unele zile.

Uneori, privește arcada, căscându-se ca o gură la marginea pietrișului, și se gândește: *ce-ar fi dacă,* se gândește: *aș putea,* se gândește*: într-o zi, voi putea.*

Într-o noapte, va intra în camerele supraveghetoarelor și va lua tot ce va găsi, și va pleca. Va deveni vagaboandă, va jefui trenuri și case sau va fi escroacă, așa ca bărbații din romanele ieftine pe care pare să le aibă mereu Charlotte de la un băiat cu care se vede la marginea șanțului cu pietriș, în fiecare săptămână. Olivia plănuiește o sută de viitoruri diferite, dar, în fiecare noapte, e încă acolo, suindu-se în patul îngust din camera înghesuită a casei care nu e și nu va fi niciodată acasă. În fiecare dimineață se trezește în același loc.

Olivia se târăște înapoi, traversând curtea, cu pantofii alunecând pe pietriș, cu un *șșș, șșș, șșș* constant. Stă cu ochii în pământ și caută culoare. Când și când, după o ploaie zdravănă, câteva fire verzi își croiesc drum printre pietricele, sau un strat încăpățânat de mușchi se fixează de o dală, însă culorile sfidătoare nu durează. Singurele flori

pe care le vede sunt în biroul supraveghetoarei-şefe, şi chiar şi acelea sunt false, palide, cu petale mătăsoase cenuşii de praf.

Şi totuşi, dând ocol şcolii şi îndreptându-se spre uşa laterală lăsată întredeschisă, Olivia vede o pată galbenă. O inflorescenţă mică, precum o buruiană, ţâşnind dintre pietre. Îngenunchează, ignorând pietricelele care-i muşcă din genunchi, şi îşi trece atentă degetul mare peste floricică. Vrea să o culeagă, când aude paşii pe pietriş, foşnetul cunoscut şi suspinul fustelor care anunţă o supraveghetoare.

Toate supraveghetoarele arată la fel, în rochiile lor cândva albe şi centurile lor la fel de albe cândva. Dar nu sunt la fel. Supraveghetoarea Jessamine, cu zâmbetul ei firav, de parcă ar suge o lămâie, nu e supraveghetoarea Beth, cu ochii ei adânci şi pungile de sub ei, sau supraveghetoarea Laura, cu glasul înalt şi plângăreţ ca al unui samovar.

Mai e şi supraveghetoarea Agatha.

— Olivia Prior! bubuie ea, cu respiraţia tăiată. Ce faci?

Olivia ridică mâinile, chiar dacă ştie că e în zadar. Supraveghetoarea Sarah a învăţat-o să vorbească prin semne, iar totul a mers bine până ce ea a plecat şi nimeni altcineva nu s-a obosit să înveţe.

Nu că ar conta ce spune Olivia. Nimeni nu ştie să asculte.

Agatha o priveşte formând în aer *îmi plănuiesc evadarea,* dar n-ajunge nici la jumătate când supraveghetoarea flutură din mâini, iritată.

— Unde... este... plăcuţa ta? întreabă, vorbind tare şi răspicat, de parcă Olivia nu ar auzi bine.

Dar aude foarte bine. Cât despre plăcuţă, este în spatele unui rând de borcane de gem din pivniţă, unde se află de când i-a fost dată, împreună cu frânghia de prins în jurul gâtului.

— Deci? întreabă supraveghetoarea.

Olivia clatină din cap şi alege cel mai simplu semn pentru ploaie, repetându-l, ca supraveghetoarea să reuşească să vadă, însă Agatha doar plescăie din buze, o apucă de încheieturi şi o târăşte înapoi înăuntru.

— Trebuia să fii la bucătărie, zice supraveghetoarea, trăgând-o

după ea pe hol. Acum, e vremea cinei, iar tu n-ai ajutat la pregătirea ei.

Și totuși, ca prin farmec, se gândește Olivia, după mirosul care le întâmpină, *este gata.*

Ajung în sala de mese, unde se înalță vocile fetelor, dar supraveghetoarea o împinge dincolo de uși.

— Cine nu dăruiește nu primește, zice ea, de parcă ar fi un motto Merilance, și nu ceva inventat pe loc.

Dă scurt din cap, mulțumită de sine, iar Olivia și-o imaginează brodând cuvintele pe o pernă.

Ajung în dormitor, unde sunt două duzini de rafturi mici, lângă două duzini de paturi, albe și înguste precum chibriturile, toate goale.

— În pat, zice supraveghetoarea, deși nici măcar nu s-a lăsat seara. Poate te folosești de timpul ăsta și te gândești ce înseamnă să fii o fată de la Merilance.

Olivia ar prefera să mănânce sticlă, dar încuviințează și se străduiește să pară ascultătoare. Chiar face o reverență, dar numai ca supraveghetoarea să nu o vadă cum se strâmbă, cu zâmbetul firav și sfidător. Las-o să creadă că-i pare rău.

Oamenii presupun multe despre Olivia.

Dar de cele mai multe ori se înșală.

Supraveghetoarea pleacă, pentru că nu-și dorește să rateze cina, și Olivia pășește în dormitor. Se oprește la picioarele primului pat, ascultând foșnetul fustelor care se retrag. După ce Agatha dispare, Olivia iese iar din cameră, strecurându-se pe hol și dând colțul spre apartamentele supraveghetoarelor.

Fiecare supraveghetoare are camera ei. Ușile sunt încuiate, dar broaștele sunt vechi și simple, iar dinții cheilor, rudimentari.

Olivia scoate din buzunar o sârmă rezistentă, amintindu-și forma cheii Agathei, cu dinții în forma unui E. Durează ceva, dar broasca tresare și ușa se deschide dezvăluind un dormitor ordonat, plin de perne cu mantre scurte brodate pe fețe.

Aici, prin voia Domnului.

Un loc pentru toate, și toate la locul lor.

O casă ordonată înseamnă o minte împăcată.

Olivia își trece degetele peste cuvinte. Înconjoară patul. Pe pervaz se află o oglinjoară, iar când trece prin dreptul ei surprinde o idee din părul precum cărbunele și un obraz gălbejit. Tresare. Dar e doar reflexia ei. Palidă. Lipsită de culoare. Stafia de la Merilance. Așa-i zic celelalte fete. Dar vocile lor trădează o urmă de teamă. Olivia se privește în oglindă. Zâmbește.

Îngenunchează în fața dulăpiorului de frasin de lângă patul Agathei. Supraveghetoarele au viciile lor. Lara, țigări, Jessamine, dropsuri cu lămâie, Beth, romane ieftine. Agatha? Ea are *mai multe.* O sticlă de coniac așteaptă pe raftul de sus, iar dedesubt Olivia găsește o cutie cu prăjiturele cu glazură de zahăr și o pungă de hârtie cu clementine, care lucesc precum niște răsărituri. Înșfacă trei prăjiturele și un fruct, și se retrage în tăcere în dormitorul tăcut, ca să ia liniștită cina.

Capitolul doi

Olivia face un picnic pe patul ei îngust.

Mănâncă repede prăjiturelele, dar clementina o savurează, o cojește într-o panglică răsucită, iar coaja însorită dezvelește feliile ademenitoare. Toată camera va mirosi a citrice furate, dar nu îi pasă. Are gust de primăvară, de picioare desculțe pe câmpii cu iarbă, de ceva cald și verde.

Patul ei este în capătul camerei, așa că poate sta cu spatele lipit de perete cât mănâncă. Asta-i bine, fiindcă poate supraveghea ușa. Și chestia moartă de pe patul Clarei.

Monstrul ăsta e diferit, mai mic decât celălalt. Are coate și genunchi osoși și un ochi care nu clipește, o mână care trage de o cosiță jerpelită, în timp ce o privește pe Olivia mâncând. Se mișcă precum o fată. Se bosumflă, își înclină capul, îi șoptește la ureche când încearcă să doarmă, blând și fără glas, cuvintele fiind doar aer pe obrazul său.

Olivia se încruntă la el și monstrul se topește.

Asta-i treaba cu monștrii.

Vor să te uiți, dar nu suportă să fie văzuți.

Măcar nu o pot atinge, se gândește ea. O dată, frustrată, a lovit cu mâna unul din apropiere, dar i-au trecut degetele prin el. Fără niciun curent de aer nefiresc pe piele, nici măcar o respirație. S-a simțit mai bine atunci, să știe că nu era suficient de real, de *prezent,* să facă mai multe decât să zâmbească, să pufnească, să se bosumfle.

Dincolo de ușă, zgomotele se schimbă.

Olivia ascultă zgomotele cinei care ia sfârșit la capătul holului, pocnetele bastonului supraveghetoarei-șefe, care se ridică să își țină predica de seară – poate despre curățenie, sau bunătate, sau modestie. Supraveghetoarea Agatha ascultă și ea, fără îndoială, gata să brodeze cuvintele pe o pernuță.

De aici, discursul este doar un foșnet răgușit – *Altă binecuvântare,* se gândește, scuturând firimiturile de pe pat și ascunzând panglica însorită a cojii de clementină sub pernă, unde va mirosi frumos. Se întinde spre tinichelele de pe raftul ei.

Fiecare pat are un raft, deşi conţinutul acestuia se schimbă. Unele fete au o păpuşă, primită de pomană sau cusută chiar de ele. Altele au o carte, pe care le place să o citească, sau o broderie, sau un cerc. O mare parte din raftul Oliviei este ocupată de caiete cu schiţe şi de un borcan cu creioane, scurtate, dar ascuţite. (Este o artistă talentată, şi chiar dacă supraveghetoarele de la Merilance nu sunt tocmai încântate, nu-i interzic să deseneze.) Dar în seara asta degetele ei trec peste schiţe către jurnalul verde din capătul raftului.

A aparţinut mamei sale.

Mama ei a fost mereu un mister, un spaţiu gol, un contur cu muchii suficient de ferme să marcheze absenţa. Olivia ia jurnalul încetişor, trecându-şi mâna peste coperta uzată de vreme – este cel mai apropiat lucru de o amintire pe care-l are despre viaţa de dinainte de Merilance. Olivia a ajuns în mormântul întunecat de piatră când n-avea încă doi ani, murdară, într-o rochie cusută cu floricele sălbatice. Probabil c-a stat pe scări cu orele, înainte să fie găsită. Aşa i-au spus. Pentru că nu plângea. Ea însă nu îşi aminteşte. Nu-şi aminteşte nimic din perioada dinainte. Nu-şi aminteşte de vocea mamei, iar despre tatăl ei ştie doar că nu l-a cunoscut. Deja murise când s-a născut ea, atât a priceput din cuvintele mamei sale.

Lucru straniu, jurnalul ăsta.

A memorat fiecare aspect, de la nuanţa precisă de verde a coperţii la *G*-ul elegant de pe pagina de gardă – ani de zile s-a străduit să ghicească de la ce vine, de la Georgina, de la Genevieve, de la Gabrielle –, până la liniile gemene, care nu-s nici presate, nici lipite, ci *scobite* sub el, şanţuri paralele perfecte, de la o margine la alta. De la înfloriturile ciudate, în cerneală, care ocupă pagini întregi, la notele scrise de mâna mamei sale, unele lungi, altele doar din câteva cuvinte, unele clare, altele frânte şi sparte, toate adresate unui „tu”.

Când Olivia era mică, credea că *ea* era „tu”, că mama ei îi vorbea de dincolo de timp, şi acele două litere formau o mână care ajungea la ea prin hârtie.

Dacă citeşti asta, sunt în siguranţă.

Te-am visat azi-noapte.

Îţi aminteşti când...

În cele din urmă, a ajuns să înţeleagă că „tu” era altcineva: tatăl ei.

Deşi el nu răspunde niciodată, mama ei continuă să scrie de parcă i-ar fi răspuns, notă după notă, pline de termeni stranii, misterioşi, din perioada în care se curtau, păsări în colivii, ceruri fără stele, bunătatea lui, teama şi iubirea ei, şi apoi, în sfârşit, despre Olivia. *Fiica noastră.*

Apoi însă, mama ei se transformă. Scrie despre umbre care se târăsc prin beznă, ca nişte degete, şi despre voci purtate de vânt, care o cheamă acasă. Curând, scrisul ei graţios începe să se încline, înainte să se rostogolească peste buza stâncii, în nebunie.

Stânca aceea? Noaptea în care a murit tatăl ei.

Era bolnav. Mama ei vorbea despre asta, despre cum el părea să se stingă pe măsură ce burta ei creştea, despre o boală care i l-a furat cu doar câteva săptămâni înainte să se nască Olivia. Când a murit, mama ei s-a prăbuşit. S-a frânt. Cuvintele ei frumoase s-au ştirbit, iar scrisul s-a năruit.

Îmi pare rău c-am vrut să fiu liberă ~~îmi pare rău c-am deschis uşa că nu eşti aici şi ei privesc el priveşte te vrea înapoi dar ai plecat mă vrea pe mine dar eu nu plec o vrea pe ea dar numai pe ea o am de la tine şi este totul este totul vreau să~~ plec acasă

Oliviei nu-i place să citească acele pagini, în parte fiindcă-s rătăcirile unei femei care înnebunise. Şi în parte fiindcă e obligată să se întrebe dacă nebunia nu e cumva în sânge. Dacă nu doarme în ea, aşteptând să fie trezită.

Scrisul se încheie, într-un târziu, înlocuit de o întindere albă, până ce, spre final, apare o notă. Ultima. O scrisoare, adresată nu unui tată, fie el viu sau mort, ci *ei.*

Olivia Olivia Olivia, scrie mama ei, iar numele se destramă pe pagină, şi privirea îi pluteşte deasupra hârtiei pătate de cerneală. Trasează cu degetele cuvintele încâlcite, liniile desenate prin textul abandonat, în timp ce mama ei se lupta să-şi croiască drum prin desişul de gânduri.

Vede cu coada ochiului ceva clipind. Este monstrul, acum mai aproape, care priveşte de lângă perna Clarei. Îşi înclină capul, parcă ascultând, iar Olivia face la fel. Le aude venind. Închide jurnalul.

Câteva secunde mai târziu, uşile se deschid şi fetele intră

bulucindu-se.

Ciripesc, împrăştiindu-se prin încăpere. Cele mai mici o privesc şi şuşotesc, dar imediat ce se uită şi ea la ele, fug care încotro, ca nişte insecte, spre siguranţa cearşafurilor. Cele mai mari nu-i acordă nicio atenţie. Se prefac că n-ar fi acolo, dar ea ştie adevărul: le este frică. S-a asigurat de asta.

Olivia avea zece ani când şi-a arătat colţii.

Zece ani. Se plimba pe hol, când a auzit cuvintele mamei sale în gura altcuiva.

— *Aceste vise mă vor duce la pierzanie,* zicea. *Când visez, ştiu că trebuie să mă trezesc. Dar, când mă trezesc, mă gândesc doar la vise.*

A ajuns în dormitor şi a găsit-o pe Anabelle, cu părul său blond-argintiu, şezând pe patul ei şi citind din jurnal câtorva fete care chicoteau.

— *În vis, te pierd mereu. Când mă trezesc, eşti deja pierdut.*

Cuvintele sunau greşit, căci Anabelle vorbea ascuţit şi peltic, redând nebunia mamei sale. Olivia s-a dus în fugă spre ea şi a încercat să-şi ia jurnalul înapoi, dar Anabelle a ţâşnit, cu un rânjet maliţios.

— Dacă-l vrei, a zis, ridicând jurnalul, tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Olivia a simţit un nod în gât. A deschis gura, dar n-a putut spune nimic, doar a expirat furioasă.

Anabelle a chicotit la tăcerea ei. Olivia a sărit. Degetele sale au atins jurnalul în treacăt, înainte ca alte două fete să o tragă înapoi.

— Ah, ah, ah, a tachinat-o Anabelle, ameninţând cu degetul. Trebuie să *mă rogi.*

S-a apropiat de ea.

— Nici măcar nu trebuie să ţipi, a zis.

S-a aplecat, de parcă Olivia ar fi putut doar să şoptească, să formeze cuvintele *te rog* şi să le elibereze. A scrâşnit din dinţi.

— Ce-i în neregulă cu ea? a mârâit Lucy, strâmbând din nas.

În neregulă.

Olivia s-a încruntat. De parcă n-ar fi intrat în infirmerie, cu un an înainte, n-ar fi căutat în cartea de anatomie, n-ar fi găsit desenele cu gura şi gâtul şi n-ar fi copiat totul, n-ar fi şezut pe pat în noaptea

aceea, pipăindu-și gâtul, încercând să găsească sursa tăcerii sale, să afle ce-i lipsea.

— Haide, a îndemnat-o Anabelle, ținând jurnalul în aer.

Și, pentru că Olivia n-a zis nimic, fata a deschis jurnalul care nu-i aparținea, expunând cuvintele care nu erau ale ei, atingând hârtia care era a altcuiva, și a început să smulgă paginile.

Zgomotul acela, al hârtiei sfâșiate, a fost cel mai puternic din lume, iar Olivia s-a desprins din mâinile celorlalte fete și s-a aruncat asupra lui Anabelle, cu degetele în jurul gâtului ei. Anabelle a icnit, iar Olivia a strâns până ce fata n-a mai putut vorbi, n-a mai putut respira, și atunci și-au făcut apariția supraveghetoarele, despărțindu-le.

Anabelle suspina, iar Olivia se încrunta, și ambele fete au fost trimise la culcare fără cină.

— Ne-am distrat și noi puțin.

Cealaltă fată se bosumflase, prăbușindu-se pe pat, în timp ce Olivia vâra înapoi pe tăcute, cu durere în suflet, paginile din jurnalul mamei sale, cu imaginea gâtului lui Anabelle între degetele ei. Mulțumită cărții de anatomie, știuse perfect unde să apese.

Își trece degetul peste marginea jurnalului, unde paginile rupte ies în afară. Își ridică ochii negri în timp ce fetele încep să se așeze în paturi.

În jurul patului Oliviei e un șanț. Așa i se pare. Un pârâu mic, invizibil, pe care nu îl trece nimeni, transformându-i patul în castel. Într-o fortăreață.

Fetele mai mici cred că este blestemată.

Cele mai mari, că e sălbatică.

Oliviei nu-i pasă, doar să o lase în pace.

Anabelle e ultima care se bagă în pat.

Ochii ei gălbui se uită spre colțul Oliviei. Își atinge cosița blond-argintie cu o mână. Olivia simte că-i vine să zâmbească.

În noaptea aceea, după ce paginile sfâșiate au fost puse în siguranță înapoi, după ce luminile s-au stins și fetele de la Merilance au adormit, Olivia s-a ridicat din pat. S-a strecurat în bucătărie și a luat un borcan gol, apoi s-a dus în pivniță, genul de loc care e mereu umed și uscat în același timp. A durat o oră, poate două, dar a reușit să umple borcanul cu gândaci și păianjeni și vreo șase peștișori de

argint. A mai adăugat și o mână de cenușă din soba supraveghetoarei-șefe, ca gândacii să lase urme, s-a strecurat înapoi în dormitor și a deschis borcanul deasupra capului lui Anabelle.

Fata s-a trezit urlând.

Olivia a privit, din pat, cum Anabelle lovea cearșafurile cu palma și se rostogolea pe podea. În cameră, fetele țipau, iar supraveghetoarele au venit tocmai la timp să vadă un peștișor de argint ieșind din cosița lui Anabelle. Monstrul privea și el, zguduit de un râs tăcut, și în timp ce Anabelle era condusă suspinând afară din încăpere, monstrul a dus un deget osos la buzele doar pe jumătate formate, parcă jurând să păstreze secretul. Dar Olivia nu voia să fie secret. Voia ca Anabelle să știe precis cine făcuse asta. Voia să știe cine o făcuse să urle.

La micul-dejun, părul lui Anabelle era tuns scurt. S-a uitat direct la Olivia, iar aceasta a privit-o înapoi.

Haide, s-a gândit, privindu-se ochi în ochi. *Spune ceva.*

Anabelle nu a spus.

Dar nici n-a mai pus vreodată mâna pe jurnal.

Au trecut mulți ani, iar părul lui Anabelle a crescut la loc, blond-argintiu, dar ea încă-și atinge cosița ori de câte ori o vede pe Olivia, așa cum li se spune fetelor să își facă semnul crucii sau să îngenuncheze, la slujbă.

De fiecare dată, Olivia zâmbește.

— În pat, zice supraveghetoarea – nu contează care.

Curând, luminile se sting și camera tace. Olivia se vâră sub pătura aspră, își lipește spinarea de perete și îmbrățișează jurnalul, apoi închide ochii, ca să nu mai vadă monstrul și fetele și lumea Merilance.

Olivia Olivia Olivia

Ți-am șoptit numele în păr
~~ca să-ți amintești~~ o să-ți amintești?
~~Nu știu nu pot~~ Se spune că a iubi înseamnă
să renunți, dar eu simt numai că am pierdut. Inima
mea e cenușă și
~~știai că își păstrează forma până ce o atingi~~
nu vreau să te las, dur nu mai am încredere în mine
~~nu e timp nu e timp nu e timp să~~
Îmi pare rău că nu știu ce să fac,
Olivia Olivia Olivia, amintește-ți –
umbrele ~~nu pot atinge~~ nu sunt adevărate
visele ~~sunt doar vise~~ nu te pot răni
și vei fi în siguranță câtă vreme stai departe
de Gallant

Capitolul trei

Olivia a fost îngropată de vie.

Cel puţin aşa se simte. Bucătăria este un loc înghesuit în măruntaiele clădirii, aerul este îmbâcsit de aburi de la oale şi pereţii sunt făcuţi din piatră, iar când Olivia e obligată să lucreze aici, simte că a fost îngropată. Nu ar deranja-o, dacă ar fi singură.

În bucătărie nu sunt monştri, dar sunt mereu fete. Ciripesc şi sporovăiesc, umplând camera de zgomot, doar fiindcă pot. Una zice o poveste despre un prinţ şi un palat. Alta se plânge de crampe, a treia stă într-un colţ, bălăngănind din picioare şi nefăcând nimic.

Olivia încearcă să le ignore, concentrându-se, în schimb, pe castronul ei cu cartofi. Cuţitul îi scânteiază în palmă. Îşi priveşte mâinile în timp ce lucrează. Sunt subţiri şi urâte, dar puternice. Sunt mâini care pot vorbi, deşi puţine de la şcoală se obosesc să asculte, mâini care pot scrie şi desena şi coase o linie perfectă. Mâini care pot trage pielea de pe carne fără să alunece.

Există o cicatrice mică, între degetul arătător şi cel mare, dar s-a întâmplat de mult şi din vina ei. Le auzise pe celelalte fete urlând când se loveau. Un ţipăt scurt, un vaiet lung. La naiba, într-o zi, când Lucy încercase să sară între paturi şi ratase şi-şi rupsese piciorul, plânsese neconsolată. Iar Olivia se întrebase, aproape absentă, dacă vocea ei se afla de cealaltă parte a unui prag, şi dacă putea fi invocată prin durere.

Cuţitul era ascuţit. Tăietura, adâncă. Sângele a şiroit pe blatul din bucătărie, căldura i-a urlat din braţ şi plămâni, însă numai un icnet scurt şi ascuţit i-a scăpat din gât, mai mult pustiu decât sunet.

Când Clara a văzut sângele, a icnit, un zgomot ascuţit şi scârbit, iar Amelia a chemat supraveghetoarele, care fireşte că au presupus că fusese un accident. Ce neîndemânatică, s-au lamentat, în timp ce fetele şuşoteau. Toată lumea era atât de zgomotoasă. Mai puţin Olivia.

Ea, care *voia* să ţipe, nu de durere, ci de exasperare, de furie la cât zgomot avea în ea, nu reuşea. Lovise o grămadă de oale, doar ca să le audă zăngănind.

În cealaltă parte a bucătăriei, fetele au revenit la subiectele lor de discuție despre dragoste.

Șoptesc de parcă ar fi un secret sau o bomboană furată, palmată și ascunsă apoi în obraji. De parcă iubirea ar fi tot ce au nevoie. De parcă ar fi blestemate și numai iubirea le-ar putea elibera. Nu vede sensul: iubirea nu i-a salvat tatăl de boală și moarte. Nu i-a salvat mama de nebunie și pierdere.

Fetele zic *iubire,* dar se referă la *dorință.* Să le dorească cineva, dincolo de zidurile acestei case. Așteaptă să fie salvate de unul dintre băieții care stau la marginea șanțului de pietriș și încearcă să le amăgească de cealaltă parte.

Olivia își dă ochii peste cap când aude vorbe despre favoruri și promisiuni.

— Ce știi *tu?* spune Rebecca, prinzându-i privirea.

Este o fată mlădioasă, cu ochi prea mici și apropiați. Olivia a desenat-o în chip de nevăstuică, și nu o dată.

— Cine să te vrea *pe tine?*

Ea nu știe, dar în primăvară a existat un băiat. A prins-o în timp ce venea din magazie. Li s-au întâlnit privirile, iar el a zâmbit.

— Vino să vorbim, a zis, iar Olivia s-a încruntat și s-a retras în casă.

Dar a doua zi el era din nou acolo, cu o margaretă galbenă în mână.

— Pentru tine, a zis, iar ea și-a dorit floarea mai mult decât atenția lui.

Dar tot a traversat șanțul. De aproape, părul lui sclipea în soare ca arama. De aproape, mirosea a murdărie. De aproape, i-a analizat genele și buzele, la fel de rece precum o artistă care-și studiază modelul.

Când a sărutat-o, ea a așteptat să simtă ce simțise mama pentru tatăl ei, în ziua în care se întâlniseră. Scânteia care aprinsese focul, care le arsese lumea. Dar i-a simțit doar mâna pe talie. Gura pe gură. O tristețe găunoasă.

— Nu vrei? a întrebat el, cu mâna pe spatele ei.

Voia să-și dorească, să simtă ce simțeau alte fete.

Dar nu simțea. Și totuși, Olivia e plină de *dorință*. Își dorește un

pat care nu scârțâie. O cameră fără Anabelle, supraveghetoare și monștri. O fereastră și o privelişte cu iarbă, un aer fără gust de mizerie, un tată care nu moare și o mamă care nu pleacă, și un viitor dincolo de zidurile Merilance.

Își dorește toate astea, și totuși e aici de suficientă vreme ca să știe că nu contează ce îți dorești *tu* – singura cale de scăpare este să te dorească altcineva.

Știe asta – și tot l-a respins.

Când l-a revăzut, la marginea curții, se apleca spre altă fată, subțire și frumușică, pe nume Mary, care chicotea și îi șușotea la ureche. Olivia a așteptat gelozia, dar n-a simțit decât o ușurare rece.

Termină de curățat un cartof și studiază cuțitașul. Îl ține în echilibru pe dosul palmei, înainte să-l arunce în aer și să prindă mânerul. Zâmbește doar pentru ea.

— Ciudato, mormăie Rebecca.

Olivia ridică privirea, o țintuiește și agită cuțitul ca pe un deget. Rebecca se încruntă și se întoarce spre celelalte fete, de parcă Olivia ar fi un monstru, ceva ce trebuie ignorat.

Măcar au depășit subiectul „băieți”. Acum vorbesc despre vise.

— Eram la mare.

— Dar tu nu ai fost niciodată la mare.

— Și ce?

Olivia mai ia un cartof, vârâ cuțitul sub coaja plină de amidon. Aproape a terminat, dar lucrează încet, ca să asculte ce vorbesc.

— De unde știi că era malul mării, și nu al unui lac?

— Erau pescăruși. Și stânci. Și, în plus, nu trebuie să cunoști un loc ca să-l visezi.

— Ba firește că da.

Olivia taie în patru cartoful și lasă bucățile să cadă în oală.

Ele vorbesc despre vise de parcă ar fi lucruri solide, de parcă le-ai putea crede reale. Se trezesc cu povești întregi întipărite în minte, cu imagini fixate în memorie.

Mama ei vorbea și ea despre vise, dar ale ei erau mai crude, pline de iubiți morți și umbre cu gheare, suficient de ascuțite ca să simtă nevoia să-și avertizeze fata că nu sunt reale.

Dar degeaba a avertizat-o.

Olivia n-a visat niciodată.

Bineînțeles că-și *imaginează* lucruri, invocă alte vieți, pretinde că ar fi altcineva – o fată cu o familie numeroasă și o casă mare și o grădină scăldată în soare, lucruri imposibile –, dar, în 14 ani, n-a fost niciodată vizitată de vreun vis. Somnul, când vine, este un tunel negru, un giulgiu întunecat. Uneori, chiar după ce se trezește, un fel de pânză de păianjen i se lipește de piele. Senzația aceea ciudată, de ceva apropiat, o imagine care plutește la suprafață, înainte să fie smulsă. Dar apoi dispare.

— Olivia.

Numele ei despică aerul. Tresare, cu degetele încleștate pe cuțit, dar este numai supraveghetoarea slăbuță la față, Jessamine, care așteaptă în ușă, cu gura pungă de parcă ar avea lămâie pe limbă. Îndoaie un deget și Olivia își părăsește postul.

Capetele se întorc. Ochii o urmăresc ieșind.

— Ce-a mai făcut acum? șoptesc ele, și, la drept vorbind, nu știe.

Poate șperaclele sau dulciurile furate din sertarul supraveghetoarei Agatha, ori poate plăcuța îngropată în pivniță.

Tremură puțin când urcă scările, înlocuind bucătăria înghesuită cu holurile răcoroase de sub ea. Are un junghi în inimă când vede ușa supraveghetoarei-șefe. Nu e semn bun să fii chemată aici.

Jessamine bate și de dincolo de ușă se aude o voce.

— Intră.

Olivia strânge din dinți ușor. Pășește înăuntru.

Într-o cameră strâmtă. Pereții sunt plini de cărți, care ar fi primitoare, de-ar fi povești cu magie, sau cu pirați, ori cu hoți. Dar cotoarele lor groase poartă titluri precum *Cartea de etichetă a doamnelor* și *Progresul pelerinului,* și un raft întreg de enciclopedii, despre care știe c-au fost folosite doar pentru îmbunătățirea posturii.

— Domnișoară Prior, zice silueta osoasă de la biroul de lemn închis la culoare.

Supraveghetoarea-șefă de la Merilance e bătrână. Așa a fost mereu. Pe lângă adăugarea câtorva riduri noi pe un chip deja ridat, nu s-a schimbat de când locuiește Olivia aici. Umerii nu i se lasă, ochii gălbui nu clipesc, iar când vorbește, vocea îi este subțire și ascuțită.

— Stai jos.

În cameră sunt două scaune. Unul firav, de lemn, lipit de perete, și unul verde-palid, în fața biroului.

Cel de lângă perete e deja ocupat. Un monstru mic și subțire șade pe el, aplecat în față, agitându-și picioarele prea scurte ca să atingă podeaua. Olivia privește lung la fata pe jumătate formată, întrebându-se cine ar alege să bântuie tocmai camera aceea dintre toate de la Merilance.

Supraveghetoarea-șefă își drege glasul. Sunetul e ca o mână osoasă care-i ridică Oliviei bărbia.

Monstrul dispare între scândurile de lemn, iar Olivia avansează forțându-se ca să se așeze pe scaunul verde-palid, stârnind un nor de praf. Privește sec la bătrână, sperând că expresia ei este banală, însă, din păcate, supraveghetoarea-șefă de la Merilance n-a fost niciodată suficient de politicoasă încât să o subestimeze pe Olivia. Să-i ia tăcerea drept prostie sau dezinteres. În fața privirii albastre a femeii, se simte expusă, nesigură.

— Ești cu noi de ceva vreme, zice ea, de parcă Olivia n-ar ști.

De parcă ar fi pierdut șirul anilor, așa cum pățește un om întemnițat.

— Avem grijă de tine de când erai mică. Te-am crescut și acum ești o tânără femeie.

Te-am crescut. De parcă ar fi o plantă. Studiază trandafirii de mătase prăfuiți care se află pe biroul femeii, culoarea pălind scăldată în lumina de afară, și încearcă să-și amintească dacă au fost și altfel decât gri. Apoi, supraveghetoarea-șefă face un lucru cumplit.

Zâmbește.

Cândva, la Merilance a existat o pisică. Era o bestie mică, sălbatică. Își petrecea timpul în jurul magaziei, prinzând șoareci. Se întindea pe acoperișul de tablă, dând din coadă, cu stomacul plin, cu gura schimonosită într-un zâmbet mic și arogant. Supraveghetoarea-șefă are aceeași expresie.

— Acum, a sosit timpul să ne despărțim.

Olivia se încordează. Știe ce se întâmplă cu fetele când părăsesc Merilance. Sunt trimise într-o fabrică sau dăruite, ca niște purcele premiate, unor bărbați de vârstă mijlocie, sau îngropate în măruntaiele casei altcuiva.

— Nu prea există variante pentru o fată... în starea ta.

Olivia analizează fiecare cuvânt. Ce vrea să spună supraveghetoarea-șefă e că nu prea există viitor pentru o orfană gata oricând să explodeze, care nu poate vorbi. Ar fi o soție bună, i s-a zis, dar e temperamentală. Ar fi o servitoare bună, doar că tăcerea ei poate fi luată drept semn de rău mai mare sau, cel puțin, poate tulbura. Ce rămâne? Nimic bun. Mintea ei aleargă pe holuri, plănuind evadarea. Mai are timp să dea iama în dulăpioarele supraveghetoarelor, să fugă în oraș, să găsească altă cale. Dar supraveghetoarea-șefă lovește cu degetele osoase în birou pentru a o face atentă.

— Din fericire, zice ea, deschizând un sertar, se pare că cineva a avut deja grijă de asta.

Scoate un plic. Înainte să i-l dea, Olivia vede că-i este adresat *ei.* Numele ei taie plicul, cu litere cursive, stranii, oblice precum ploaia.

Olivia Prior

Partea de sus a plicului a fost deschisă, iar conținutul, scos și vârât la loc, și ea simte o furie de moment din cauza acestei invadări. Dar iritarea cedează repede în fața curiozității, când supraveghetoarea-șefă îi dă plicul, iar ea scoate scrisoarea, scrisă cu aceleași litere ciudate.

„Draga mea nepoată", începe scrisoarea.

Mărturisesc că nu știu precis unde ești.

Am trimis aceste scrisori în toate colțurile țării. Fie ca aceasta să te găsească.

Iată ce știu. Când te-ai născut, mama ta nu se simțea bine. Te-a luat și a fugit de noi, mânată de iluzii de primejdie. Mă tem că a murit și nu pot decât să sper că tu mai trăiești. Probabil că te consideri abandonată, dar nu e așa. N-a fost niciodată așa.

Ești dorită. Este nevoie de tine. Locul tău este cu noi.

Vino acasă, dragă nepoată.

Abia așteptăm să te primim.

Unchiul tău,

Arthur Prior

Olivia citeşte scrisoarea iar şi iar, simţind că ameţeşte.

Nepoată. Unchi. Casă. Nu îşi dă seama cât de tare strânge scrisoarea până nu o mototoleşte.

— Ţi-a surâs soarta, domnişoară Prior, zice supraveghetoarea-şefă, dar Olivia nu-şi ia ochii de la hârtie.

Întoarce plicul, iar pe spate este o adresă. Cuvintele şi literele se amestecă, fără sens, în mintea ei, lângă cuvântul de deasupra.

Gallant.

Coastele Oliviei par să i se adune în jurul inimii.

Îşi trece degetul mare peste cuvânt, acelaşi care încheie jurnalul mamei sale. N-a avut sens niciodată. Cândva, demult, îl căutase într-unul dintre dicţionarele grele ale supraveghetoarei şi aflase că însemna curajos, mai ales în vremuri grele. Curaj la ananghie. Dar, pentru mama ei – pentru Olivia – nu este o descriere. Este un *loc.* O *casă.* Cuvintele trec peste ea, ca un val înalt, şi o lovesc. Se simte ameţită. Îi vine rău.

Vino acasă, zice scrisoarea.

Stai departe, a avertizat-o mama ei.

Dar unchiul ei spune: *Mama ta nu se simţea bine.* Asta a fost mereu limpede din jurnal, însă erau ultimele cuvinte ale mamei sale, şi cu siguranţă a avut un motiv pentru...

Supraveghetoarea-şefă îşi drege glasul.

— Îţi sugerez să îţi aduni lucrurile, zice ea, cu mâna fluturând spre uşă. E un drum lung, iar maşina va ajunge curând.

Sunt atât de fericită. Mi-e atât de teamă.
Se pare că le simt de-o seamă.

Capitolul patru

Monstrul şade turceşte pe un pat din apropiere, cât Olivia îşi strânge lucrurile.

Un ochi pluteşte deasupra unei bărbii înguste, iar trăsăturile sunt pătrunse de lumina soarelui. Pare aproape trist să o vadă plecând.

Supraveghetoarele i-au dat o valiză mică, atât cât să-i încapă cele două rochii cenuşii, carnetele cu schiţe, jurnalul. Vârâ scrisoarea de la unchiul ei mai în spate. Invitaţia lui e alături de avertismentul mamei.

Vei fi în siguranţă, câtă vreme stai departe.

Abia aşteptăm să te primim.

Una nebună, celălalt absent, şi nu ştie pe cine să creadă, însă, în final, nici nu contează. Scrisoarea ar putea fi o chemare. Poate c-ar trebui să-i fie teamă de necunoscut, dar curiozitatea bubuie ca o tobă în pieptul ei. Pleacă. Are încotro.

O casă.

Acasă e o alegere, a scris mama ei, şi chiar dacă ea n-a ales Gallant, poate că Olivia o va face. În fond, poţi alege ceva după ce acel ceva te-a ales. Chiar dacă se dovedeşte a nu fi căminul potrivit, este măcar o casă cu o familie care o aşteaptă.

O maşină neagră aşteaptă în şanţul de pietriş. A văzut asemenea maşini venind la Merilance, chemate de supraveghetoarea-şefă când vine vremea să plece o fată. Un dar la despărţire, un bilet doar dus. Portiera e deschisă, ca o gură, aşteptând să o înghită, şi teama o înţeapă sub piele, chiar dacă îşi spune: *Oriunde e mai bine decât aici.*

Supraveghetoarele stau pe trepte, ca nişte santinele. Celelalte fete nu ies să o conducă, dar uşile sunt deschise şi ea surprinde pe coridor strălucirea argintie a părului lui Anabelle.

Bine c-am scăpat, se gândeşte, şi urcă în burta bestiei. Motorul porneşte, iar cauciucurile scrâşnesc în şanţul de pietriş. Trec pe sub arcadă şi ies în stradă, iar Olivia priveşte pe geamul din spate la magazia care dispare şi la Merilance, rămas în urmă. Se face tot mai mic şi, în clipa următoare, nu mai e, înghiţit de clădirile înconjurătoare şi de rotocoalele de fum de cărbuni.

Ceva se zbate înăuntrul ei, jumătate groază, jumătate entuziasm.

Ca senzaţia de a urca scările prea repede, aproape alunecând. Clipa în care te opreşti şi contempli ce s-ar fi putut întâmpla, ce dezastru ai evitat la mustaţă.

Maşina mârâie şi e singurul zgomot pe măsură ce oraşul se face din ce în ce mai mic, iar clădirile se reduc de la trei etaje la două şi de la două la unul, înainte ca între ele să se caşte goluri, ca nişte carii. Apoi, se întâmplă ceva minunat. Ajung la *capătul* tuturor clădirilor, fumului, murdăriei şi aburului. Ultimele case cedează locul colinelor, iar lumea devine din cenuşie verde.

Olivia deschide valiza şi scoate scrisoarea unchiului său din jurnal.

Draga mea nepoată, a scris el, şi ea crede în promisiunea cuvintelor lui.

Citeşte iar scrisoarea, absorbind cerneala, analizând cuvintele şi spaţiul dintre ele, căutând răspunsuri, fără să găsească vreunul. Ceva suflă dinspre hârtie, ca un curent. Duce scrisoarea la nas. Este vară, şi totuşi pergamentul miroase a toamnă fragilă şi uscată, anotimpul acela limitat, când natura se ofileşte şi moare, când ferestrele au obloanele trase, iar cuptoarele râgâie fum, şi iarna aşteaptă, ca o promisiune, după colţ.

Afară, soarele apare, iar ea ridică privirea şi vede câmpuri care se desfăşoară de o parte şi de cealaltă, buruieni, grâu şi iarbă înaltă care se lasă mângâiate de briză. Vrea să iasă, să lase maşina în urmă, să se întindă între lamele care se unduiesc şi să-şi desfacă braţele, aşa cum au făcut fetele anul trecut, când a nins, deşi erau doar doi centimetri de nea şi simţeau pietrişul la fiecare mişcare.

Dar nu iese, şi maşina continuă să traverseze peisajul rural. Nu ştie cât de departe merg. Nu i-a zis nimeni, nici supraveghetoarea-şefă, înainte să plece, nici şoferul, care loveşte ritmic cu degetele volanul.

Îşi pune scrisoarea în buzunar, o ţine ca pe un simbol, un talisman, o cheie. Apoi îşi întoarce atenţia spre jurnal, care stă deschis în poala ei. Geamul e crăpat, aşa că paginile sunt lovite de vânt. Sunt întoarse de nişte degete aeriene care parcurg paginile cu mâzgăleli, întrerupte ici şi colo de întinderi întunecate. Sunt lacuri negre, par pete, până ce mijeşti ochii şi-ţi dai seama că sunt forme în întunecimi.

Nu accidente, ci *desene.*

Atât de diferite de schiţele îngrijite din carneţelele Oliviei, acestea

sunt pete sălbatice, abstracte de cerneală, care înghit pagini întregi, sângerând peste pergament. Și chiar dacă se întind pe paginile jurnalului mamei, par să nu-și afle locul.

Sunt lucruri naturale stranii, frumoase chiar, care se schimbă și se încolăcesc pe pagină, dizolvându-se ușor în forme. Aici e o mână. Aici, un hol. Aici, un bărbat, cu umbrele răsucite la picioare. Aici e o floare. Un craniu. O ușă care se deschide spre... ce? Sau spre cine? Sau unde?

Sunt frumoase, dar Oliviei nu-i place să privească aceste imagini.

O tulbură, sărindu-i sub priviri precum peștișorii argintii pe podeaua pivniței. Îi încețoșează privirea și o doare capul, aproape că se unesc, doar ca să se destrame iar, ca niște monștri, sub privirile ei atente.

Adierea se întețește, trăgând de paginile desprinse, și ea închide jurnalul, privind spre câmpurile însorite, care se văd pe geam.

— Nu prea vorbești, nu? zice șoferul.

Are un accent aspru, de parcă gura i-ar fi plină de pietricele pe care încearcă să nu le înghită.

Olivia clatină din cap, dar parcă s-ar fi rupt o pecete, căci șoferul continuă să vorbească absent, despre copii și capre și vreme. Oamenii au tendința să îi vorbească Oliviei, sau, mai degrabă, *către* ea, unii deloc obișnuiți cu tăcerea, alții tratând-o ca pe o invitație. De data asta nu se supără, fiind atentă la lumea vie de afară, la câmpurile pictate în atâtea nuanțe de verde.

— Nu am ajuns niciodată atât de mult spre nord, gândește el cu voce tare, privind peste umăr. Tu?

Olivia clatină iar din cap, deși, de fapt, nu știe. În fond, a existat o perioadă înainte de Merilance, dar n-are formă, nu e decât o întindere de pete negre. Și totuși, se îndepărtează, iar ea simte că întunericul clipește, cedează, nu amintirilor, ci spațiului unde ar trebui să se afle.

Poate că-i numai mintea ei care-i joacă feste.

Poate că-i cuvântul – *acasă* – sau își dă seama că o așteaptă ceva acolo; ideea că e dorită.

După prânz, pătrund într-un orășel fermecător, iar inima ei tresare când mașina încetinește, sperând ca acesta să fie Gallant, dar șoferul

vrea doar să se dezmorţească şi să ia o gustare. Iese, mârâind când oasele îi trosnesc. Olivia îl urmează, uimită de căldură, de norii care-s străpunşi de razele soarelui.

El cumpără două plăcinte cu carne de la o prăvălie şi îi întinde una. Ea n-are bani, dar îi ghiorţăie stomacul, cât să audă el, şi şoferul îi îndeasă în mână plăcinta fierbinte. Olivia scoate un *mulţumesc* ca un oftat, dar el ori nu vede, ori nu înţelege.

Olivia priveşte în jur, întrebându-se cât mai au de mers, şi întrebarea probabil că i s-a întipărit pe chip, căci el spune:

— Mai avem o bucată.

Ia o gură de plăcintă şi face semn din cap spre dealuri, care par mai înalte şi mai sălbatice decât ţinutul prin care au trecut.

— Cred că vom ajunge înainte să se lase seara.

Termină de mâncat, îşi şterg grăsimea de pe mâini de hârtia cerată, şi motorul porneşte din nou. Olivia se aşază pe banchetă. Îi este cald şi e sătulă. Curând, lumea va redeveni maşina care mârâie şi cauciucurile de pe drum şi vorbele ocazionale ale şoferului.

Nu vrea să adoarmă, dar când se trezeşte lumina e mai plăpândă, iar umbrele sunt lungi, cerul este brăzdat de rozul şi auriul amurgului. Chiar şi pământul s-a schimbat, sub roţile maşinii, a devenit din drum asfaltat un drumeag de pământ. Dealurilor le-au luat locul munţi stâncoşi, forme îndepărtate, colţuroase, care se ridică de fiecare parte ca nişte valuri, şi zidurile cenuşii de la Merilance şi cerul său pătat de murdărie par să fi rămas la lumi distanţă.

— Nu mai avem mult, zice şoferul, în timp ce urmează drumul sinuos, printre crânguri de copaci bătrâni şi peste poduri înguste şi în jurul unei pante stâncoase.

Doi stâlpi de piatră, cu un cuvânt arcuit în fier.

GALLANT

Inima ei începe să alerge, iar maşina se zgâlţâie mai departe, pe drum. O formă se ridică în depărtare şi şoferul fluieră încetişor.

— Norocoasă mai eşti, zice el, fiindcă Gallant nu este doar o casă.

Este o *moşie,* cu un conac de două ori cât Merilance, cu aspect grandios. Are un acoperiş care se ridică precum albuşurile bătute,

ferestre sculptate și ziduri de piatră gălbui, care reflectă apusul de soare așa cum o pânză reflectă vopseaua. Aripile i se deschid de o parte și de alta, și niște copaci mari și bătrâni îl străjuiesc, cu membrele aruncate în lături, iar între trunchiurile lor vede chiar și o grădină. Garduri vii, trandafiri, inflorescențe sălbatice vizibile în spatele casei.

Olivia rămâne cu gura căscată. E un vis, sau ceva ce se apropie cel mai mult de un vis, și-i este frică să se trezească. Soarbe totul ca și cum ar fi însetată, cu înghițituri disperate, și trebuie să-și amintească să se oprească, să respire și să bea încet, fiindcă are timp. Nu este doar o străină care trece pe acolo.

Șoferul conduce mașina în jurul unei fântâni somptuoase, cu o siluetă de piatră în centru. O femeie, cu o rochie fluturată de vânt la spate, parcă surprinsă de o pală. Stă cu spatele la casa masivă, cu fruntea ridicată și cu o mână în aer, cu palma întinsă, parcă implorând, și când mașina dă ocol fântânii Olivia aproape că se așteaptă ca femeia să își întoarcă fața și să îi vadă trecând, dar bineînțeles că nu se întoarce. Ochii ei de piatră se uită la alee și la arcadă și la lumina care se stinge.

— Iată-ne, spune șoferul, oprind mașina.

Motorul se liniștește, iar el iese, scoțând valiza ei mică și punând-o pe scări. Olivia coboară, cu picioarele amorțite după atâtea ore înghesuită pe bancheta din spate. El face o plecăciune scurtă și îi urează încetișor „Bun-venit acasă!", apoi urcă din nou la volan. Motorul prinde viață.

Și iată-l dus. Olivia rămâne singură.

Se răsucește într-un cerc lent, cu pietrișul scrâșnindu-i sub pantofi. Același pietriș gălbui care căptușea și șanțul de la Merilance, care șoptea *șșș, șșș, șșș* la fiecare pas care aluneca, și, pentru o clipă, lumea ei se clatină, iar Olivia ridică privirea, așteptându-se să găsească piatra de mormânt care e școala, magazia din grădină, o supraveghetoare așteptând cu brațele încrucișate să o târască înăuntru iar.

Dar nu-i niciun Merilance, nu-i nicio supraveghetoare. Doar Gallant.

Olivia se apropie de fântână, cu degetele furnicând-o să deseneze

femeia. Dar, când ajunge aproape, vede că apa de la picioarele ei nu se mișcă, ci stagnează, verzuie pe margine. De aproape, bărbia femeii e înclinată într-un fel sinistru, iar mâna ei nu mai pare ridicată a bun-venit, ci ca un avertisment. Poruncă. Oprește-te.

Se înfioară. Se întunecă atât de repede afară, amurgul plonjează în noapte, și o adiere răcoroasă fură și ultima urmă de căldură. Ea studiază casa. Obloanele sunt trase, dar se zărește lumină din interior pe marginile lor.

Se îndreaptă spre ea, își ia valiza și urcă patru trepte de piatră care duc dinspre alee spre ușile din față, din lemn solid, marcate de un singur cerc de fier, rece sub degetele ei.

Olivia își ține respirația și bate.

Așteaptă.

Dar nu vine nimeni.

Bate iar. Și iar. Și, între a patra și a cincea bătaie, teama pe care o ținuse la distanță, mai întâi în biroul supraveghetoarei-șefe, apoi în mașină, vine dinspre Merilance. Teama de necunoscut, de un vis care se destramă într-un adevăr mohorât și cenușiu, o prinde din urmă. O cuprinde în brațe, i se strecoară sub piele, îi învăluie coastele.

Dacă nu e nimeni acasă?

Dacă a bătut atâta drum și...

Dar apoi zăvorul e tras și ușa se deschide. Nu complet, ci cât o femeie să se poată uita afară. Este îndesată, cu trăsături aspre, cu păr șaten în bucle înspicate cu argintiu. E genul de chip pe care Oliviei i-a plăcut mereu să-l deseneze: fiecare emoție i se oglindește pe piele, este deschisă și expresivă. Iar în acel moment, fiecare linie și încrețitură formează o încruntare.

— Pentru Dumnezeu, ce...

Se oprește, dând cu ochii de Olivia, apoi se uită dincolo de ea, spre aleea pustie, și înapoi.

— Cine ești?

Olivia se amărăște nițel. Normal că nu o cunosc. Femeia o privește ca pe o pisică vagaboandă, care a ajuns accidental pe scările lor, și Olivia își dă seama că femeia așteaptă ca ea să vorbească. Să explice. Vârâ mâna în buzunar, după scrisoare, când de pe hol se aude o voce de bărbat.

— Hannah, cine e? strigă el, iar Olivia privește peste umărul femeii, sperând că-și va vedea unchiul.

Dar, când ușa se deschide larg, știe imediat că nu este el acela. Pielea acestui om este cu câteva nuanțe mai închisă decât a ei, chipul lui e prea firav și postura, apăsată de vârstă.

— Nu știu, Edgar, spune femeia – Hannah. Pare să fie o fată.

— Ciudat...

Ușa se deschide mai mult și lumina se revarsă pe chipul Oliviei. Femeia se holbează la ea.

— Nu... zice ea încet, ca răspuns la o întrebare pe care n-a rostit-o. Cum ai ajuns aici?

Olivia îi întinde scrisoarea unchiului ei. Femeia privește plicul, apoi conținutul. Chiar și în lumina slabă de pe hol, o vede cum pălește.

— Nu înțeleg.

Întoarce hârtia, căutând explicații.

— Ce este? insistă Edgar, dar Hannah clatină din cap, privind-o pe Olivia.

Și deși fata s-a priceput mereu să citească expresii, ce vede acum nu are sens. Confuzie. Îngrijorare. Și altceva.

Femeia deschide gura și o întrebare i se formează pe buze, dar mijește ochii, nu la Olivia, ci spre curtea din spatele ei.

— Ai face mai bine să intri, zice ea. Să ieși din beznă.

Olivia privește peste umăr. Apusul a sângerat și a murit, iar peste ei s-a adâncit noaptea. Nu se teme de întuneric, nu s-a temut niciodată, dar cei doi par tulburați de el. Hannah deschide larg ușa, dezvăluind un foaier luminat, niște scări masive și o casă labirintică.

— Grăbește-te, spune.

Nu prea e primirea la care se aștepta, dar Olivia își strânge valiza în brațe și pășește înăuntru, iar ușa se închide în spatele ei, punând stavilă nopții.

Stăpânul casei nu este singur.

Are trei umbre, una scundă, una subțire și una lată, iar ele privesc cum se ridică de pe scaun, urmându-l în tăcere, după obiceiul umbrelor.

Între a doua și a treia e un spațiu, iar un observator atent ar putea vedea că, odinioară, poate fuseseră patru. Poate, dar acum sunt numai trei, și își urmează stăpânul care-și croiește drum prin casă, care este și nu este goală.

Din colțuri privesc lucruri moarte. Lucruri care au fost cândva umane. Își pleacă frunțile monstruoase și se dau înapoi când trec stăpânul și umbrele lui, și se fac mici, în crăpăturile casei. Când și când, unul ridică privirea și se uită atent. Când și când, unul își amintește cum a ajuns să se afle aici, pe întuneric.

Stăpânul zgârie cu unghiile de-a lungul pereților și murmură, iar sunetul e purtat mai departe ca un curent. Mai sunt și alte sunete – vântul de afară șoptește printre perdelele jerpelite, și o bucată de tencuială se crapă și se desprinde, și tot locul pare să mârâie, să se încline și să se afunde –, dar monștrii sunt tăcuți, iar umbrele nu pot vorbi, așa că numai vocea lui răsună în casă.

Partea a doua
— CASA —

Capitolul cinci

Olivia n-a mai fost niciodată într-o asemenea casă.

Foaierul se arcuieşte precum oasele unui animal imens, iar lămpile umplu spaţiul cu o lumină galbenă, blândă, şi ea priveşte în jur, minunându-se de tot ce vede: de grandioasele scări, de tavanele înalte şi de podelele decorate. Îşi plimbă privirea de la tablouri la modelul de pe jos, de la tapet la rogojină şi de la geam la uşă, iar Hannah o îndeamnă să intre în foaier şi apoi pe hol, într-o cameră de zi, cu două scaune şi o canapea în faţa focului. Olivia scanează încăperea, căutând la periferia câmpului ei vizual, dar nu vede nici dinţi, nici ochi, nici vreo urmă de monstru. Se uită la Hannah şi la Edgar, aşteptându-se ca unul dintre ei să-l aducă pe unchiul său, însă cei doi doar stau în uşă, schimbând cuvinte la repezeală, în şoaptă, pe care Olivia nu le poate auzi.

— Citeşte, spune Hannah, punând scrisoarea în mâinile lui.

— Nu are sens.

— Arthur ştia măcar...

— Ar fi zis ceva...

Edgar se încruntă.

— Arată exact ca...

— Grace.

Hannah rosteşte numele cu un fel de durere, şi atunci Olivia ştie – *ştie* – că acel G din jurnalul mamei, cel aproape şters de buricele degetelor ei, nu venea de la Georgina, de la Genevieve sau de la Gabrielle, ci de la *Grace.* Se simte uşurată. Au cunoscut-o pe mama ei. Poate că ştiu ce i s-a întâmplat.

— Olivia, i se adresează Edgar, parcă încercându-i numele. De unde vii?

Ea face un semn spre plic, cu adresa mâzgălită pe faţă. *Şcoala Merilance pentru Fete Independente.*

Hannah se încruntă, nu la scrisoare, ci la ea.

— Ţi-ai pierdut glasul?

O cuprinde furia. *Nu,* face ea semn, cu gesturi aspre, deliberate. *Nu mi l-am* pierdut.

Replica e doar pentru sine și o știe. Ei nu înțeleg.

Sau așa crede, până ce Edgar spune:

— Îmi pare rău.

Face semne în timp ce o spune, iar ea se rotește spre el, bucuroasă. A trecut multă vreme de când a vorbit cu cineva și degetele ei zboară deja prin aer.

Dar el ridică mâinile.

— Ușurel, o roagă, făcând și semnele. Am ruginit.

Ea încuviințează și încearcă iar, formulând cu grijă prima întrebare.

Unde este unchiul meu?

Edgar traduce, iar Hannah se încruntă.

— Când ai primit scrisoarea?

Olivia face semne: *Astăzi.*

Edgar clatină din cap.

— Imposibil, zice el. Arthur este...

Chiar atunci se aud pași pe hol.

— Hannah? spune o voce, iar câteva clipe mai târziu intră un băiat, studiind o pereche de mănuși de grădinărit.

Este mai mare decât Olivia cu câțiva ani, e aproape un bărbat în toată firea, înalt și subțire, cu păr șaten-închis.

— Cred că spinii sunt tot mai ascuțiți, zice el. Mai e o rană aici, lângă degetul mare, și...

Ridică în sfârșit privirea și o vede stând lângă foc.

— Cine ești? întreabă, iar blândețea din voce i se topește.

— Matthew, spune Hannah, ea este Olivia.

Face o pauză scurtă, apoi continuă:

— Verișoara ta.

Unchi. Nepoată. Acum, un văr. Toată viața ei, Olivia a visat să aibă o familie, să se trezească și să afle că nu e singură. *Matthew* însă nu primește vestea prea bine. Se dă înapoi, parcă lovit.

— Ridicol. Nu mai există alți membri ai familiei Prior.

— Se pare că există, spune Edgar cu blândețe, de parcă existența ei ar fi un incident nefericit.

— Nu.

Matthew clatină din cap, de parcă ar putea să alunge gândul și pe

ea.

— Nu, acum că Thom... am rămas ultimul... continuă Matthew.

— Este a lui Grace, spune Hannah, şi ideea îşi face loc în mintea Oliviei, gândul că ar putea aparţine cuiva, chiar dacă nu este aici.

— Dar descendenţa, mârâie Matthew. Tata a zis... Voi *ştiaţi?*

— Bineînţeles că nu, spune Hannah, dar vorbele sunt cam bâlbâite, iar Olivia îi surprinde tonul ascuţit.

Minte. Însă Matthew n-a remarcat. Nu ascultă.

— Cred că este o greşeală, spune el. Ce v-a zis?

Sunt chiar aici, se gândeşte Olivia. Mâinile ei formează cuvintele, dar el o tratează ca pe un monstru, ceva ce poate ignora, aşa că ea se întinde după obiectul cel mai apropiat care poate fi spart, o vază, şi o împinge de pe comodă.

Vaza aterizează cu un bufnet care o mulţumeşte, zdrobindu-se de podeaua din lemn, cu zgomot suficient de puternic să-l întrerupă pe Matthew din poliloghie. Se întoarce spre ea.

— Tu. Cine eşti, de fapt? De ce-ai venit?

— Nu poate vorbi, spune Edgar.

— Dar a fost invitată aici, răspunde Hannah, arătându-i scrisoarea.

— De cine? întreabă Matthew, înşfăcând hârtia subţire din mâna ei.

— De tatăl tău.

Toată lumina îl părăseşte. Toată furia, toată pasiunea. În clipa aceea pare un tânăr înspăimântat. Apoi, expresia de pe chip se întunecă şi el se duce întins spre cămin şi aruncă scrisoarea în foc.

Olivia se aruncă după ea, dar el o împinge, în timp ce hârtia se aprinde şi arde. Cuvintele pe care i le-a scris unchiul ei se prefac în fum.

— Uită-te la mine, zice Matthew, apucând-o de umeri.

Ochii lui, de un cenuşiu mai deschis decât al ochilor ei, cu nuanţe de albastru, par bântuiţi.

— Tata nu ţi-a trimis scrisoarea aceea. Este mort de mai bine de un an.

Mort. Cuvântul o zguduie.

Dar nu are sens. Ea închide ochii şi îşi aminteşte scrisul ferm.

Vino acasă, dragă nepoată.

Abia aşteptăm să te primim.

— Matthew, reacţionează Hannah. Ar fi putut să scrie înainte...

— Nu, urlă el, un cuvânt greu ca o uşă.

Îi aruncă Oliviei o privire urâtă, cu mâna strânsă în jurul braţului ei. Este slab şi pare să nu fi dormit o noapte întreagă de săptămâni, dar are în ochi ceva care o sperie.

— A zis că sunt ultimul. A zis că nu mai sunt alţii.

Vocea i se frânge, parcă de durere, dar degetele lui îi muşcă din braţ.

— Nu poţi rămâne aici.

Olivia se smulge din strânsoarea lui. Sau poate c-o împinge el. În orice caz, dintr-odată se face un pas mare între ei, un abis îngust, dar de netrecut. Se uită unul la celălalt peste el.

— N-ar fi trebuit să vii la Gallant. Pleacă, spune arătându-i uşa.

Olivia se foieşte. Hannah şi Edgar au un schimb de priviri.

— E prea întuneric, zice Edgar. Nu poate pleca acum.

Matthew înjură pe înfundate.

— În zori, atunci, zice el şi iese.

Strigă apoi peste umăr:

— Să pleci şi să nu te mai întorci.

Olivia priveşte în urma lui, furioasă şi derutată. Se uită la Hannah şi la Edgar, sperând la o explicaţie, dar ei tac. Toţi trei stau în picioare în camera de zi, tăcuţi, în zgomotul făcut de cizmele lui Matthew, de focul care trosneşte şi de respiraţia Oliviei.

Ea priveşte spre flăcări, unde a pierit scrisoarea, luându-i visele despre Gallant odată cu ea. Îşi priveşte valiza, apoi se uită la uşă. Unde să se ducă?

Hannah oftează.

— N-are rost să îţi faci griji acum. O lămurim dimineaţă.

Se sprijină de canapea şi Edgar îi pune o mână pe braţ. Olivia observă cum îi primeşte recunoscătoare atingerea.

— Îmi pare rău, spune ea. Matthew nu este în apele lui. Cândva, era un băiat tare dulce.

Oliviei îi vine greu să creadă asta. Încearcă să prindă privirea lui Edgar, să întrebe ce s-a întâmplat, dar el nu o priveşte, aşa că Olivia îngenunchează ca să ridice cioburile vazei sparte. Hannah o

împiedică.

— Las-o, zice, apoi zâmbește: Mi-ai făcut o favoare. Mereu am crezut că-i urâtă. Acum, zice ea, sărind iar în picioare, cred că ți-e foame.

Nu prea îi este, dar Hannah nici nu așteaptă un răspuns.

— Mă duc să văd ce pot să încropesc, zice ea. Edgar?

— Haide, copilă, spune el, luând valiza. Te conduc într-o cameră.

Treptele sunt vechi, dar solide, iar pașii lor abia dacă se aud când Edgar o conduce.

Îi surprinde privirea și face semne în aer: *De câtă vreme ești aici?*

— De prea multă vreme, răspunde, cu un zâmbet obosit. De mai multă vreme decât Matthew, dar nu de atâta vreme ca Hannah.

Ai cunoscut-o pe mama? întreabă ea.

— Da. Ne-a frânt inima dispariția ei.

Inima Oliviei bate mai repede, iar cuvintele mamei sale îi apar în minte.

Libertate – un cuvânt mic pentru un lucru atât de magnific.
Nu știu cum e, dar vreau să aflu.

Mama ei nu fusese răpită din Gallant. Părăsise locul pentru că așa își dorise. Mâinile Oliviei se mișcau repede și întrebările urmau una după alta.

Unde s-a dus? Știi de ce? S-a întors?

Edgar clatină din cap, ca un pendul lent și ferm.

A murit?

Ultima întrebare este cea pe care i-a fost mereu teamă să o pună, fiindcă adevărul este că nu știe. Când citește ultimele pagini din jurnal, și-o imaginează pe mama ei apropiindu-se, cu spatele, de marginea unei stânci. Pas cu pas după alt pas, până ce pământul dispare, și la fel și ea.

Fiecare cuvânt avea iz de adio, și totuși...

A murit? întreabă iar, pentru că Edgar nu mai mișcă din cap. Ridică din umeri, abătut.

— Îmi pare rău, zice el. Nu știu.

Înțepătoare frustrare, nu din cauza lui, ci a *ei,* a lui *Grace,* femeia care a dispărut, lăsând doar un jurnal jerpelit și o copilă tăcută pe o verandă. A modului în care se lungește povestea, fără promisiunea unui final.

Ajung la etaj, iar Edgar o conduce pe un hol larg, străjuit de uși, toate închise.

— Am ajuns, zice el, oprindu-se lângă a doua din stânga.

Ușa se deschide spre o cameră frumoasă, mai mare decât oricare dintre camerele supraveghetoarelor și de două ori mai drăguță. Își îndreaptă privirea spre pat, nu e simplu, ci mare, cu baldachin, cu perne pline cu puf. Își poate desface brațele în lateral și tot n-ar atinge marginile.

Edgar se retrage, dar nu înainte ca Olivia să facă un semn de *mulțumesc.*

— Pentru ce? întreabă el.

Ea arată prin cameră, spre casă, și către ea, înainte să ridice din umeri.

Pentru tot.

El dă din cap, zâmbind ușor.

— Hannah va urca imediat, spune el, și apoi pleacă, închizând ușa.

Olivia rămâne acolo pentru o clipă, nesigură ce să facă. N-a avut niciodată camera ei, s-a întrebat mereu cum ar fi să aibă un spațiu numai al ei, o ușă pe care să o poată închide. Și, în ciuda scenei ciudate petrecute jos, a cruzimii vărului său și a întrebărilor care i se aglomerează în minte, face piruete pe podea și se aruncă în pat. Se așteaptă să stârnească un nor de praf, dar nu este praf, ci doar ea care se afundă în puful moale. Zace acolo, cu brațele întinse ca un înger de zăpadă.

Camera mea, se gândește, înainte să-și aducă aminte de faptul că-i aparține doar pentru o noapte.

Se ridică în capul oaselor și privește în jur. Vede un șifonier elegant și un taburet, și un birou tras în fața unei ferestre mari, cu obloanele zăvorâte. De cealaltă parte a camerei e altă ușă, iar ea o deschide așteptându-se să ducă spre o debara, sau poate spre alt hol, dar dă într-o baie, un spațiu minunat, cu oglindă și chiuvetă și cadă cu labe cu gheare. Nu e o vană de oțel și 30 de centimetri de apă călâie, ci o

cadă masivă, de porţelan, în care te poţi scufunda.

Nu-s alte fete care-şi croiesc drum din coate spre chiuvetă, consumând apa fierbinte şi dând-o la o parte, ca să-şi aranjeze părul, să-şi privească feţele, aşa că ea îşi studiază reflexia, cum a făcut-o de atâtea ori, cercetând, precum jurnalul mamei, căutând indicii despre cine este, despre originile ei.

Iată-i ochii, cenuşii precum gresia. Pielea palidă, însă nu ca de porţelan. Părul, în nuanţa de cărbune, aproape negru.

Olivia remarcă un pieptăn mic. Are spinarea cu model de floricele albastre. Îşi trece degetele peste dinţii delicaţi, apoi îl ia şi-l prinde deasupra urechii. Florile albastre îi strălucesc în părul teribil de drept şi lung cât să-i atingă umerii. L-a tuns în primăvara aceea, într-un acces de ciudă. Detesta cozile prea serioase pe care erau forţate să le poarte fetele de la Merilance, aşa că a furat o foarfecă de croitorie şi l-a tăiat până la guler, cât să facă imposibilă împletirea. Zâmbeşte când se gândeşte la faţa supraveghetoarei Agatha, la furia ei neputincioasă.

Scoate pieptănul, îl pune la loc şi decide să facă o baie.

Când începe să curgă, apa e fierbinte şi limpede, iar aburii se ridică spre palmele ei.

Se dezbracă şi intră în cadă, savurând căldura aproape dureroasă. Un trio de sticle elegante se află lângă perete, toate pe jumătate pline. Dopurile sunt înţepenite, iar când se luptă să deschidă una din sticle, aceasta alunecă în cadă. În câteva secunde e plin de bule parfumate peste tot, iar ea râde, un zgomot blând şi răguşit, de toată absurditatea unei zile pe care a început-o curăţând cartofi la Merilance şi a încheiat-o aici, într-o casă fără unchi şi cu un băiat care nu o vrea, într-o cadă plină de săpun cu lavandă.

Se scufundă în apă, unde lumea e tăcută şi întunecoasă, loveşte marginea căzii, iar sunetul creează un ecou, ca ploaia când loveşte acoperişul unei magazii de grădină. Rămâne până ce apa devine călâie, până când i se încreţeşte pielea, şi chiar şi atunci e scoasă afară doar de promisiunea cinei şi a patului care o aşteaptă.

Se ridică. Gândurile îi sunt leneşe şi membrele grele. Se înfăşoară într-un prosop alb, pluşat. Aburul se topeşte de pe oglindă şi e, probabil, doar din cauza căldurii de la baie, dar obrajii îi par mai luminoşi, pielea, mai puţin palidă. Parcă şi-ar fi lăsat vechea persoană

în cadă.

Hainele ei sunt într-o grămadă, pe podea. O grămadă de material gri. Vrea să le ardă, însă doar atât are, așa că deschide șifonierul, vrând să le arunce înăuntru. Se oprește.

Câteva umerașe goale atârnă pe rastel, dar restul sunt pline de rochii. Degetele ei ating bumbac și lână și mătase. Câteva sunt roase de molii, împletitura s-a mai lăsat în timp, dar tot sunt mai frumoase decât orice a atins vreodată. Este evident că această cameră a aparținut odinioară altcuiva, la fel de evident cum este că persoana nu mai locuiește aici, deși e ciudat să fi lăsat în urmă atâtea lucruri. Mai ciudat este că nimeni nu s-a atins de lucrurile din cameră – sticlele de lângă cadă, pieptănul de pe chiuvetă, hainele din șifonier – de parcă s-ar aștepta posesoarea să revină din clipă în clipă.

Într-un sertar, Olivia găsește o cămașă de noapte crem. E prea lungă, prea mare, dar nu îi pasă. Materialul e moale și cald pe pielea ei, și îl lasă să o înghită.

N-a auzit-o pe Hannah intrând, dar pe taburet așteaptă o tavă. Un castron cu tocană. O felie de pâine. Unt. O piersică. O cheie aurie iese din broasca ușii. Ea își lipește urechea de lemnul rece, răsucind-o, ascultând clicul care o mulțumește, simțind greutatea minunată a metalului în mâna ei. Luxul unei uși încuiate.

Tocana este groasă și fierbinte, pâinea are coaja tare, dar miezul e moale, fructul este dulce, perfect. După ce termină de mâncat, se lasă pe pat, sigură că nu s-a simțit niciodată mai curată sau mai confortabil.

Ești dorită. Este nevoie de tine. Locul tău este lângă noi.

Se înfășoară în cuvintele acelea, încearcă să le țină aproape, dar, când trupul i se pierde între cearșafuri, simte că îi scade și moralul, până când nu mai aude altceva decât vocea lui Matthew.

Tata nu ți-a trimis scrisoarea aceea, a zis el, aruncând hârtia în flăcări.

Dar dacă nu i-a scris Arthur Prior, *cine* i-a scris?

Mă tem că n-a fost mâna mea pe obrazul ei
n-a fost vocea mea pe buzele mele
n-au fost ochii mei cei care o priveau dormind

Capitolul șase

Olivia nu poate dormi.

Casa e prea mare și sunt prea puține zgomote care să umple liniștea. Aici nu se aude orașul, iar arcurile nu scârțâie. Nu sunt supraveghetoare care se foiesc pe holuri, nici nu huruie străzile dedesubt. În loc de somnul, sforăitul și șuieratul mai multor fete, este doar ea, cu propria respirație, cu propriile mișcări, în patul prea mare.

Așa că stă întinsă, trează, cu jurnalul mamei la piept, și ascultă, chinuindu-se să prindă melodia de la Gallant.

A petrecut ani întregi învățând notele care alcătuiau Merilance, foșnetul picioarelor în șosete, murmurele adormite din miez de noapte, fluieratul și pocnetul caloriferelor, bastonul supraveghetoarei-șefe pe podeaua de lemn, când străbătea casa.

Aici, în camera provizorie, nu aude nimic.

Mai devreme, i-a auzit mișcându-se pe holuri pe Hannah și pe Edgar, cu vocile lor joase. Auzise o ușă trântită și s-a gândit că fusese Matthew. Dar acum e târziu și toate zgomotele s-au potolit, lăsând doar o tăcere înfundată. Pereții sunt prea groși, iar noaptea e ținută la distanță de lacăte și obloane.

Olivia nu poate suporta liniștea. Aprinde un chibrit, cu un foșnet care o bucură, iar lumina înflorește, respingând întunericul. Vede cu coada ochiului ceva care tresare, însă e doar flăcăruia care face umbrele să danseze pe pereți.

Aprinde o lumânare și deschide jurnalul mamei sale ca să-l citească, deși cunoaște pe de rost fiecare cuvânt.

Am avut cândva o pasăre. O țineam în colivie. Dar, într-a zi, i-a dat cineva drumul. Am fost atât de furioasă atunci; însă acum mă întreb dacă n-am fost eu. Dacă nu cumva m-am ridicat, noaptea, pe jumătate adormită, și am deschis zăvorul să o eliberez.

Libertate – ce vorbă mică pentru ceva atât de magnific!

Pe măsură ce citește, își lasă degetele să mângâie desenele bizare. În lumina instabilă, ochii îi joacă feste, răsucind înfloriturile de cerneală până ce par să se miște.

Nu îi place să citească ultimele însemnări, cele mai întunecate, așa că trece peste ele, surprinzând doar fragmente.

...am dormit în cenușa ta, aseară... nu a fost niciodată atât de liniște... vocea lui în gura ta... vreau acasă...

Până când se oprește brusc. Scrijeliturile pălesc și lasă doar un spațiu gol, pagini albe care se întind până la sfârșit, unde așteaptă scrisoarea.

Olivia Olivia Olivia

Privește în josul paginii.

Vei fi în siguranță câtă vreme stai departe de Gallant.

Mijește ochii fixând cuvântul, un mister timp de mulți ani – încă un mister.

Aruncă plapuma și se ridică în picioare.

Multă vreme, Gallant n-a fost decât un cuvânt, ultimul scris de mama ei. Acum, știe că e un loc, și e *aici,* și dacă nu i se permite să stea mai mult de o noapte, vrea să vadă cât mai mult posibil. Să învețe contururile casei în care a locuit mama ei, de parcă să cunoască locul o va ajuta să își înțeleagă mama.

Cheia se răsucește cu un clic și ea pășește în tăcere pe coridor. Camerele sunt întunecate, cu excepția uneia, pe sub ușa căreia se vede o ață de lumină. Își ferește lumânarea și pornește desculță.

Oliviei i-au plăcut mereu sunetele, dar știe să fie tăcută.

În unele nopți la Merilance se furișa din pat și rătăcea prin casa întunecoasă, prefăcându-se că era într-o misiune. Se rotea pe holurile pustii, doar fiindcă putea. Număra pașii dintr-o parte în alta, aburea geamurile cu răsuflarea și desena forme, iar singurul martor îi era monstrul care ședea pe scări și o privea printre bare.

Acolo, pe întuneric, putea pretinde că locul îi aparținea.

Dar, oricât ar fi încercat, clădirea cenușie și mohorâtă nu se ridica la înălțimea așteptărilor. Era prea rece, prea goală, prea ea însăși, și în fiecare noapte, când se întorcea în pat, își amintea că Merilance era o

casă, însă nu avea să fie niciodată acasă.

Își spune că nici Gallant nu va fi, nu dacă Matthew se va ține tare pe poziții, și totuși, când își croiește drum pe scări în jos, cu balustrada lustruită sub palmă, i se pare totul atât de cunoscut. Cu fiecare pas tăcut, casa se înclină și șoptește *bună,* șoptește *bine ai venit,* șoptește *acasă.*

Se întoarce pe unde a venit, traversând foaierul spre salon, unde din foc a mai rămas doar o mână de tăciuni care lucesc, iar cioburile de vază spartă au fost strânse de pe podea. De acolo, ajunge mai adânc în inima casei. Descoperă un salon, cu o masă suficient de lungă pentru douăsprezece persoane; un alt salon, cu mobilă ce pare neatinsă. O bucătărie caldă încă.

Olivia traversează casa, iar lumânarea pâlpâie – la fel și umbra ei. Când trece lumina dintr-o mână în alta, saltă nesigur în jurul ei, așa că-i ia o clipă să își dea seama că nu e singură.

Monstrul este la jumătatea holului.

E o femeie, sau bucăți din ea, plutind în aer precum fumul. O perdea de păr negru. Un umăr îngust. O mână care pare să dorească s-o atingă.

Olivia se trage înapoi, surprinsă, așteptându-se ca monstrul să dispară. Dar el nu dispare. Îi întoarce spatele și se mișcă iute pe hol. Ba se vede, ba nu se vede, ca un trup printre lămpi.

Așteaptă, se gândește, când monstrul plonjează departe de Olivia, când ajunge la ușa din capăt și trece prin ea. Olivia se grăbește după el, călcând apăsat pe covor, cu lumânarea aproape să se stingă când deschide ușa spre întunericul superficial. Când pășește, lumânarea îi dezvăluie un birou cu tavan înalt și fără geamuri. Se întoarce, căutând din ochi prin colțuri, dar monstrul nu mai e.

Olivia respiră nesigură. S-a întrebat mereu dacă lucrurile pe care le vedea erau legate de Merilance. Dacă era bântuită clădirea, sau mai degrabă ea. Se pare că nu era școala. Se răsucește pe vârfuri ca să plece și lumânarea îi pâlpâie în mâini, lumina dansează peste rafturi, peste un birou din lemn întunecat și surprinde curbura metalică.

Olivia se încruntă și face un pas spre forma ciudată, aproape la fel de înaltă ca ea.

Dacă există un cuvânt pentru ea, nu îl cunoaște.

Pare mecanică. Pe jumătate mecanism, pe jumătate sculptură. Un fel de... glob făcut din cercuri concentrice, fiecare în alt unghi. De aproape, vede că există două case în interior, fiecare pe un inel de metal.

O furnică degetele. Nu poate scăpa de senzația că o atingere cât de mică ar putea dezechilibra totul, ar putea face modelul să se zdrobească de podea. Și totuși, nu se poate abține. Mâna ei se ridică și...

Ușa geme în spatele ei.

Olivia se întoarce prea repede, iar lumânarea din mâna ei se stinge și aruncă totul în beznă.

Teama o cuprinde, brusc, dureros. Abandonează biroul, clipind cu furie și obligându-și ochii să se obișnuiască. Dar obloanele sunt ferecate și întunericul din casă este gros precum melasa. Bâjbâie ca să-și găsească drumul pe hol și își amintește încontinuu că nu se teme de întuneric, chiar dacă n-a cunoscut vreodată unul chiar așa de profund. Casa pare să crească în jurul ei, holurile se ramifică și se multiplică, până ce e convinsă că s-a rătăcit.

Apoi, în dreapta ei, întunericul se subțiază, până când intuiește contururile spațiului. Undeva este o lumină. Nu e strălucitoare, ci apoasă și albă. Cotește pe un hol îngust și găsește alt foaier, mai mic. Și acolo, în spate, este o ușă.

Într-o casă există două feluri de uși.

Cea care duce dintr-o cameră în alta și cea care duce dinăuntru afară. Aceasta face parte din al doilea fel. Lumina subțire se revarsă printr-un gemuleț fixat în lemn. Trebuie să se ridice pe vârfuri ca să vadă prin geam, iar când o face găsește o semilună care atârnă pe cer, scăldând grădina în șuvițe de argint.

Grădina. Cea pe care a văzut-o prima dată când s-a oprit mașina pe alee, promisiunea a ceva minunat, ascunsă în spatele casei.

Chiar și în beznă e tot remarcabilă. Copaci și trandafiri pe spaliere, alei cu pietriș și flori îngrijite și un covor de iarbă. Vrea să deschidă ușa și să se piardă în noapte, să meargă desculță prin iarbă, să simtă petalele de catifea ale trandafirilor, să stea întinsă pe o bancă, sub lună, să inspire frumusețea înainte să fie trimisă departe.

Încearcă ușa, dar e încuiată.

Olivia își atinge buzunarele cămășii de noapte. Își dorește să-și fi adus setul de șperacle. Dar apoi simte cheia aurie, care se potrivește la dormitorul ei. Are o formă simplă, doar un W. Și, într-o casă cu atâtea uși, de ce ai vrea mai mult de o cheie? Olivia o strecoară în broască, își ține respirația și o răsucește, așteptându-se să întâmpine rezistență. Dar simte pocnetul mulțumitor al încuietoarei care se deschide.

Clanța e rece sub atingerea ei, și când o apasă, ușa suspină și se deschide, puțin doar, lăsând să intre aerul rece al nopții și...

Din beznă își face apariția un bărbat.

Intră direct pe ușa de lemn, în foaier. Îi lipsește jumătate de față și Olivia se împleticește înapoi, departe de ușă și de omul care nu-i om, ci monstru. Se uită urât la ea, cu un singur ochi, cu o mână pătată întinsă, nu ca să-i ureze bun-venit, ci ca s-o avertizeze. Nu o poate atinge, își spune ea, nu este *acolo,* dar când înaintează greoi, cu degetele încârligate în pumni, ea se întoarce și fuge orbește prin beznă, își găsește cumva drumul înapoi spre casa scărilor și spre holul de sus și spre ușa dormitorului pe care o trage după ea.

Chiar dacă-i doar lemn, se simte mai în siguranță cu ea închisă.

Oliviei îi bubuie inima în urechi când se vâră sub plapumă, lipindu-și de ea jurnalul mamei ca pe un scut. Nu i-a fost niciodată teamă de întuneric, dar în seara asta reaprinde lampa. Stă cu spatele lipit de tăblia patului și cu ochii la umbre și își dă seama...

A uitat cheia în ușa de jos.

Capitolul şapte

Olivia nu-şi aminteşte când a adormit.

Nu îşi aminteşte nici când s-a trezit, dar probabil că s-a trezit, fiindcă e dimineaţă şi ea şade la micul birou de la fereastră. Obloanele au fost deschise, iar lumina soarelui pătrunde înăuntru, caldă şi strălucitoare. Cade pe birou, pe mâinile ei, pe jurnalul pe care îl ţin, pe *G*-ul aurit de pe copertă. Jurnalul mamei, şi totuşi diferit. Al ei era verde, acesta e roşu, iar pe copertă nu sunt gravate linii gemene, şi când îl răsfoieşte, scrisul se înceţoşează şi se dizolvă de fiecare dată când încearcă să îl citească.

Mijeşte ochii, încercând să găsească un sens la tot ce se întâmplă, sigură că literele sunt pe cale să se încoloneze.

Cineva îi pune mâna pe umăr, o atingere blândă şi caldă, însă când se întoarce să privească, vede putreziciune şi os care iese prin pielea distrusă.

Olivia se ridică în capul oaselor, icnind.

E încă în pat. Obloanele sunt zăvorâte, iar pe la marginile lor se strecoară o lumină slabă. Îi bubuie inima şi i se învârte capul; şi-i ia o clipă să îşi dea seama ce a fost: *un vis.* Deja îi alunecă printre degete, detaliile se destramă şi îşi apasă palma pe ochi, încercând să-şi amintească. Nu mâna monstruoasă, ci jurnalul.

Olivia aruncă plapuma la o parte şi se duce la birou, aproape aşteptându-se să găsească jurnalul roşu deasupra, dar nu e acolo. Privirea-i cade pe sertarul din faţă. Broasca se vede ca o pată de cerneală. Când trage, sertarul opune rezistenţă, dar are numai o imitaţie proastă de încuietoare şi-i trebuie o agrafă de păr şi câteva secunde ca să-l deschidă.

Înăuntru, găseşte o perniţă cu ace înfipte în ea. Un gherghef mic, cu maci pe jumătate formaţi în centrul materialului vechi. O călimară, câteva schiţe pe foi volante şi câteva file de corespondenţă, gravate cu două litere elegante: *GP.*

Grace Prior.

Sigur că da. A fost camera mamei sale.

Olivia îşi trece mâna peste lemnul uzat al biroului care a devenit

neted, odată cu trecerea timpului. O cuprinde o nevoie ciudată și se întoarce lângă pat, scotocind printre cearșafurile boțite, până ce găsește jurnalul pe care l-a avut mereu, cu coperta lui verde. Îl pune pe birou. Nu există nicio urmă, niciun contur unde soarele să fi decolorat lemnul, dar *se potrivește.* Jurnalul verde, frumos, atât de nepotrivit la Merilance, își regăsește locul aici, se încadrează, ca desenele făcute de aceeași mână.

Olivia trage scaunul și se așază în umbra mamei sale, cu mâinile pe copertă. Visul revine, iar ea închide ochii și încearcă să-și amintească mai mult, înainte să dispară din nou.

Se aude o bătaie în ușă, iar ea tresare. Face să alunece jurnalul în sertar, ca pe un secret, și sare în picioare, chiar când Hannah intră ca o pală de vânt, cu o tavă de ceai sprijinită pe șold.

— În casă se face frig dimineața, spune ea voioasă. M-am gândit că-ți prinde bine să te încălzești puțin.

Olivia încuviințează mulțumind și se dă la o parte pentru ca Hannah să pună tava pe birou și să se întindă să desfacă zăvorul. Obloanele se deschid, umplând camera cu aer proaspăt și raze de soare. Apoi, Hannah scoate cheia aurie din buzunar și o pune pe birou. Olivia tresare când o vede și simte reproșul metalului pe lemn.

— Nu *trebuie* să ieși pe întuneric, spune Hannah, și sună ca o regulă.

La Merilance erau o groază de reguli. Majoritatea inutile, închipuite doar ca să arate că supraveghetoarele erau cele care controlau totul. Dar ochii lui Hannah sunt îngrijorați, așa că Olivia încuviințează, chiar dacă nu va mai petrece altă noapte aici.

Odată obloanele trase, Olivia își dă seama că odaia se află în partea din față a casei și că geamul dă spre alee, spre panglica de drum și spre arcada de fier din depărtare, pe care scrie GALLANT. Privește în jos, dar nu vede nicio mașină gata să o ducă înapoi la Merilance, ci doar fântâna și femeia de piatră gălbuie din centrul ei.

Privirea lui Hannah cade pe sertar, de unde agrafa iese încă din broască. Olivia își ține respirația, pregătită să fie certată, dar femeia chicotește doar, sinceră.

— Și mama ta era curioasă.

Olivia își amintește ce-a zis Edgar, că Hannah e aici de cel mai

mult timp, şi femeia vede probabil întrebarea de pe faţa Oliviei, căci încuviinţează şi zice:

— Da, am cunoscut-o pe Grace.

Grace, Grace, Grace. Numele îi asaltează mintea.

— Matthew nu şi-o aminteşte, continuă Hannah. Era un copil când ea a plecat, însă eu am fost aici când s-a născut. Am fost aici când a fugit. Toată casa, ce-a mai rămas din ea, a aşteptat-o, dar eu ştiam că nu se va mai întoarce.

Spune-mi, comunică Olivia prin semne. Speră că Hannah poate citi dorul în ochii ei, dacă nu în mâini. *Spune-mi totul.*

Femeia se lasă pe scaun, părând brusc obosită. Îşi trece o mână prin păr şi Olivia vede şuviţele cenuşii care îşi croiesc drum printre buclele şatene. Îi toarnă o ceaşcă de ceai, însă Hannah chicoteşte şi îi face semn să bea ea. Olivia o duce la buze. Are gust de mentă, de miere, de primăvară, şi o apucă mai bine cu degetele, cât vorbeşte Hannah.

— Când te-am văzut pe scări, am crezut că eşti o fantomă.

Olivia face semn spre picioarele ei albe, dar Hannah zâmbeşte şi clatină din cap.

— Nu din cauza asta. Doar că arăţi exact ca ea. Ca mama ta. Grace a fost un copil încăpăţânat. O fată isteaţă. Dar aici nu îşi găsea liniştea.

Hannah îşi împleteşte degetele-n poală.

— Mama ei a plecat pe când era mică, iar tatăl ei s-a îmbolnăvit când era cam de vârsta ta, şi într-un an s-a stins. Fratele ei mai mare, Arthur, era plecat, iar în anul acela mama ta şi cu mine am avut casa doar pentru noi. Atât de mult spaţiu, şi totuşi ea voia mereu mai mult. Rătăcea mereu. Căuta.

Am avut cândva o pasăre. O ţineam în colivie.

— Mama ta era dificilă, iar casa, prea mare pentru noi, aşa că l-am angajat pe Edgar să ajute. Apoi, Arthur s-a întors cu o fată minunată, pe nume Isabelle, şi s-au căsătorit în grădină. Am făcut chiar eu tortul. S-a născut Matthew, şi-apoi îl aşteptau pe Thomas, şi...

Înghite brusc, de parcă ar putea să-şi ia cuvintele înapoi.

— Ei bine, zice ea, au fost vremuri fericite. Dar chiar şi aşa, Grace era cu ochii pe uşă.

Într-o zi, cineva i-a dat drumul.

— Arthur era solid ca stânca, dar ea era ca fumul, căutând mereu o scăpare.

Privirea lui Hannah dă ocol camerei.

— Am intrat într-o dimineaţă şi dispăruse. Obloanele erau deschise, fereastra, la fel. Parcă ar fi zburat.

Olivia se uită pe geam.

Acum, mă întreb dacă am fost eu.

Hannah îşi drege glasul.

— Poţi s-o acuzi că a plecat, dar eu n-am putut. Acesta nu e un loc în care să fie uşor de trăit.

Nici Merilance nu era, se gândeşte Olivia. Ar fi ales Gallant oricând, dacă o întreba cineva. Locul ăsta e un palat. Un vis.

Hannah ridică privirea, studiind chipul Oliviei.

— Mi-a scris o dată. Înainte să te naşti. N-a zis unde era sau încotro mergea. N-a vrut să zică nimic despre tatăl tău, dar ştiam că nu era ceva în regulă. Vedeam asta după cum scria.

Hannah ezită şi Olivia îi vede ochii sclipind. Lacrimi.

Mă fac tot mai mare, dar tu devii tot mai slab. Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

— Nu şi-a luat rămas-bun, dar am citit sfârşitul în fiecare cuvânt. Am *ştiut,* pur şi simplu, că se întâmplase ceva.

O lacrimă se desprinde şi alunecă pe obrazul ridat al femeii.

— După aceea, mi-am făcut griji pentru voi amândouă. Şi când nu mi-a mai scris, m-am temut de ce era mai rău pentru Grace. Dar despre tine aveam senzaţia că exişti undeva. Poate era doar speranţă. Am început să fac o listă de locuri în care te-ai fi putut afla, dacă te-ai fi născut, dacă ar fi ales să te ducă undeva. Dar, în cele din urmă, am încetat să te mai caut.

Dar cineva încercase. Cineva o chemase acasă.

— Cred că o parte din mine spera să fii undeva, în siguranţă.

Din nou cuvântul acela – *siguranţă.* Dar ce înseamnă *sigur?* Mormintele sunt *sigure.* Merilance era *sigur. Siguranţa* nu înseamnă fericire, nu înseamnă bunătate.

— Am văzut atâţia Prior ofilindu-se aici, mormăie Hannah. Numai ca să păzească poarta aia nenorocită.

Olivia se încruntă. Atinge mâna lui Hannah și femeia tresare.

— Îmi pare rău, zice ea, ștergându-și lacrimile și ridicându-se în picioare. Eu venisem să-ți zic doar că am o cratiță de terci de ovăz pe foc.

Olivia se uită lung după Hannah, în timp ce ea se grăbește să plece. Are o sută de întrebări amestecate în minte. La jumătatea drumului spre ușă, femeia se oprește și vâră iar mâna în buzunar.

— Aproape am uitat, zice, dar am găsit asta jos. M-am gândit că ți-ar plăcea.

Scoate un cartonaș cât palma și îl întoarce spre Olivia, care încremenește. Este un portret. Chipul unei femei tinere, privind într-o parte. Ar putea fi fotografia *ei,* în câțiva ani, dacă ar avea părul mai închis la culoare și bărbia mai ascuțită. Dar privirea din ochi este a ei – numai ghidușie – și își dă seama de două lucruri.

Că se uită la un portret al mamei sale.

Și că a mai văzut-o undeva.

Sau poate bucăți din ea erau în holul de jos.

Asta înseamnă că Hannah are dreptate și nu are, în același timp. Mama ei nu mai vine niciodată acasă.

E deja aici.

Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Aș scrie cuvintele de o mie de ori, dacă ar fi suficient de puternice ca să te țină aici.

Capitolul opt

Grace Prior e moartă.

După toţi aceşti ani, Olivia ştia că mama ei nu se va mai întoarce. Şi totuşi, existase mereu un crâmpei de speranţă. Ca o uşă întredeschisă. Care s-a închis acum, cu zgomot.

Se lasă să cadă pe taburet, cu portretul în mâini.

Ce-ai păţit? se întreabă, analizând imaginea de parcă n-ar fi statică, ci doar o colecţie de linii şi vopsea în ulei. De parcă i-ar putea spune ceva.

De ce ai plecat? întreabă, ştiind că se referă şi la Gallant, şi la ea. Dar fata din portret priveşte în altă parte, de parcă deja şi-ar pune la cale evadarea.

Olivia expiră brusc. Ar avea mai mult succes dacă ar întreba monstrul. Poate că *o va face.* Se ridică, pune portretul pe birou şi porneşte spre uşă, doar că trece pe lângă oglindă şi vede că e încă în cămaşa de noapte.

Rochia de ieri e pe podea. Valiza e deschisă şi a doua rochie cenuşie o aşteaptă. Hainele sunt ale altcuiva, ale unei eleve de la Merilance, ale unei orfane dintr-o magazie de grădină. Olivia nu se poate convinge să îmbrace iar viaţa aceea, să o simtă pe piele.

Se duce la dulap şi studiază rochiile încă atârnate înăuntru, încercând să îşi reclădească mama din bucăţi de material, să croiască imaginea unei femei necunoscute. Îi sunt cam mari, însă nu cu mult. Câţiva centimetri. Câţiva ani între ele. Câţi ani avea Grace când a plecat? 18 sau 20?

Olivia alege o rochie de culoarea untului şi o pereche de balerini cu un număr mai mari. Călcâiele îi alunecă afară la fiecare pas şi se simte ca o copilă care s-a costumat în hainele mamei. Exact asta şi este, se gândeşte ea. Oftează şi aruncă pantofii, hotărând să meargă desculţă. Îşi ia carnetul de schiţe şi porneşte în căutarea răspunsurilor.

Gallant e altfel pe timp de zi.

Obloanele sunt ridicate, geamurile larg deschise, umbrele se retrag

pe măsură ce lumina se revarsă peste tot, iar o briză răcoroasă împinge afară aerul stătut din casa masivă. Dar soarele a ridicat un văl și Olivia observă că nu este o casă *chiar* atât de mare cum crezuse. Gallant e un conac vechi, luptându-se să nu devină o ruină, o siluetă elegantă care-și pierde din strălucire. Piele care atârnă pe oase.

Pe scări, se oprește și se uită la podeaua foaierului. N-a văzut pe întuneric, dar acum, de aici, modelul gravat se dizolvă într-o serie de cercuri concentrice, fiecare în propriul unghi. Îi amintește imediat de obiectul găsit în birou. Cercurile de metal înclinate din jurul machetei casei. Caselor. Erau două.

Continuă să coboare treptele casei și o întâmpină sunete.

Murmurul scăzut al vocilor, scrâșnetul metalic al unei linguri într-un castron. Îi ghiorțăie stomacul, dar, când se apropie de bucătărie, vocile devin fraze.

— Chiar e o dovadă de bunătate să o ținem aici? întreabă Edgar.

— Nu are unde să se ducă, răspunde Hannah.

— S-ar putea întoarce la școală.

Mâinile Oliviei strâng mai tare carnetul. Sfidarea o arde în piept. *Nu* se va întoarce la Merilance. E trecutul, nu viitorul.

— Și dacă nu o primesc?

Olivia face un pas înapoi.

— Nu știe ce înseamnă să fii Prior. Să fii aici.

— Trebuie să-i spunem.

Picioarele ei desculțe se opresc. Cu urechile ciulite, ezită, dar Edgar spune oftând:

— Este alegerea lui Matthew, nu a noastră. El e stăpânul casei.

Olivia își dă ochii peste cap și pleacă. După cinci minute cu vărul ei, el a spus clar că nu e binevenită. Se îndoiește că-i va explica de ce.

Dacă vrea să știe, va trebui să afle singură adevărul.

Continuă pe hol, apoi pe altul, cu pereți plini de portrete de familie. Tablourile se aliniază pe tot holul și fețele din ele îmbătrânesc și se schimbă, de la copii la adulți, la părinți cu propria familie.

Plăcuțe montate la baza fiecărei rame precizează cine sunt.

Începe cu Alexander Prior, un bărbat stoic, cu haină cu guler înalt și aceiași ochi albaștri-cenușii ca ai lui Matthew. Maryanne Prior, o

femeie îndesată, cu umeri laţi şi aspect mândru, cu umbra unui zâmbet pe buze. Jacob şi Evelyn. Alice şi Paul.

I se pare atât de ciudat să-şi vadă chipul reflectat, distorsionat, reprodus în atâtea altele. Aici sunt linia obrazului şi curbura gurii. Dincolo, forma ochilor şi înclinaţia nasului. Detaliile se împrăştie precum seminţele prin portrete. N-a avut niciodată o familie şi acum are un întreg clan.

Eşti una dintre noi, par să spună ei. Olivia studiază feţele – a desenat-o pe a sa de zeci de ori, căutând indicii, dar acum, printre atâţia Prior, poate să-şi dea seama care sunt trăsăturile care nu se potrivesc, detaliile moştenite de la tatăl său. Părul ei negru, paloarea pielii, culoarea ochilor, care nu sunt albaştri-cenuşii, ca ai lui Matthew, sau gri-verzui, ca ai mamei sale, ci au griul tern şi fără nuanţele fumului şi pietrei. O schiţă în cărbune printre picturi în ulei.

Trece pe lângă generaţii întregi de Prior, înainte să regăsească faţa mamei sale, mai tânără chiar, şezând pe o bancă lângă un băiat care arată ca Matthew, cu acelaşi păr arămiu şi aceiaşi ochi adânci. Îşi dă seama că trebuie să fie unchiul ei, Arthur, chiar înainte să vadă plăcuţa.

În următorul portret, este adult, şi ea îşi dă seama că l-a mai văzut înainte, chiar aici, în casă. Ce-a mai rămas din el, adică. Jumătate de faţă, o mână întinsă, un corp care trece prin uşa care dă spre grădină. Monstrul de aseară. Cel care n-a lăsat-o să iasă în grădină.

Arată foarte bine în portret, cu o mână pe un spalier şi cealaltă în jurul soţiei sale, Isabella. Ea e subţire ca o salcie şi priveşte într-o parte, de parcă ar şti deja că va pleca.

După aceea ar trebui să fie Matthew, dar peretele e gol, de parcă ar aştepta încă următorul portret. Totuşi, când se apropie, vede stafia unuia: tapetul este uşor decolorat, iar mai sus există o gaură în care s-a bătut cândva un cui. Îşi trece palma peste perete şi se întreabă de ce lipseşte vărul ei.

La celălalt capăt al holului se află o uşă şi se îndreaptă spre ea, sperând să fie biroul din noaptea trecută, cel cu sculptura ciudată. Dar când se mişcă clanţa, uşa se deschide într-o altă cameră.

Draperiile groase au fost trase în faţa unei ferestre, dar nu se unesc şi în spaţiul dintre ele se strecoară o panglică de soare în cameră, care

cade pe corpul negru şi lucios al unui pian.

Degetele Oliviei tresar.

La Merilance exista un pian, unul foarte vechi, împins lângă un perete. Câţiva ani, sunetul a rătăcit pe holuri, melodia stângace a cuiva care învăţa şi ciupea rigid notele. Fetele treceau pe lângă clape fugar, căci supraveghetoarea Agatha era nerăbdătoare să afle dacă vreuna merita osteneala.

Olivia avea şapte ani când îi venise rândul.

Abia aştepta. Desenul îi venise firesc, de parcă mâinile sale ar fi fost create pentru asta şi între ochi şi creion ar fi avut o linie directă. Pianul putea funcţiona la fel. Bucuria pe care o simţise la primele note! Entuziasmul de a controla asemenea sunete! Fiecare era o stare, un mesaj, o limbă cântată în do şi sol şi mi.

Mâinile ei voiau să o ia la goană, dar supraveghetoarea plescăise din buze, avertizând-o, şi o lovise peste degete ori de câte ori se rătăceau de partitură.

Olivia se pierduse cu firea şi trântise capacul peste clape, aproape chiar peste degetele supraveghetoarei. Nu *o făcuse,* bineînţeles, dar nu mai conta. Fusese trimisă de acolo şi cele câteva note în plus încă-i vibrau în urechi.

Furia i se ghemuise în stomac, tot mai puternică de fiecare dată când auzea câte o altă fată lovind stângaci clapele, până când, într-o noapte, se furişase din pat în camera cu pianul, cu un cleşte în mână. Ridicase încet capacul şi dezvelise corpul delicat de corzi şi ciocănele care creau muzica pe care clapele o eliberau. Clape pe care nu le putea atinge.

Îi aminteau de diagrama din vechiul manual de anatomie, de muşchii şi tendoanele gâtului dezgolit. Taie aici şi amuţeşte o voce.

Nu a putut.

În cele din urmă, n-a mai contat. Artrita a cuprins curând mâinile Agathei şi lecţiile au fost abandonate. Pianul a rămas neatins, până ce corzile s-au lăsat şi notele au devenit false. Dar Olivia şi-a dorit mereu să cânte.

Acum, pluteşte spre raza de soare, strecurându-se încet spre instrument, parcă să nu-l trezească. Stă nemişcat, cu dinţii ascunşi sub capacul de onix. Îl ridică, dezvelind modelul de alb cu negru,

luciul uzat până ce-a devenit mat, micile incrustații din fildeș. Mâna ei dreaptă plutește, apoi se oprește pe clape. Sunt reci sub degetele ei. Apasă și cântă o singură notă. Străbate moale încăperea și Olivia nu se poate abține și zâmbește.

Își trece mâna peste clape. Când atinge nota cea mai acută...

Ceva se mișcă.

Nu în cameră, cu ea, ci dincolo, în spațiul dintre draperii.

Trece pe lângă pian și dă draperia la o parte, dezvelind o fereastră franceză imensă, o banchetă căptușită cu perne, și dincolo de sticlă, grădina.

Olivia Prior a visat la grădini. În fiecare lună mohorâtă și cenușie petrecută la Merilance, și-a dorit covoare de iarbă, inflorescențe rebele, o lume de culoare. Iat-o. Noaptea trecută era o încâlceală de viță și gard viu, luminată de lună. Acum, este scăldată în soare, uluitoare, un câmp verde punctat de roșu, auriu, violet și alb.

Într-o parte există un strat cu legume, cu șiruri de praz și morcov care se ridică din pământ, și o pădurice de copaci palizi se înalță în cealaltă parte, cu crengi punctate în roz și verde. O livadă. Și apoi, privirea ei trece dincolo de toate, dincolo de trandafirii pe spaliere și în josul pantei blânde, verzi, până la zid.

Sau, cel puțin, ruinele unui zid, o întindere de piatră sfărâmată, cu marginile distruse și cu fațada stăpânită de iederă.

Alt fior de mișcare îi atrage atenția înapoi spre grădină. Matthew stă în genunchi, cu capul plecat, în fața unui rând de trandafiri. Sub privirile Oliviei, el se îndreaptă de spate și se întoarce, ferindu-și ochii cu palma și privind spre casă. Spre ea. Chiar și de aici, vede încruntarea care-i cuprinde chipul ca o umbră. Olivia dă înapoi. Dar nu se retrage.

Îi ia două minute și două întoarceri greșite, dar găsește din nou al doilea foaier și ușa către grădină. Cea pe care a descuiat-o seara trecută.

Pe podea e ceva, o urmă întunecată, de parcă ar fi adus cineva pământ în casă, dar când se apleacă să o atingă nu simte nimic. De parcă pata s-ar fi imprimat în piatră. Ea își amintește monstrul împingând-o înapoi, cu mâna întinsă. Dar acum nu o poate opri nimeni, iar ușa nu mai e încuiată. Se deschide la atingere, iar ea

înaintează pe lângă umbra stranie de pe podea.

Păşeşte afară, în soare.

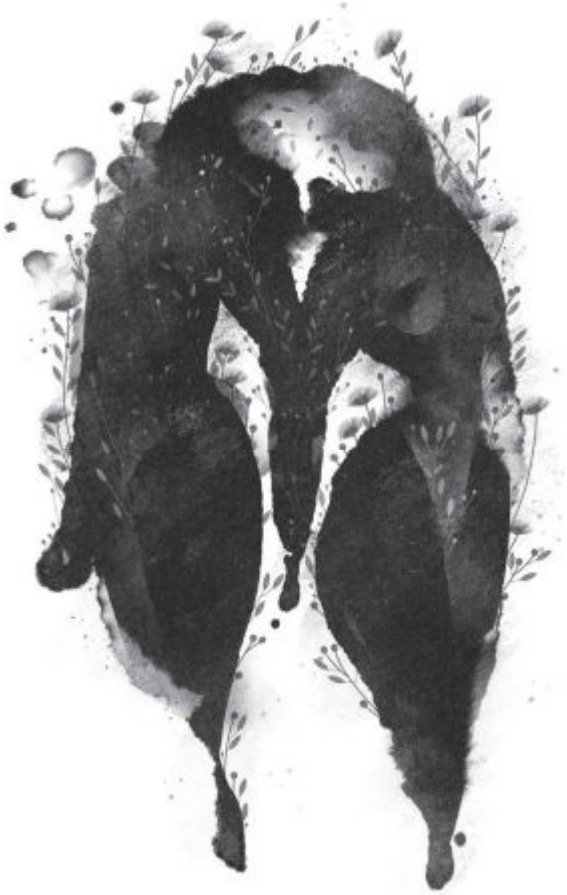

Capitolul nouă

Primul lucru pe care a învățat Olivia să-l deseneze au fost florile.

Ar fi fost mai ușor, firește, să deseneze oale și ulcele, bănci din sala de mese sau paturi, lucruri pe care le vedea zi de zi. Dar Olivia a umplut paginile primului său carnet de schițe cu flori. Cele de mătase, pe care le vedea de fiecare dată când era trimisă în biroul supraveghetoarei-șefe. Buruienile galbene, încăpățânate, care-și forțau drumul ici și colo, prin pietriș. Trandafirii dintr-o carte. Dar, uneori, inventa propriile flori. Umplea colțurile fiecărei pagini cu flori ciudate, sălbatice, invocând grădini întregi din nimic, care mai de care mai întinsă.

Dar niciuna nu era reală.

Cu toată priceperea sa, nu putea rătăci prin ele, așa ca acum, nu putea simți iarba sub tălpi, petalele moi gâdilându-i palma. Olivia zâmbește și soarele îi încălzește pielea.

Trece pe sub o arcadă cu spalier, mângâind gardul viu care-i ajunge la talie. N-a știut că există atât de multe soiuri de trandafiri, de atâtea mărimi și nuanțe, și nu cunoaște numele tuturor.

Se așază pe o bancă scăldată în soare, cu carnețelul deschis pe genunchi și cu degetele furnicând-o să surprindă toate detaliile.

Dar ochii ei revin mereu la zid.

Veghează de la distanță, și ea știe că *a veghea* e un verb ciudat, un cuvânt omenesc, însă așa i se pare. Că se holbează la ea.

Creionul ei șoptește pe hârtie, iar gesturile îi sunt rapide și sigure, în timp ce găsește conturul zidului. E mai degrabă ruină, de parcă acolo s-ar fi aflat cândva o casă de piatră, care s-a prăbușit între timp, lăsând în picioare o singură latură. Sau poate că un zid a înconjurat cândva proprietatea. Privește în jur după alte ruine, dar restul e doar verde. Gallant se află într-o depresiune înconjurată de pajiști deschise și dealuri îndepărtate. Un zid pare fără sens într-un loc ca acesta.

Olivia își termină desenul și se încruntă. Nu e bun.

Studiază cele două ziduri, cel de pe hârtie și cel din iarbă, căutând greșeli, un unghi aiurea sau o linie prost trasă, dar nu le poate găsi. Așa că întoarce pagina și încearcă iar. Începe cu marginile și continuă

spre interior, găsind conturul.

— De ce eşti încă aici?

Matthew se apropie de ea cu o găleată în mână, iar ea se pregăteşte pentru o tiradă sau o criză, îşi ţine respiraţia şi aşteaptă să i se poruncească să plece, să fie târâtă prin casă, până pe scări, ca un bagaj inutil. Dar el nu face asta, ci doar se lasă pe vine la marginea unui rond.

Ea îl priveşte cum îşi trece mâinile înmănuşate prin tufarii de trandafiri, cu un gest aproape blând, când dă la o parte crengile spinoase şi caută buruieni.

Cât de ciudat i se pare că sunt verişori.

Că ieri era singură.

Şi că azi nu mai e.

Toată viaţa şi-a dorit o casă şi o grădină şi o cameră doar a ei. Dar în esenţa acelei dorinţe era altceva: o familie. Părinţi care să o sufoce cu iubirea lor. Fraţi care să o tachineze fiindcă le păsa. Bunici, mătuşi şi unchi, nepoţi şi nepoate – în mintea ei, o familie era ceva vast, o livadă plină de rădăcini şi de ramuri.

În schimb, a primit un singur copac încruntat.

Creionul ei zgârie şi trasează linii. La lumina zilei, asemănarea este evidentă, în lăţimea frunţii lui, în panta obrazului; la fel sunt şi diferenţele. Ochii lui sunt mai albaştri în lumină, părul are o nuanţă mai caldă, şatenul este înspicat cu auriu. Cei trei sau patru ani care-i conferă înălţime şi lăţime, diferenţa dintre o plantă lăsată să sufere după soare şi una hrănită. Şi totuşi, are ceva uzat, în suferinţă. I se citeşte în umbrele de sub ochi, în scobiturile obrajilor. Pare să nu mai fi dormit de săptămâni.

Matthew lucrează încet, metodic, trăgând fiecare buruiană intruzivă afară şi punând-o într-un coş. Ea se întinde, îşi trece degetele peste petalele catifelate, se apleacă să miroasă, aşteptându-se... nu e sigură la ce. La parfum? Dar trandafirii nu prea miros.

— Sunt cultivaţi pentru culoare, nu pentru miros, spune el, smulgând încă o buruiană.

De data asta, ea observă cât de palidă e buruiana. Poate doar pare, pe fundalul nuanţelor prea tari de roşu şi de roz şi de auriu din grădină. Dar, în mâna lui, tulpina pare complet cenuşie, lipsită de

culoare.

El mai desprinde o buruiană de pe tulpina unui trandafir şi o smulge, lăsând-o să cadă în găleată.

— Cresc sub pământ, explică el. Apoi ies şi sugrumă totul.

O priveşte când spune asta, iar Olivia face semne cât de repede poate:

Ce s-a întâmplat cu unchiul meu?

Matthew se încruntă. Ea încearcă iar, mai lent, dar el clatină din cap.

— Nu ai decât să dai din mâini cât pofteşti, spune el. Nu ştiu ce zici.

Olivia scrâşneşte şi începe o pagină nouă în carnet, scriind întrebarea cursiv. Dar, când ridică pagina spre el, Matthew nu o mai priveşte. E din nou în picioare şi se îndreaptă spre alt rond de trandafiri. Olivia sâsâie printre dinţi şi îl urmează.

Câţiva paşi şi el se întoarce spre ea, cu ochi scânteietori.

— Edgar spune că nu poţi vorbi. Eşti şi surdă?

Olivia se încruntă.

— Bine, zice el. Atunci, ascultă. Nu poţi rămâne aici.

Ea clatină din cap. Cum să îl facă să înţeleagă? Locul e un paradis, faţă de cel unde locuia înainte. În plus, a fost casa mamei sale. Doar fiindcă a plecat Grace, de ce să plece şi Olivia? Este şi ea o Prior.

— Ştii *ceva* despre casa asta?

El face un pas spre ea, în timp ce vorbeşte. Fata nu se dă înapoi.

— Locul e blestemat. *Noi* suntem blestemaţi.

În ochii lui Matthew e mai mult decât furie. E frică.

— Să fii un Prior înseamnă să trăieşti şi să mori aici, înnebunit de fantome.

Monştrii îl sperie? Vrea să îi spună că ea nu se teme. Că a fost bântuită toată viaţa. Că va fi necesar să se întâmple ceva mai rău decât monştrii, ca ea să plece. Dar el se întoarce şi clatină din cap.

— Am pierdut atâtea, zice el încet. Nu permit să fie pentru nimic, doar pentru că o fată nesăbuită n-a fost suficient de isteaţă să se ţină la distanţă.

— Ce zi frumoasă, nu? strigă Hannah, venind spre ei pe alee, cu buclele strânse într-un coc neglijent. E prima urmă de căldură, după

atâtea săptămâni.

Matthew oftează și se freacă la ochi.

— Ai sunat după o mașină?

Privirea lui Hannah se îndreaptă spre Olivia, întrebătoare. *Vrei să vină mașina?* Și, în ciuda a tot ce-a zis Matthew și a ce alege să nu spună, nu vrea să plece. Nu se teme de fantome. Dar se teme de unde ar putea s-o ducă mașina.

Olivia clatină din cap și Hannah spune:

— Nicio vorbă, încă.

O găleată atârnă într-o mână puternică, plină de mortar cenușiu.

— Edgar a văzut câteva crăpături noi, zice ea, iar atenția lui Matthew se îndreaptă spre zid.

Se ridică, întinzând mâna după găleată. Ea ezită.

— Nu mă supăr să ajut, îi spune. Ți-ar prinde bine niște odihnă.

— Va trebui să te descurci fără mine, curând.

Hannah tresare, parcă lovită.

— Matthew, zice ea, mi-aș dori să nu vorbești așa.

Dar el flutură din mână și ia găleata.

— Mă descurc, zice el, întorcându-se spre zid.

Olivia vrea să-l urmeze, dar el clatină din cap și arată spre pământul dintre ei.

— Tu stai pe loc, spune el, de parcă ea ar fi un animal de companie neastâmpărat.

Dar sigur își dă seama că Olivia n-are de gând să stea, pentru că face un semn din cap spre găleata lăsată lângă trandafiri.

— Dacă vrei să ajuți, smulge buruieni.

Își scoate mănușile și i le oferă.

— Stai departe de zid.

Se întoarce și pornește în jos pe pantă.

Hannah încearcă să zâmbească, dar e pe jumătate grimasă, iar ochii nu-i zâmbesc, când ajung pe rochia împrumutată a Oliviei.

— Ai grijă la spini, zice și se retrage pe alee.

Olivia pune carnetul pe bancă și își trage mănușile. Nu o deranjează să muncească. Soarele încălzește aerul și, când se ghemuiește, lumea de jos miroase a pământ și a flori. Începe de unde s-a oprit Matthew și nu durează mult să găsească prima buruiană, o

buclă care se întinde să sugrume un boboc roz-aprins.

Olivia o rupe și ridică buruiana în lumină.

E ciudată, subțire, răsucită, de culoarea cenușii. La Merilance, totul părea în nuanțe de gri, dar acum își dă seama că nu era tocmai așa. Culorile erau prezente, doar că fade, versiuni spălăcite de realitate. Aici însă, e ca o schiță în cărbune lângă o scenă în acuarelă.

Olivia merge mai departe și lucrează lângă alee, până ce ajunge la capătul rondului. Privește spre grădina în pantă, către zid, unde a îngenuncheat Matthew, netezind mortar peste vreo șase crăpături. Pare în van să repare zidul, când este limpede că se prăbușește.

Soarele s-a ridicat pe cer. Umbra livezii o cheamă. Se îndepărtează de trandafiri, în pădurice, analizând pământul după buruieni sau fructe căzute. Dar altceva îi atrage atenția. Dincolo de livadă vede un grup de forme palide. La prima vedere, crede că sunt cioturi, însă soarele atinge piatra și își dă seama că sunt morminte.

Este un câmp cu membri ai familiei Prior, întrerupt ici și colo de alte nume. Cel mai proaspăt mormânt este al tatălui lui Matthew, Arthur. Îngropat toamna trecută. Alături se întinde o pereche de picioare, cu gleznele încrucișate. Umeri aduși. Un cap în mare parte absent. Un monstru. Olivia se grăbește spre el, sperând să fie mama ei, dar când fața distrusă o privește, observă că este a unui bărbat. Nu e cel care i-a blocat calea seara trecută, ci unul mai în vârstă.

Monstrul se uită urât la Olivia, cu ce i-a mai rămas din față, și arată cu o mână pe jumătate formată spre casă. Ea se înfioară și se retrage, departe de cimitir și de livadă, înapoi în grădina luminată de soare.

Lângă zid, Matthew e în picioare și își privește munca. Își șterge fruntea cu dosul palmei. Ziua e călduroasă și palmele ei transpiră în mănușile prea mari. Și le scoate și se îndreaptă înapoi spre banca unde și-a lăsat carnetul.

Dar când se apleacă să-l ia, vede o tulpină cenușie târându-se pe pământ și răsucindu-se în jurul piciorului băncii. Olivia apucă buruiana și trage, dar este încăpățânată și puternică. Trage mai tare, iar palma o furnică acolo unde atinge vița. Apoi, prea târziu, simte cum se *mișcă.*

O mișcare iute, scurtă, urmată de o pală fierbinte peste palmă. Olivia tresare și o lasă din mână, privindu-și palma. Spinii au tăiat-o.

Îi curge sânge.

Caută din priviri ceva cu care să îl șteargă. Dacă ar purta rochia gri, și nu pe cea gălbuie, a mamei, ar folosi poalele, dar nu se îndură să păteze bumbacul moale, așa că se lasă în genunchi să șteargă sângele pe iarbă, când de nicăieri apare o mână care îi cuprinde încheietura ca o capcană.

— Stai, mârâie Matthew, trăgând-o în picioare.

Vede sângele de pe palma ei și pălește.

— Ce ai făcut? întreabă, fără urmă de bunătate sau de grijă în glas.

Pare supărat. Ea face semn spre buruiana încăpățânată, care a tăiat-o.

Dar nu mai e acolo.

Matthew scoate o batistă și o leagă strâns în jurul palmei, de parcă rana ar fi letală.

— Treci înăuntru, îi poruncește, arătând spre casă, parcă imitând monstrul din cimitir. Să se uite cineva la rana asta. Acum.

Ea ar vrea să spună că e doar o tăietură, că nici nu o doare, că nu e vina ei că mâinile sângerează atât de mult și că o singură greșeală nu merită atâta mânie. În schimb, apucă doar carnetul și pornește pe panta cu iarbă, prin grădină, înapoi în casă.

Încerca doar să fie de folos.

Vocea lui în gura ta
îmi spune să mă-ntorc,
să mă întorc, să vin acasă.

Capitolul zece

Olivia îl găseşte pe Edgar în bucătărie.

— Doamne, reacţionează el, privindu-i mâna.

Batista a căpătat culoarea ruginii unde s-a îmbibat cu sânge.

Ridică din umeri, iar stomacul îi chiorăie când vede cratiţa cu terci de pe sobă. Conţinutul s-a răcit de mult şi e precum cleiul, dar Edgar îi arată chiuveta. Ea clăteşte rana, în timp ce Edgar scoate la iveală o trusă de prim ajutor şi acoperă tăietura cu iod şi tifon. Are mâinile sigure şi o atingere blândă.

— Am fost în armată, spune el relaxat, cu o agrafă între dinţi. Am avut suficiente răni de peticit.

Zâmbeşte, îi studiază mâna.

— Dar cred că vei trăi.

Curăţă tăietura şi o leagă cu un bandaj în jurul palmei, pe care-l prinde bine. I se pare o exagerare pentru o tăietură atât de îngustă, dar el o tratează cu grijă de chirurg.

— Încearcă totuşi să nu-ţi iroseşti sângele.

Ceva se cutremură în pragul uşii, iar Olivia priveşte în acea direcţie, sperând să surprindă faţa pe jumătate formată a mamei sale. Dar e alt monstru, mai tânăr, mai subţire, pe ducă, doar coaste ascuţite, un genunchi, un nas.

— Case vechi, zice Edgar şi-i urmăreşte privirea. Sunt pline de zgomote pe care nu tocmai le auzi şi de lucruri pe care nu tocmai le vezi.

Olivia aşteaptă până ce Edgar termină de îngrijit rana şi apoi întreabă: *Gallant e bântuită?* Chiar dacă ştie că răspunsul este „da”, e surprinsă când Edgar încuviinţează.

— Sunt convins că este, spune el. O casă ca asta are prea multă istorie, iar istoria aduce mereu cu sine fantome. Dar nu e un lucru rău, adaugă, strângând trusa. Fantomele au fost cândva oameni, iar oamenii sunt de toate felurile, buni şi răi, şi ce e la mijloc. Sigur, poate că unele vor să sperie, dar altele, cred, doar privesc şi îşi doresc să poată ajuta.

Olivia se uită la monstru. El se chirceşte sub privirea ei şi alunecă

înapoi pe ușă.

Edgar pune la loc trusa, iar Olivia trage de bandaj.

Când era la Merilance, mai mereu cineva se tăia, își ardea degetele la sobă sau își umplea genunchii de răni de la pietriș. Dacă aveai noroc, supraveghetoarele te certau și spuneau că asta însemna să fii neîndemânatică. Dacă n-aveai noroc, spălau rana cu alcool, și durea de două ori mai rău.

Uneori, o fată mai mică se tăia și plângea când vedea sângele. Alteori, o fată mai mare o ridica și îi spunea: „Nu doare", de parcă doar cuvintele ar fi făcut afirmația adevărată. O incantație, o vrajă să alunge durerea, negându-i existența.

Nimeni nu i le spusese vreodată Oliviei – nu era nevoie –, dar ea pierduse șirul dăților în care și le spusese singură.

Când Agatha o lovise peste degete cu rigla.

Nu doare.

Când Clara o înțepase cu un ac cu gămălie.

Nu doare.

Când Anabelle smulsese paginile din jurnal.

— Doare? întreabă Edgar, când o vede trăgând de bandaj.

Întrebarea o surprinde, însă Olivia clatină din cap. Bărbatul taie o felie groasă de pâine, o unge cu unt și o pune într-o tigaie. Mirosul este divin, iar ea privește cu poftă cum o unge și cu gem de zmeură.

O așază în fața ei.

— Poftim, zice el. Asta te va ajuta să-ți revii.

Olivia mușcă și totul se topește, odată cu dulceața de pe limbă.

Edgar face un semn din cap spre carnetul ei.

— Ce ai acolo?

Olivia își linge gemul de pe degete și răsfoiește paginile, ca el să vadă ultimele desene cu grădina, cu livada și cu zidul.

— Sunt foarte bune, spune el, chiar dacă sunt doar schițe în care a încercat să dea proporții luminilor și umbrelor. Îmi amintesc că mamei tale îi plăcea să deseneze.

Olivia se încruntă, gândindu-se la petele ciudate de cerneală din jurnal. Nu le-ar fi zis desene. Mai ia o gură și zmeura îi plesnește parcă pe limbă. Edgar o privește, iar ea surâde, în timp ce mestecă.

— Hannah a făcut gemul, spune el. Tom punea miere pe...

Se oprește, uluit, de parcă s-ar fi împiedicat. O umbră îi traversează chipul, dispărând aproape imediat.

— Dar zmeura a fost atât de dulce anul trecut, încât n-a avut nevoie decât de puțin zahăr.

Olivia ridică mâna să întrebe, dar Edgar deja se îndreaptă spre ușă, spunând ceva despre un oblon care trebuie reparat, și ea nu poate decât să adauge numele pe o listă din minte, alături de alte secrete pe care pare să le păstreze Gallant. Unchiul care nu i-a scris. Presupusul blestem asupra lui Matthew. Buruienile fără culoare din grădină. Zidul care nu e un zid. Și acest Tom, despre care nu vrea să vorbească nimeni. Cheamă în minte mulțimea de Prior, pietrele de mormânt mici, ca niște dinți rari. N-a văzut niciun Thomas.

Își termină pâinea, ia carnetul sub braț și pornește în căutarea biroului. Înaintează pe holuri și e din nou uimită de cât de mare e locul, creat pentru 40 de oameni, nu pentru patru. Personal de bază, așa se spune când rămân doar câteva persoane care să administreze un conac atât de mare, însă rezidenții de la Gallant nu par foarte în putere. Iar casa e un labirint, coridor după coridor și cameră după cameră, unele mari și altele mici, și majoritatea încuiate, cu dealuri de mobilă îngropată sub cearșafuri albe, apretate.

Dincolo de niște uși duble, descoperă o cameră vastă, dintre cele parcă create pentru ospețe și baluri. Are o podea de lemn gălbui, cu același model de cercuri răsucite. Tavanul se arcuiește deasupra, la două etaje, poate chiar trei înălțime, și ușile de sticlă se înșiruie pe cel mai îndepărtat perete, cu un balcon dincolo de ele.

Este un spațiu grandios, cel mai mare în care a fost vreodată, și nu știe ce-i vine, dar face piruete, cu picioarele desculțe, doar o șoaptă deasupra lemnului.

În cele din urmă, găsește biroul.

Începea să creadă că-i jucase mintea feste, că fusese un vis, că urma să caute prin toată casa doar ca să afle că nu exista o asemenea cameră.

Dar iată holul îngust și ușa care o așteaptă.

Degetele ei mângâie tapetul, cum au făcut-o și cu o seară înainte, și clanța lustruită cedează. Nu există geamuri și nu vrea să riște să aprindă o lampă, așa că lasă ușa deschisă, iar lumina se revarsă de pe

hol. Înaintează, iar podelele trosnesc încet sub tălpile ei, până ce ajunge la un covor subțire, închis la culoare, care se adună sub birou.

Deasupra se află sculptura ciudată, de metal, două case în niște inele concentrice. Nu orice case, ci niște mici reproduceri după Gallant.

Se află de o parte și de alta, față în față, în centrul cadrului curbat. Inele de metal înconjoară fiecare casă, iar altele înconjoară celelalte două împreună. Olivia nu se poate abține. Ridică un deget și atinge ușor, abia simțit, inelul exterior, iar lucrul se pune în mișcare.

Ea își ține respirația, temându-se că va cădea în orice clipă și va zăngăni pe podea, dar parcă ar fi fost creat să se miște. Cele două case se rotesc ca niște dansatoare, alunecând departe și apoi revenind una în fața celeilalte. Fiecare urmează propriul arc, fiecare în centrul propriei orbite. Ea privește, fermecată, studiind rotirea fermă, până ce încetinește.

Casele se mai mișcă o dată pe orbite, iar Olivia se întinde iar, să oprească mișcarea, când revin una în fața celeilalte. Ea se apleacă mai aproape. E ciudat, dar, din acest unghi, inelele dintre ele arată aproape ca un zid.

Olivia dă la o pagină goală din carnetul de schițe și desenează sculptura, încercând să urmărească mișcarea, liniile curate, aproape matematic trasate ale dispozitivului. Înconjoară biroul ca să obțină și alt unghi și remarcă sertarul. Iese în afară, ca o buză inferioară, cu o bucată de hârtie prinsă în colț. Trage de mâner și pentru o clipă acesta se împotmolește, dar apoi se deschide.

Înăuntru, o mână de foi albe și un carnețel negru. Îl deschide și găsește pagini întregi de notițe cu un scris butucănos. Nu sunt notițe, de fapt. Sunt *locuri.*

ȘCOALA LARIMER
BELLWEATHER PLACE, NR. 50
BIRMINGHAM

CASA HOLLINGWELL
IDRIS ROW, NR. 12
MANCHESTER

ORFELINATUL FARRINGTON
FARRINGTON WAY, NR. 5
BRISTOL

Olivia dă pagină după pagină, până ce-l găsește acolo, chiar în mijlocul celei de-a patra.

ȘCOALA MERILANCE PENTRU FETE INDEPENDENTE
WINDSOR ROAD. NR. 9
NEWCASTLE

Se aud pași pe hol.

Anii de scotocit prin camerele supraveghetoarelor au instruit-o bine, și într-o clipă jurnalul e înapoi și sertarul e tras, iar ea e pe podea, în spatele biroului cel vechi, între scaun și lemn, cu inima bătându-i puternic, chiar dacă nu-i mai tremură picioarele.

Își ține respirația și așteaptă. Pașii trec pragul, de pe lemn pe covor.

— Cât de ciudat, zice Hannah. Aș fi putut jura că ușa era închisă.

Vocea ei este ușoară și puternică. Nu vorbește singură.

— Nu ești primul copil care se ascunde în casa asta, zice ea. Dar mare parte se jucau. Ieși acum. Sunt prea bătrână să mă mai târăsc pe jos.

Olivia oftează și se ridică. Hannah se întinde spre ea, iar fata face un pas în spate, din instinct, cu palma bandajată ascunsă la spate, ca un secret.

Hannah își lasă mâna pe lângă corp. Tristețea îi dansează în priviri.

— Dragă fetiță, nu ai intrat în bucluc. Dacă vrei să arunci o privire, chiar te rog. În fond, este casa ta.

Casa mea, se gândește Olivia, și cuvintele i se împletesc înăuntru, ca o funie. Privirea lui Hannah se mută la sculptura de pe birou, iar când o vede pare să-și piardă buna dispoziție.

— Haide, spune ea. Se face târziu.

Când soarele începe să apună, ei închid casa ca pe un mormânt.

Olivia o urmează pe Hannah dintr-o cameră în alta, urcându-se pe scaune şi taburete ca să ajute la tragerea obloanelor masive şi la închiderea ferestrelor. Pare o mare risipă să se închidă înăuntru, când vremea e atât de plăcută, dar Hannah explică:

— Într-un loc atât de sălbatic, exteriorul încearcă mereu să intre în casă.

Mănâncă în bucătărie, în jurul unei mese zgâriate şi uzate. Fără şiruri de fete gălăgioase. Fără supraveghetoare şezând ca nişte ciori în cameră. Doar Hannah şi Edgar, care discută între ei, în timp ce el scoate o tavă din cuptor, cu un ştergar aruncat peste umăr, iar ea pune legume într-un castron. Olivia aşază patru tacâmuri, chiar dacă Matthew nu e acolo, şi o sperie cât de bine se simte aşa. Ca o supă fierbinte pe timp de iarnă, căldura i se răspândeşte prin corp cu fiecare înghiţitură.

— Poftim, zice Edgar, şi pune o tavă cu medalioane de vită pe masă.

— Ce ai păţit la mână? întreabă Hannah, văzând bandajul din jurul palmei fetei.

— Rană de luptă, răspunde Edgar. M-am ocupat eu.

— Avem noroc cu tine, spune Hannah, sărutându-l pe obraz.

Gestul e atât de simplu, de cast, şi totuşi ascunde ani de afecţiune. Olivia se înroşeşte.

— Se vede că ar trebui să dau anunţ la ziar mai des, spune Hannah.

Un anunţ la ziar? întreabă Olivia, prinzând privirea lui Edgar, dar el doar îi face cu ochiul şi se ridică.

— Dacă foloseşti cuvintele potrivite, nu ştii niciodată ce-ţi vor aduce, spune el.

Olivia încremeneşte.

Am trimis scrisori în fiecare colţ de ţară.

Fie ca aceasta să te găsească.

— În plus, spune Edgar, luând loc, m-am gândit că musafira s-ar bucura de o masă ca la carte.

Musafira. Cuvântul o plesneşte precum vântul rece. Încearcă să nu tresară când Hannah îi întinde un castron de cartofi şi păstârnac copt, asezonate cu sare.

— Mănâncă.

E un ospăţ, iar ziua petrecută în grădină i-a făcut o foame teribilă. Olivia nu a mâncat niciodată atât de bine. Când şi-a mai potolit foamea, în sfârşit, Hannah întreabă cum era viaţa ei, înainte de scrisoare. Olivia face semne şi Edgar traduce, Hannah ascultă cu mâna la gură, iar Olivia explică. A fost găsită pe treptele Merilance şi a rămas în acea clădire până la scrisoare.

Nu le spune despre supraveghetoare sau despre celelalte fete, nici despre tăbliţă sau despre magazia din grădină sau despre Anabelle. Deja începe să i se pară altă viaţă, un capitol dintr-o carte pe care o poate pur şi simplu închide. Asta vrea. Pentru că îşi doreşte să rămână la Gallant. Chiar dacă Matthew nu o vrea aici. Îşi doreşte să rămână şi să transforme casa în acasă. Vrea să rămână şi să-i afle secretele, să ştie de ce le e atât de teamă de întuneric, ce s-a întâmplat cu toţi ceilalţi Prior, ce a vrut să spună Matthew când a zis că locul e blestemat. Dar, când ridică mâinile să întrebe, în pragul uşii tresare o umbră. Ea priveşte într-acolo, aşteptându-se la un monstru, dar este Matthew. Se duce la chiuvetă şi îşi curăţă pământul din grădină de pe mâini.

O priveşte pe Olivia.

— Tot aici eşti, mormăie el, dar Hannah zâmbeşte şi o mângâie pe mâna bandajată.

— Cea mai apropiată maşină e la mecanic, spune ea. Durează câteva zile până e gata.

Olivia îi vede lucirea din priviri, o scânteie poznaşă. Altă minciună. Dar Matthew oftează şi lasă săpunul deoparte.

— Stai jos şi mănâncă, îl îndeamnă Edgar, dar vărul ei clatină din cap, murmură că nu-i este foame, deşi trupul lui prea slab imploră după o masă.

Pleacă, luând parcă şi aerul din încăpere cu sine. Hannah şi Edgar îşi plimbă mâncarea prin farfurii, încercând să umple tăcerea cu pălăvrăgeli, dar le iese stângaci.

Olivia prinde privirea lui Edgar. *E bolnav?*

El se uită la Hannah.

— Matthew e obosit. Oboseala devine boală, dacă durează prea mult.

Spune adevărul, sau o versiune a lui, dar cuvintele sunt tensionate. Sunt multe pe care i le ascund. Atmosfera e apăsătoare și Olivia și-ar dori să revină la momentul dinainte de intrarea lui Matthew. Dar farfuriile lor sunt goale și Hannah se ridică, spunând că-i va pregăti o tavă, dacă Edgar dorește să i-o ducă sus. Edgar simte privirea Oliviei, care agită mâinile ca să întrebe despre casă și despre Matthew, dar se ridică în picioare și-i întoarce spatele. Ea urăște asta, că tot ce trebuie să facă pentru a o reduce la tăcere e să n-o privească.

Își înăbușă un căscat, chiar dacă nu e nici ora nouă, iar Hannah îi oferă un biscuit și îi spune că o baie fierbinte și un pat cald îi vor face bine, apoi o alungă din bucătărie.

Ea o ia pe ocolite, pe scări, pe lângă foaierul îngust și ușa spre grădină. Trebuie să fie o noapte înnorată. Prin gemuleț nu pătrunde lumina lunii, dar holul nu e gol. Monstrul care a devenit unchiul ei stă parcă de veghe, cu spatele la ea și cu ochii spre beznă.

Stăpânul casei este flămând.

Este istovit de foame. Îl roade, așa cum rod dinții osul, până când el nu mai suportă durerea. Până când degetele i se încordează, țepene în nodurile lor. Nu cedează. Locul nu cedează.

Se plimbă prin grădina distrusă.

Trece de fântâna goală și străbate terenurile sterpe, pământul sfărâmicios care se îndepărtează de casă ca o bucată de material lăsată să putrezească în dulap. Mâncată de molii. Uzată.

Fructele sunt putrede. Pământul, secat. Casa se scurge precum nisipul în clepsidră. El a mâncat fiecare bucățică, fiecare firimitură, și n-a mai rămas nimic. Se ospătează acum chiar din el. Se iroseşte cu fiecare noapte care trece.

Este un foc care rămâne fără aer. Dar încă nu s-a terminat. Va arde, și va arde, și va arde, până când casa se va face bucățele, până ce lumea va ceda.

Are nevoie doar de o respirație.

Are nevoie doar de o picătură.

Are nevoie doar de ea.

Așa că se sprijină de spătarul tronului, închide ochii și visează.

Partea a treia
— LUCRURI NESPUSE —

Capitolul unsprezece

Olivia e atât de obosită, şi totuşi, din nou, nu poate dormi.

Picioarele i se afundă în pat, grele după aerul proaspăt şi munca din grădină, dar mintea îi e plină de întrebări. Se sucește şi se foieşte, simţind cum trec orele. Priveşte lumânarea consumându-se pe noptieră, şi vrea să renunţe şi să dea cuvertura la o parte, când aude.

Scârţâitul subtil al uşii care se deschide încet.

Chiar dacă a încuiat-o.

Olivia îşi ţine respiraţia când picioarele goale se deplasează ca nişte şoapte pe lemnul podelei, în spatele ei, şi apoi un corp se lasă pe cealaltă parte a patului şi salteaua se adânceşte. Uşor, se convinge să se întoarcă, sigură că-i doar o festă a minţii sale obosite, sigură că încăperea e goală, şi că va vedea...

Pe marginea patului stă aşezată o tânără.

E mai mare decât Olivia, deşi nu cu mult. Are pielea sărutată de soare, panglici de păr şaten i se revarsă pe spate, şi când se întoarce, umbrele generate de lumânare îi dansează pe pomeţi, pe bărbia îngustă, trasând unghiurile şi liniile din portretul de dimineaţă. Acelea dăltuite, ici şi colo, şi pe chipul Oliviei.

Mama ei priveşte peste umăr. Are un zâmbet poznaş pe chip. Este tânără, doar o fată. Dar când lumânarea pâlpâie şi umbrele se schimbă, redevine femeie.

Degetele îi alunecă pe cearşafuri şi Olivia nu ştie dacă să se întindă după mâna ei sau să se retragă, dar în cele din urmă nu face nimic, căci nu se poate mişca. Îşi simte picioarele ca de plumb, pe pat, şi poate că ar trebui să-i fie frică, dar nu-i este. Nu-şi poate lua ochii de la Grace Prior, care se urcă pe pat, se întinde alături şi se ghemuieşte precum ea ca în oglindă, aceleaşi unghiuri ale picioarelor, îndoitura gâtului, înclinarea capului, ca într-un joc.

Picioarele ei desculţe sunt pline de pământ, aşa cum fuseseră şi ale Oliviei, înainte să se spele, de parcă ar fi alergat prin grădină. Dar mâinile mamei sunt delicate şi curate, iar cu degetele ating aerul de deasupra palmei bandajate a Oliviei. Este îngrijorată. Mâna i se ridică spre obrazul fetei.

Atingerea e caldă; gestul, blând. Lumânarea nu își trimite umbrele până în spațiul îngust dintre corpurile lor, iar chipul mamei este posomorât, de nepătruns. Dar Olivia îi vede dinții lucind, când zâmbește, se apleacă spre ea și vorbește.

Are vocea blândă, familiară, nu înaltă și suavă. Joasă și liniștitoare.

O răgușeală ușoară, ca un scrâșnet, îi iese din gât.

— *Olivia, Olivia, Olivia,* zice mama ei, ca pe o incantație, ultimele cuvinte dintr-o vrajă, și poate că asta și sunt, fiindcă se trezește.

E ceva mort în patul ei.

Lumânarea s-a stins. Camera e adâncită în beznă, și totuși Olivia vedea silueta monstruoasă cuibărită acolo, așa cum stătuse mama sa, cu o mână putredă încă ridicată spre obrazul ei.

Olivia își poate mișca din nou picioarele și se dă înapoi, dându-și seama cât de aproape e de marginea patului de-abia atunci când acesta dispare de sub ea. Olivia se rostogolește într-o parte și aterizează dur pe podeaua de lemn. Durerea îi limpezește mintea, iar Olivia se ridică în picioare.

Dar monstrul a dispărut deja.

Olivia își recapătă respirația și își duce palma nevătămată la obraz, ca să păstreze atingerea mamei.

Dar partea aceea s-a întâmplat doar în vis. Lucrurile pe care le vede nu o pot atinge. Nu sunt acolo cu adevărat.

Străbate întunericul, găsește o cutie de chibrituri și o lumânare nouă. O aprinde, umbrele dansează, iar Olivia își ia carnetul și creionul și începe să deseneze. Nu monstrul Grace Prior, ci femeia care fusese ea în vis. Cu linii iuți și aspre, cu creionul patinând, în timp ce încearcă să surprindă nu atât chipul mamei, cât blândețea atingerii, tristețea din ochii ei, felul în care i-a rostit numele. *Olivia, Olivia, Olivia.* Creionul scrâșnește pe hârtie, luând-o înaintea uitării și cetii.

Ajunge la jumătatea schiței, când țipă cineva.

Creionul îi alunecă și vârful se rupe. Olivia se întoarce în direcția zgomotului.

A mai auzit țipete. Strigătele ascuțite de copii care se joacă. Urletul care urmează unei mâini rupte. Icnetul îngrozit al unei fete care se

trezește cu insecte colcăind în pat.

Dar țipătul ăsta e diferit.

Este un bocet.

Este o respirație întretăiată.

Este un suspin disperat – și Olivia e deja în picioare și se grăbește spre ușă, încercând să o deschidă. Intră în panică, o secundă, apoi își amintește de cheița aurie. O întoarce, cu un clic, și iese în viteză pe hol, așteptându-se ca țipetele să se oprească după ce trece pragul.

Dar ele continuă.

Pe hol e o ușă deschisă, iar lumina care aterizează pe podea e spartă de umbre mișcătoare, și îi aude pe Hannah și pe Edgar, o luptă, și își dă seama cine țipă în clipa în care ajunge la ușă și îl vede pe Matthew zvârcolindu-se în pat.

Țipetele se topesc în cuvinte, în implorări.

— Nu pot să-l las. Nu pot să-l las. DE CE NU MĂ LĂSAȚI SĂ-L AJUT?

Are ochii deschiși, dar e în altă parte. Nu o vede pe Hannah, care-i șoptește disperată, nu îl vede pe Edgar, care se luptă să-l țină imobilizat, nu o vede pe Olivia, în prag, cu ochii mari.

— E doar un vis, îl liniștește Hannah. E doar un vis. Nu îți poate face rău.

Promisiunea mamei sale se revarsă din gura lui Hannah, dar cuvintele mint.

E clar că el suferă.

Un suspin teribil îi scapă din gât, și o tulbură să-și vadă verișorul așa, despicat, cu roșul viu expus privirii. Pare atât de tânăr și de speriat. Olivia își desprinde privirea de la pat spre restul încăperii. Spre tava cu mâncare neatinsă, spre obloanele trase, spre forma cu muchii ascuțite de lângă perete, cu un cearșaf aruncat peste ea.

Un țipăt o atrage iar spre pat. Hannah și Edgar încearcă să-l oblige pe Matthew să își vâre mâinile într-o pereche de cureluțe de piele. Panica o străbate și trebuie să își reprime dorința de a se avânta să îl salveze. Sentimentul acesta o șochează și reușește un pas, înainte ca ochii lui Edgar să o săgeteze, iar Olivia să citească durerea din ei, durerea care o oprește.

Matthew se zvârcolește și imploră, când curelele i se strâng în jurul

încheieturilor, și apoi se lasă înfierbântat pe pat, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid. Linii subțiri de sare i se formează pe obraji și în păr. Nu știe dacă-s de sudoare sau de lacrimi.

— Te rog, murmură el, cu vocea frântă. Îi fac rău.

Cuvântul acela e un spin în vocea sa. *Lui,* nu *mie.*

— Nu, spune Hannah, forțându-l să stea lipit de pat. Nu îi mai pot face rău.

Duce un pahar plin cu lichid la buzele băiatului, iar rugămințile lui cedează curând, devenind murmure îndurerate.

— Matthew se odihnește, spune ea, extenuată. Trebuie să te odihnești și tu.

Olivia nu l-a văzut pe Edgar ridicându-se din pat. Nu l-a văzut venind spre ușă. Spre ea. Nu până ce nu stă chiar în fața ei, blocându-i vederea.

Du-te la culcare, îi arată el prin semne, obosit.

Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Olivia.

Dar Edgar clatină doar din cap. *Coșmaruri,* răspunde el.

Și închide ușa.

Olivia rămâne pe holul întunecos, între două șuvoaie de lumină – cel care iese prin ușa ei deschisă și cel firav de sub ușa lui Matthew. Când se retrage, în cele din urmă, în camera ei, în patul ei, unde schița neterminată stă pe cuverturile mototolite, Olivia își trece degetele peste cărbune și se gândește la vise. La visele care trec prin țesătura somnului și ți se strecoară în pat. La visele care te mângâie pe obraz sau te trag în beznă.

Somnul nu aduce odihnă.
Visele acestea îmi vor aduce moartea.

Capitolul doisprezece

A doua zi, de dimineaţă, e sânge pe cearşaf.

Olivia tresare când îl vede, întrebându-se dacă e perioada aceea din lună, dar petele nu sunt puncte sau dâre, ci seamănă mai degrabă cu urmele degetelor pe ţesătură. Bandajul din jurul palmei i s-a desprins, într-adevăr, iar tăietura i s-a deschis în somn, într-o noapte agitată, lăsând astfel amprente.

Se duce la chiuveta din baie, îndepărtând sângele uscat de pe mâini ca pe praf. Îşi clăteşte palma, aşteptând să vadă dacă mai sângerează. Nu mai sângerează. Îşi trece degetul mare peste linia subţire, cicatricea ca un fir roşu, o viţă, o rădăcină. Decide să o lase descoperită şi caută în dulapul mamei, de unde scoate o rochie de un verde blând, întunecat, al frunzelor de vară. Îi ajunge până la genunchi, şi când se răsuceşte, fusta i se umflă ca un nor de petale.

Carnetul de schiţe zace abandonat între cearşafuri. Chipul pe jumătate format al mamei sale o priveşte de pe hârtie, iar cealaltă jumătate, la care n-a ajuns lumânarea, arată ca o întindere de umbre. Olivia închide carnetul şi-l vâră sub braţ.

Iese pe hol şi privirea îi cade pe uşa lui Matthew. Păşeşte tiptil, lipeşte urechea de lemn şi ascultă. Nimic. Nici suspine tulburătoare, nici respiraţii sacadate, nici măcar foşnet de cearşafuri. Degetele ei plutesc spre clanţă, dar amintirea durerii lui o îndepărtează, aşa că Olivia se întoarce şi se îndreaptă spre scări.

Casa e cuprinsă de linişte.

Poate că toată lumea doarme încă. Olivia priveşte în jur şi îşi dă seama că habar nu are cât e ceasul. La Merilance bătea clopotul, erau fluierături şi zgomote ascuţite, care marcau trecerea orelor, îndemnându-le de la rugăciune, la ore ori la treburi şi înapoi. Aici, singurul timp care pare să conteze este parcursul soarelui şi momentul în care ziua devine noapte.

Dar casa se trezeşte. Obloanele sunt ridicate, lumina soarelui se revarsă în foaier şi pe holuri şi scoate la iveală firele de praf.

Cineva strigă, iar ea tresare, dar îşi dă seama că nu e zgomot produs de om, ci şuieratul ascuţit al samovarului. Când ajunge în

bucătărie, acesta cântă singur pe sobă. Olivia stinge focul.

— Te-ai trezit devreme.

Se întoarce și dă de Hannah, care urcă scările dinspre pivniță, cu un sac de făină sub braț. Buclele ei șatene sunt strânse la spate și un zâmbet îi încrețește colțurile gurii, dar ochii ei sunt obosiți.

— Ah, ce n-aș da să fiu iar tânără, zice ea, punând făina jos cât să ridice un norișor alb. Și să am nevoie de puțin somn.

Arată din cap spre samovar.

— Tu te ocupi de ceai și eu de pâine.

Olivia ridică samovarul, atentă să evite tăietura din palmă. Toarnă în ceainic și adaugă o lingură de ceai, în timp ce Hannah taie pâine, și pentru câteva momente se mișcă asemenea unor șuruburi și piulițe din același mecanism, precum casele din sculptură. Își dau târcoale reciproc într-un arc lejer. Ceaiul se infuzează, pâinea se prăjește, iar ea deschide carnetul de schițe și trece de cea a mamei sale, la imaginea globului ciudat de metal.

Întoarce hârtia spre Hannah și atinge pagina, întrebarea e clară.

Ce-i asta?

Pentru o secundă, unicul sunet este al cuțitului care întinde unt pe pâine. Tăcerea e grea, așa cum se lasă când oamenii știu răspunsul, dar nu se pot hotărî dacă e bine să-l dea.

— Casele vechi sunt pline de lucruri, zice ea. Matthew poate că știe.

Olivia își dă ochii peste cap. Până acum, vărul ei nu i-a fost de ajutor.

— E o zi frumoasă, adaugă Hannah, împingând două farfurii cu pâine prăjită unsă cu unt și cu gem peste blat. E prea frumoasă ca să stai în casă. Du-i asta lui Edgar, te rog. E prin curte.

Olivia oftează. A fost alungată.

Are nevoie de ambele mâini și de toată concentrarea ca să ia o ceașcă de ceai, două farfurii cu pâine prăjită și carnetul de schițe în grădină, fără să verse, să spargă sau să piardă ceva. Dar Hannah are dreptate: e o zi frumoasă. Roua sclipește în iarbă, sub tălpile ei, iar ceața și frigul se îndepărtează și cerul e de un albastru lăptos.

Îl găsește pe Edgar pe o scară, reparând un oblon. El îi face semn de bună dimineața și să lase pâinea jos. Olivia ezită, îngrijorată c-ar

ajunge la ea păsări sau şoareci. Doar că, dacă se gândeşte bine, n-a văzut animale.

E ciudat, ţinând cont de întinderea mare. Nu ştie multe despre viaţa la ţară, desigur, dar pe drum a văzut vaci şi oi şi îşi imaginează că o duzină de animale mai mici, iepuri, vrăbii, cârtiţe, ar putea locui pe proprietate.

Chiar şi la Merilance mai găseai câte un şoarece, iar cerul era mereu plin de pescăruşi. Dacă Gallant ar fi o carte de poveşti, cu siguranţă ar exista un câine lângă sobă sau o pisică la soare, pe alee, un stol de coţofene în livadă sau o cioară pe zid. Dar nu e nimic. Doar linişte.

Îşi ia micul-dejun la banca de piatră şi se trânteşte pe ea.

Supraveghetoarea Agatha spune că fetele educate şed cu genunchii lipiţi şi cu gleznele încrucişate. Olivia stă turceşte, cu genunchii desfăcuţi şi fusta verde adunată în poală, şi mănâncă.

Soarele se reflectă în buza metalică a unei găleţi din apropiere, cu o pereche de mănuşi deasupra, dar tăietura din palmă e încă proaspătă şi ea decide să deseneze casa.

Ajunge la o pagină goală şi începe, şi curând Gallant prinde contur sub mâna ei, crescând din câteva tuşe rapide într-un lucru cu ziduri şi geamuri, hornuri şi acoperiş abrupt. Iată aripile şi balconul sălii de bal; şi uşa de la grădină. Iată fereastra franceză, singura fără obloane, şi iată forma întunecată a pianului, dincolo de ea.

Tocmai îl adaugă pe Edgar, pe scara lui, doar o umbră subţire lângă casa masivă, când aude paşi în grădină.

Mişcarea este un fel de voce. Ea îşi dă seama cine e, după mers. Edgar şchiopătează uşor, cu un picior mai ţeapăn decât celălalt. Hannah păşeşte ferm şi apăsat, dar şi surprinzător de tăcut. Pasul lui Matthew este lung, dar apăsat, de parcă ar purta cizme prea mari sau prea grele.

Îşi aude vărul pe alee şi priveşte cum îşi pune mănuşile. Aşteaptă ca el să se uite spre ea, să comenteze că e încă aici, dar Matthew nu zice nimic, ci doar se lasă în genunchi şi începe să plivească trandafirii. Nu se poate să existe alte buruieni, atât de repede, dar iată-le, fire cenuşii care ies la fiecare gest.

Are mânecile suflecate şi ea îi vede vânătăile, acolo unde se

termină mănușile, la încheieturi, și pare atât de slab, încât Olivia se teme că, dacă soarele se mută niţel, va vedea prin el, așa că-i întinde restul de pâine prăjită. Farfuria scrâșnește, porțelan pe piatră, și el ridică ochii.

— Sunt bine, spune sec, mecanic, chiar dacă arată mai rău decât mulți monștri, așa că ea împinge iar farfuria, scoțând alt scrâșnet teribil, și el o privește urât, iritat.

Olivia îl privește înapoi la fel de iritată și, o clipă mai târziu, el își scoate o mănușă și ia pâinea.

Nu-i mulțumește.

Ea revine la desen, dar nu poate scăpa de senzația că e urmărită. Simte greutatea unei priviri pe spate. Se uită la Matthew, dar el are capul plecat și e atent la muncă. Olivia privește peste umăr, dar nu vede altceva decât zidul.

Fata se răsucește și revine la carnet, răsfoind până ce găsește desenul abandonat. Se uită de la hârtie la perete, încercând să își dea seama unde a greșit, și încă lovește cu creionul pagina când umbra lui Matthew cade peste ea.

El privește carnetul, posomorându-se când dă cu ochii de zid. Olivia își ține respirația și așteaptă ca Matthew să vorbească, însă, când nu o face, ea dă la o pagină goală și scrie.

Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Dar, când ridică hârtia, ochii lui Matthew o privesc scurt și apoi se uită în altă parte. Ea îi vâră iar foaia sub nas, obligându-l să citească, dar ochii lui refuză să asculte.

— Îți pierzi vremea, mormăie el – și fata pricepe, în sfârșit.

Nu că nu vrea să citească. Nu *poate.*

El îi citește revelația pe chip și se încruntă.

— Nu sunt prost, se răstește.

Olivia clatină din cap. Știe bine cum e când oamenii te definesc printr-o slăbiciune.

— Doar că... nu m-am priceput niciodată. Literele nu se potolesc. Cuvintele se amestecă.

Ea dă din cap și începe iar. Creionul scârțâie pe foaie.

— Ți-am zis... mârâie Matthew, însă ea ridică arătătorul, o poruncă tăcută ca el să aștepte, în timp ce schițează cât de repede poate.

Bărbatul prinde contur pe hârtie, nu așa cum era, pe jumătate, la ușa spre grădină, ci ca în galeria de portrete. Arthur Prior. Întoarce schița spre vărul ei, și parcă i-ar trânti o ușă în față.

— A murit, zice el. Nu contează cum.

Matthew își lipește privirea de zid, dincolo de grădină.

Olivia dă pagina. Creionul plutește. Încă încearcă să-și exprime celelalte întrebări prin desene, când el spune:

— Trebuie să fie mereu un Prior la poartă.

Are vocea joasă și plină de amărăciune, dar cuvintele se revarsă ca o poezie.

— Mereu. Așa spunea tata. De parcă am fi fost la Gallant dintotdeauna. Dar nu am fost. Nu familia Prior a construit casa. Gallant era deja aici. Ne-a chemat familia și, ca niște nesăbuiți, noi am venit.

Olivia se încruntă, derutată. Doar nu *casa* i-a scris. Cineva din ea a făcut-o. Cineva care a dorit ca ea să vină. Cineva care s-a dat drept unchiul ei.

— Am venit cândva la Gallant și acum nu mai putem pleca. Suntem legați cu lanțuri de casă și de zid și de ce e dincolo, și nu se va încheia până ce nu moare și ultimul Prior.

Tata a zis că sunt ultimul.

— Ai început să îl auzi? îi spune Matthew cu ochi scânteietori. Te vizitează în vise?

Olivia clatină din cap, nesigură la ce se referă. A visat de două ori, de fiecare dată pe mama ei. Dar vocea lui Matthew o cutremură – suspinul aspru din noaptea trecută.

— Nu știi cum e, zice el, cu durerea lovindu-i chipul ca un val. Ce poate face. Ce-ți poate lua.

Despre ce vorbește? Dă să-l ia de mână, dar Matthew se îndepărtează deja, și ultimul lucru pe care-l spune e doar un murmur.

— Dacă nu te-a găsit încă, mai e timp.

Apoi dispare pe alee, fără îndoială ca să o caute pe Hannah și s-o întrebe despre mașină. Olivia își apasă mâinile pe tâmple, căci simte că o cuprinde migrena. Cuvintele lui Matthew sunt ca ale mamei sale, altă enigmă inutilă. De ce nu poate familia ei să spună adevăruri simple? Privește desenul.

...legați cu lanțuri de casă și de zid și de ce e dincolo...

Ridică privirea peste grădină. Vărul ei nu se simte bine. Nu mănâncă, nu poate dormi, vorbește despre blesteme și porți, dar la marginea grădinii e doar o ruină de piatră. Olivia se ridică și privește în jur cu atenție. Nici urmă de Matthew. Nici de Edgar, deși scara lui e încă sprijinită de zidul casei.

Nu se duce direct la zid. Parcă... plutește spre el. Prin grădină, dincolo de trandafiri, de panta cu iarbă.

Monstrul bătrân din cimitir o privește. Nu abandonează livada, însă ea îi vede doar jumătatea de cap prezentă, brațele încrucișate la pieptul absent. Este nemulțumit c-o vede lângă zid. *Știu, știu,* se gândește ea. Dar nu se oprește.

Când se apropie, își dă seama de ce nu se potriveau desenele ei. Din cauza luminii. Soarele nu pare să cadă pe zid, cel puțin nu așa cum ar trebui. Chiar dacă acum e în spatele ei, proiectându-i umbra în vale. Chiar dacă ar trebui să strălucească direct pe pietre, nu le atinge. Umbrele se adună în jurul zidului și Olivia se cutremură când pășește în mijlocul răcorii provocate de ele.

Abia atunci vede poarta.

Nu-i vine să creadă că nu a observat-o. Este de fier, cu o idee mai întunecată decât piatra din jur, iar dacă soarele ar fi căzut pe ea, poate ar fi văzut-o mai repede. Dar acum, că a văzut-o, nu își poate imagina de ce ar fi crezut că zidul e de piatră solidă.

Poarta, se gândește, întinzându-se să o atingă, șocată să simtă cât de rece e metalul. Are o clanță mică, sculptată, dar când o încearcă, e încuiată. Se lasă pe vine și caută gaura cheii. Nu o găsește.

Ciudat.

La ce bun o poartă încuiată într-un zid care se termină? Nici măcar nu e lung – cam 12 pași de fiecare parte și ajungi la marginea aflată în ruină. Picioarele o poartă deja în acea direcție, când ceva o face să încetinească și să se oprească.

Matthew spune că ar fi ceva *dincolo* de zid.

Olivia își mușcă buza. Ridicol! Vede spațiul de dincolo, câmpul deschis care se întinde de o parte și de alta. Dar nu se convinge să înconjoare zidul. Se întoarce la poartă.

Există un spațiu îngust acolo unde poarta de fier întâlnește zidul,

cât un lat de deget, un spațiu întrerupt de două zăvoare, și să le vadă îi amintește de ceva, însă nu știe de ce. Se ridică pe vârfuri și își lipește ochiul de fâșia aceea îngustă.

A citit suficiente povești despre porți sau praguri și, pentru o clipă, se imaginează în echilibru, pe marginea a ceva măreț, întunecat sau periculos – dar, când privește, tot ce vede e un câmp cu iarbă înaltă care se unduiește în bătaia vântului și munții stâncoși în depărtare.

Se descurajează puțin și se trage înapoi, simțindu-se caraghioasă.

Bineînțeles că zidul e doar un zid și nimic mai mult.

Ceva trosnește, iar în dreapta ei se rostogolesc câteva bucățele de piatră precum ploaia pe un acoperiș de tablă. Este unul dintre locurile pe care a încercat să le repare Matthew – își dă seama după culoarea mai deschisă decât a pietrei din jur –, dar mortarul e sfărâmicios, deja cedează, și bucățele din el cad pe iarbă, de parcă zidul s-ar fi scuturat de ele ca de praf. De aproape, vede sursa celei mai noi fisuri: o buruiană subțire, cenușie, a pătruns prin piatră. Se întinde să o tragă afară, dar își amintește de tăietura din palma ei și de furia lui Matthew. În schimb, ia o piatră căzută și o vâră la loc.

— Olivia!

Numele ei răsună cu ecou, se destramă peste grădină, și când privește înapoi, cu mâna streașină la ochi, îl vede pe Edgar gesticulând, cu scara pe umăr.

— Mă ajuți? strigă el, iar Olivia aleargă, ieșind în lumina soarelui din umbra rece.

Căldura o surprinde, dar i se pare binevenită. Traversează peluza și aude scrâșnetul moale al câtorva pietre care se desprind din nou.

Capitolul treisprezece

Lumânarea picură, dar nu se stinge.

E târziu, însă Olivia şade, cât se poate de trează, în mijlocul patului. Răsfoieşte jurnalul mamei, sperând să găsească răspunsuri, dar nu dă decât peste aceleaşi însemnări, deja învăţate pe de rost şi înnebunitor de vagi.

Nu am odihnă
am dormit în cenuşa ta
Când te-ai destrămat
vreau să adorm, dar el mă găseşte mereu acolo

Mama şi vărul ei bântuiţi în vise. Oare Grace s-a uscat pe picioare, aşa ca Matthew? Oare pielea de sub ochii ei s-a învineţit şi faţa i s-a tras? Oare a fost nebunie sau boală, sau a fost pur şi simplu prea obosită şi au devenit totuna? Şi, dacă li s-a întâmplat lor, i se va întâmpla şi ei?

Nu te-a găsit încă...

Olivia se întoarce la carnetul de schiţe, la desenele cu Matthew şi casa şi zidul grădinii. Simte că se află în centrul unui labirint şi că fiecare cotitură este o întrebare pe care nu o poate aprecia, fiecare pauză o conduce mai adânc în bezna încâlcită.

Cu o ureche încearcă să audă ţipetele lui Matthew, dar coridorul e tăcut şi umbrele din camera ei sunt pustii. Singurele sunete sunt şoapta blândă a lumânării care arde şi foşnetul paginilor.

Olivia îşi apasă ochii cu mâinile. Frustrarea i se acumulează şi-i vine să trântească o uşă sau să spargă un ghiveci dintr-o magazie, să îşi exorcizeze sentimentele, să le dea formă şi sunet. Dar dă la o parte jurnalele şi se trânteşte pe perne.

O clipă mai târziu, aude zgomot de creion care loveşte podeaua şi se rostogoleşte sub pat.

Lasă-l, se gândeşte, dar are senzaţia ciudată că, dacă-l lasă, casa îl va înşfăca, îl va înghiţi prin crăpăturile dintre scândurile de lemn, prin spaţiile din podele, şi e creionul ei favorit. Oftează, dă la o parte cuvertura şi se ridică, lăsându-se pe vine lângă pat.

Se așteaptă la un chip putred, la șuvițe murdare de păr, la un zâmbet spart. Monstrul de la cămin zăcea așa, sub paturi, cu bărbia sprijinită pe mâini, în beznă, de parcă l-ar fi văzut altcineva în afară de Olivia.

Dar sub pat nu e nici urmă de monstru, doar praf și întuneric și conturul subțire al unui creion. Olivia se întinde pe burtă și încearcă să-l ajungă, când vede altceva. Este o umbră mai robustă, ascunsă ca un secret între pat și perete, cu un colț în afară.

O carte.

Nu își dă seama dacă a căzut în spatele patului și s-a înțepenit acolo sau dacă a fost ascunsă cu intenție, dar când își vâră creionul după ureche și trage de obiect, acesta se desprinde. Îi stă inima când îl atinge. Este subțire și neted. Nu e o carte.

E un *jurnal.*

Olivia se târăște înapoi, în oaza de lumină de pe podea, și se așază, studiind coperta. Un *G* aurit se curbează, iar ea îl admiră uimită. Este jurnalul mamei sale. Doar că nu este, pentru că, atunci când se ridică, Olivia vede jurnalul pe care l-a avut mereu, între cearșafuri, acolo unde l-a lăsat. În plus, jurnalul mamei sale este verde și uzat, are cele două linii ciudate, iar paginile îi ies de unde au fost rupte și îndesate la loc. Acesta este neted, curat și mult mai puțin folosit.

Și este roșu. Așa ca-n vis.

Își trece degetul mare peste *G*-ul aurit, aproape deloc uzat, și își imaginează că mama ei nu a primit doar unul, ci două. Un set. Își ține respirația când dă coperta la o parte și expiră brusc când vede cuvintele scrise de o mână blândă, cu multe înfloriturі, ca pe primele pagini din jurnalul verde, înainte ca mâna să-și piardă siguranța și însemnările să devină ciudate, frânte și pline de pete.

Olivia și-a petrecut ani buni încercând să deslușească enigma jurnalului mamei sale, căutând indicii în fiecare rând. Acum, dă paginile minunându-se de bogăția noilor cuvinte.

Arthur e prost dispus azi.

Trece mai departe și găsește numele lui Hannah.

Hannah a zis că, dacă mai stric o rochie, mă obligă să port pantaloni. I-am zis că îmi convine, numai să am și o pereche de cizme potrivite.

Câteva pagini mai încolo, îl găsește pe Edgar.

Ceva a lăsat pasărea să iasă din colivie, iar acum nu o mai găsesc. Arthur spune că s-a pierdut deja, iar Edgar, că e mai bine așa, fiindcă păsărilor le place mai mult cerul decât pervazul ferestrei. Am lăsat geamul deschis, sperând că se va întoarce, și tata m-a certat foarte rău.

Cât de ciudat i se pare să vadă cum se deschid ușile spre altă viață.

Nu există niciun „tu" misterios printre însemnările acestea, nu se pomenește despre umbre mișcătoare sau oase cu povești, despre esență sau voci în beznă. *Există* desene, ici și colo, schițe cu o colivie, un trandafir, niște mâini, dar sunt mici și precise, pe marginea cuvintelor, foarte diferite de tușul amorf, sălbăticit, din celălalt jurnal.

Olivia trece peste mai multe însemnări banale – gânduri despre cum o înnebunește Arthur pe Grace, despre absența mamei, despre tusea tot mai gravă a tatălui. Despre Hannah și Edgar și că nimeni nu pare să observe că se îndrăgostesc – până ce ea se oprește.

Noaptea trecută, m-am dus dincolo de zid.

Olivia nu mai respiră, iar ochii îi aleargă peste cuvinte.

Voiam să văd cu ochii mei. Voiam să știu dacă e adevărat sau dacă ei se așteaptă să cresc și să mă ofilesc aici dintr-o simplă superstiție. N-ar fi interesant? Dacă ar fi doar o poveste, transmisă de la un Prior la următorul, până când am uitat cu toții că e doar ficțiune? Toți, pradă aceleiași deziluzii nebunești?

Lumea aceea mare și lată e acolo, iar noi, aici, privim fix un zid.

Tata îi spune închisoare, iar nouă, gardieni, dar minte. Suntem și noi prizonieri. Suntem legați de locul ăsta, de casa asta, de grădină.

Olivia se oprește. Parcă aude ecoul vocii lui Matthew. *Am venit cândva la Gallant și acum nu mai putem pleca. Suntem legați.* Și-l

scoate din minte și citește mai departe.

Arthur spune că dincolo de zid este moartea. Dar adevărul e că moartea-i peste tot. Vine după trandafiri și după meri, după șoareci și păsări. Vine după noi toți. De ce ne-ar împiedica să trăim?

Așa că am făcut-o.

M-am dus dincolo de zid.

N-ar fi trebuit. Am crezut... nu mai contează ce. Firește că nu sunt prima. Firește că poveștile nu sunt fictive. Nu îmi pare rău. Nu îmi pare... Dar acum înțeleg.

Nu mă voi întoarce niciodată.

Inima Oliviei bate cu putere când dă pagina.

Nimeni nu trebuie să afle.

Nu ar trebui nici să scriu aici, dar o parte din mine știe că, dacă nu scriu, voi începe să mă îndoiesc că s-a întâmplat. Voi crede că a fost un vis. Dar nu poți visa cuvinte pe hârtie. Așa că iată: noaptea trecută m-am dus dincolo de zid.

Și m-am întâlnit cu Moartea.

Cuvintele se întind pe pagină ca buruienile. Olivia își trece degetele peste ele, aproape crezând că vor tresări. Pe hârtie a picurat cerneală, de parcă scriitoarea ar fi ezitat, cu penița în aer, nesigură, înainte să continue.

Nu m-am întâlnit cu ea, ci am văzut-o și cred că-i suficient. Cu cele patru umbre ale ei și mai multe năluci, toate tăcute, în măruntaiele casei ruinate. Pare o nebunie când o scriu. Când am văzut-o, a părut o nebunie. O lume nebună, un vis febril.

Arthur m-a prins apoi în grădină, m-a scuturat tare și m-a întrebat dacă am fost văzută, iar eu am zis că nu.

Nu i-am zis fratelui meu că umbra cea mai înaltă m-a găsit pe coridor, s-a desprins de stăpâna ei, ca o zi lungă de vară, m-a privit fix, cu ochii săi aproape negri, și a arătat spre cea mai apropiată ușă, spre grădină și spre zid, cu capul inima parte. Nu i-am zis fratelui meu că m-a lăsat în pace.

Însemnarea se încheie. Olivia deja întoarce pagina. Începe următoarea:

Aseară, i-am scris.
M-am întors și mă așteptam să nu mai fie, să fi dispărut, la fel ca orice se strecoară printre crăpături, dar era acolo, între piatră și fier, și mi-am dat seama, după unghi, că fusese mișcat, și când am verificat, am aflat că îmi scrisese și el.

Altă pagină, altă însemnare.

Trăiesc la Gallant de când mă știu. Dar acasă ar trebui să fie o alegere. Nu eu am ales casa asta. M-am săturat să fiu legată de ea.

Olivia întoarce pagina, sperând la mai mult, dar următoarea este ruptă, și următoarea, și următoarea, toate celelalte însemnări au fost smulse și au lăsat doar câteva începuturi negre, lângă cotor, cioturi de litere ondulate, cuvinte rupte în două. O dâră de firimituri din cuvinte neterminate.

Nu vin...
prizonie...
împre...
putem să...
în sear...

Olivia oftează, frustrată, și o ia de la capăt.

Mama ei s-a dus dincolo de zid. A văzut moartea, patru umbre și mai multe năluci. Cea mai înaltă umbră a ajutat-o să ajungă acasă. Sunt lucruri desprinse din povești. Sau din ceva mai întunecat. O fată care-și pierde mințile? Și totuși, era suficient de bine să-și dea seama cum suna, odată scris. Olivia însăși a văzut umbre. Fetele doar pe jumătate prezente la Merilance. Propria mamă și unchiul ei, rătăcind pe holurile de la Gallant. Grace Prior vedea și ea monștri?

Dar care-i diferența dintre umbră și nălucă?

Este o ghicitoare sau un cod?

Închide ochii, încercând să pună piesele laolaltă, dar are mintea

prea obosită să găsească muchiile potrivite, și nimic nu pare să se potrivească, iar în cele din urmă suflă în lumânare, exasperată, și cade iar pe pat.

În beznă, visează.

Poate că mă bântui.
Ce gând liniștitor.
Poate că ești tu în beznă.
Jur c-am văzut-o mișcând.

Capitolul paisprezece

În grădină e un bărbat.

Se împleticește, de parcă i-ar fi rău sau ar fi beat, și cade, și se ridică iar, târându-și trupul obosit dincolo de flori, palide sub lumina lunii, dincolo de spaliere și de garduri, dincolo de Olivia, care privește de pe băncuța de piatră, neputând să se miște. Trece pe lângă ea, pe picioare nesigure, apoi pe lângă ultimul șir de trandafiri și se îndreaptă spre întinderea de iarbă în pantă și spre zid.

— Nu mă poți avea! strigă el, iar cuvintele lui sparg tăcerea nopții.

Are vocea răgușită, extenuată.

— Nu vei câștiga!

Privește peste umăr la casă, la ea și lumina îi surprinde privirea bântuită și obrajii scobiți. Are fața în penumbră, însă ea recunoaște maxilarul, ochii adânci, dublura ochilor lui Matthew, dar mai în vârstă. Este unchiul ei, Arthur.

Îl privește, neajutorată, cum se împleticește iar, dar de data asta nu se mai ridică. Se prăbușește în genunchi, pe iarbă. Are un obiect lucios în mână, iar la început Olivia crede că e o lopată, dar apoi lumina lunii aterizează pe el. E o pușcă.

— Spui că poți face coșmarurile să se oprească.

Bărbatul privește spre zid, cu ochi sticloși.

— Și eu pot.

Pușca plutește și i se lipește de tâmplă.

Olivia se trezește din cauza zgomotului.

Acesta vibrează în cameră, iar ea e deja în picioare și aleargă la ușă, desculță. *A fost doar un vis,* își spune, dar a părut atât de real. A fost doar un vis, dar visele ei par să ajungă în lumea reală și împușcătura încă îi răsună în urechi în timp ce se grăbește pe hol. Ușa lui Matthew este deschisă, lumina lămpii se adună pe podeaua de lemn, dar nu se aud suspine și nici nu se vede vreo urmă de Hannah sau de Edgar chinuindu-se să-l trântească înapoi pe pat.

Patul este gol, cearșafurile date la o parte, curelele de piele atârnă moi.

O cuprinde groaza. A fost doar un vis, însă Matthew nu e acolo, și

ea e sigură că, dacă privește spre grădină, va vedea un trup în iarbă. Fereastra ei dă spre fațadă și spre fântână. Camera lui Matthew este vizavi, așa că dă spre grădină și spre zid. Dar când se duce la fereastră, obloanele nu sunt doar trase, ci și zăvorâte.

Olivia gonește iar pe hol, coboară scările până la jumătate și atunci aude. Nu un țipăt, nicio împușcătură, ci o secvență blândă de note, ridicându-se și coborând într-o cheie.

Cineva cântă la pian.

Melodia se ridică precum fumul, subțire, în fuioare, iar inima Oliviei se zbate să își domolească ritmul, în timp ce ea urmează sunetul prin labirintul de coridoare, până în camera de muzică, de unde se revarsă lumina pe ușa deschisă și unde vede carcasa lucioasă a pianului negru și pe Matthew aplecat peste claviatură.

La prima vedere, aproape că-l crede vreun monstru, aplecat atât de mult, încât pare să nu aibă cap. Dar un monstru n-ar putea atinge clapele, și cu atât mai puțin ar putea invoca o asemenea muzică, iar când se mișcă, lumina lămpii cade pe niște umeri fermi, dar înguști, și îi conturează părul. Da, este destul de puternic.

Privirea Oliviei trece de el, spre fereastra franceză, spre grădina scăldată în lumina lunii care se întinde dincolo de geam. Caută din ochi peste peluza întunecată, dar nu vede niciun trup. Firește că nu există. A fost doar un vis.

Olivia se mișcă, iar mișcarea îi atrage atenția lui Matthew.

El ridică privirea și îi întâlnește ochii în reflexia din sticlă. Pentru o clipă, mâinile i se opresc, iar melodia rămâne suspendată, și ea îl privește în ochi, așteptând ca iritarea să îi marcheze reflexia. Dar umerii lui nu exprimă mânie, iar bărbia nu arată frustrare. Doar oboseală. Se uită din nou în jos și reîncepe.

— Nu am putut dormi, spune el, și ochii ei se îndreaptă spre vânătăile pe care Matthew le are în jurul încheieturilor.

Știe că visele lui sunt la fel de vii ca ale ei, sunt imagini care au gust și miros și sunet de adevăr. Trei nopți în casa asta și deja se simte dată peste cap. După culoarea pielii lui, după cearcănele de sub ochi, înfruntă visele de multă vreme și, de fapt, sunt mult mai rele.

Somnul nu aduce odihnă. Visele acestea îmi vor aduce moartea.

— Nu sta și te uita, zice el, însă cuvintele ascund o invitație: să

intre sau să plece.

Olivia alege să intre.

În cameră sunt doar două locuri unde te poți așeza: pe fereastra franceză și pe băncuța pianului. Olivia nu se poate convinge să șadă la fereastră, cu spatele spre grădină, așa că se așază pe marginea băncuței, privindu-i degetele care ating clapele, mâinile care se mișcă din obișnuința anilor de repetiții. Melodia care umple încăperea este blândă, sinuoasă și singuratică. Știe că nu e cuvântul potrivit, dar e singurul care i se pare bun. Notele sunt minunate, dar o fac să se simtă ca și cum ar fi ajuns înapoi în magazia din grădină.

— Cânți?

Olivia clatină din cap și se întreabă dacă el îi citește tristețea de pe chip sau vede foamea cu care privește ea clapele. Dar Matthew nu o privește. Nu privește nici în jos. Se uită la fereastră, în noapte, spre grădina scăldată de lună și spre zidul îndepărtat, cu marginile conturate în lumină argintie.

El inspiră lung, adânc și zice:

— Tata mi-a arătat, când eram mic.

Se îmblânzește, fantoma unui zâmbet îi alintă chipul, iar ea nu îl recunoaște.

A fost un băiat bun, cândva.

Atinge cu blândețe clapele.

— Mamei îi plăcea să-l audă cântând. Voiam să învăț și eu, însă el nu știa cum să mă învețe, nu își amintea nici cum învățase el, așa că, într-o zi, m-a îndemnat să mă așez, a arătat spre clape și a zis: „Uită-te, ascultă și îți vei da seama".

Mâna stângă a lui Matthew nu se oprește, dar dreapta plutește spre clapele din fața ei, apăsând trei note și repetându-le continuu.

— Așa, zice el și se retrage, iar Olivia își duce mâna la clape.

Ceva se mișcă în spatele lor, însă Matthew nu pare să remarce. Olivia ridică privirea spre geam și vede reflexia unui monstru care seamănă cu o femeie bătrână, care rămâne în umbra ușii, cu chipul într-o parte, ascultând.

— Continuă, o îndeamnă Matthew, și ea începe să cânte.

Știe că nu *cântă,* ci mai degrabă creează un cerc de sunet, dar e ceva, e un început, și ea simte că zâmbește, prinsă în melodie.

— Fratele meu, Thomas, n-a învăţat niciodată cum să cânte, zice el, şi Olivia se foieşte când aude numele. Nu putea sta liniştit cât să înveţe. Dar nu mi s-a părut niciodată că aş sta *liniştit* în timp ce cânt. Este... Ceva din tine se linişteşte, ca să facă loc cântecului. Acum, mi se pare cel mai apropiat de odihnă.

Olivia îşi ţine respiraţia, aşteptând ca el să continue, să îi spună ce s-a întâmplat cu Thomas, să îi explice de ce e singur în casa asta prea mare, de ce nu poate pleca, deşi mama ei a făcut-o, de ce îşi petrece nopţile ţintuit de un pat, strigând după ajutor.

Dar nu mai zice nimic. Momentul trece.

Mâine va găsi ea o cale de a pune întrebările. Mâine îl va face să răspundă. Dar în noaptea asta îl lasă pe Matthew să cânte în linişte. Fantoma se strecoară afară din încăpere şi Olivia închide ochii lăsând melodia să o cuprindă, iar mintea ei se linişteşte, pentru a face loc cântecului. Cea mai neagră parte a nopţii trece, se subţiază. Împreună, se bucură de muzică până în zori.

Capitolul cincisprezece

Pentru prima dată în ultimii ani, Olivia doarme până târziu.

Nu-și amintește cum s-a întors în camera ei sau cum s-a urcat înapoi în pat. Știe doar că era deja dimineață, că lumina palidă se strecura înăuntru, prin grădina tivită cu ceață și peste pian, în timp ce Matthew cânta. Dar, când a ajuns în camera ei, obloanele erau încă trase, camera, tot întunecată, și somnul a doborât-o, trăgând-o nu în vise, ci într-un nimic dulce și cunoscut.

Când se ridică, aude zgomotul alb al ploii.

Hannah a trecut pe acolo – un ceainic se află pe taburet, dar nu scoate abur. Ceaiul s-a răcit de mult. Obloanele sunt deschise, dar lumina de afară e cenușie și apoasă, genul de gri care vine din altă lume și din altă viață. I se strânge stomacul la amintirea pietrișului care-i joacă sub tălpi, a straturilor de flori abandonate și a magaziilor și clădirilor care cad ca niște dinți stricați.

Olivia înghite și ascultă furtuna, iar o mică parte din ea se teme că Gallant n-a fost decât un vis, că e pe cale să se trezească și să fie înapoi la Merilance, ghemuită în grădină, în timp ce ploaia bate darabana pe un acoperiș vechi, de tablă.

Dar apoi aude vocea lui Edgar pe scări, strigând-o pe Hannah, și teama i se risipește. E încă aici. Totul e încă real.

Și totuși, ca să fie sigură, Olivia caută în dulapul mamei, se îmbracă în cea mai colorată rochie, folosindu-i parcă albastrul ca sfidare – o culoare nepermisă la Merilance. Tocmai termină de încheiat nasturii când o aude, sub geam.

Este un zgomot înfundat, pe jumătate ascuns de perdeaua de ploaie, dar surprinde scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș și mârâitul motorului.

O *mașină.*

O cuprinde panica și, pentru o secundă scurtă și îngrozitoare, este sigură că după ea a venit. Că va privi pe geam și va vedea mașina neagră care a dus-o departe de Merilance, așteptând, ca un dric, să o ia înapoi. Dar când se convinge să privească dincolo de sticla încețoșată, spre fântână și spre alee, îl vede pe Edgar alergând să

întâmpine camioneta măcelarului, vede schimbul de lăzi, semnul din mână, şi bărbatul se urcă iar la volan şi se îndepărtează.

Pulsul începe să i se calmeze. Degetele i se relaxează, după ce au strâns spasmodic marginea biroului. Se retrage, întorcându-se la pat să adune jurnalele mamei. Găseşte carnetul de schiţe printre cearşafuri, le ia pe toate trei sub braţ şi coboară pe scări.

Afară e urât, dar înăuntru e plăcut. Totul pare adormit. Vântul şuieră uşor pe lângă casă, zgâlţâind obloanele deschise, şi pentru că soarele e îngropat îndărătul multor nori, e greu de zis ce oră e. Ar putea fi zece dimineaţa sau şase seara, sau orice oră în acest interval. Edgar fredonează în bucătărie, dar trosnetul lemnului o atrage către salon, unde o găseşte pe Hannah pe un scaun, cu picioarele lângă foc şi o carte în poală.

A decis că este zi de lectură, spune ea. N-are ce face, dacă vremea e aşa.

— Oasele mele îmbătrânesc, spune ea, şi nu le place umezeala.

Un monstru şade pe celălalt scaun, neobservat. Este un tânăr, nimic mai mult decât un cot sprijinit pe un genunchi, o bărbie într-o mână, imitând postura lui Hannah. Olivia încearcă să-l plaseze în galeria de portrete, dar nu există suficientă piele pe faţă, iar când el o surprinde privindu-l, se dizolvă în pernuţele de catifea. Olivia îmbrăţişează jurnalele şi se strecoară afară, întrebându-se câţi monştri sunt la Gallant. Câte unul pentru fiecare piatră de mormânt? Oare morţii vin mereu acasă?

Picioarele o poartă prin casă, înapoi în camera de muzică.

Ploaia cade ritmic, într-o perdea dincolo de fereastra franceză, făcând bobocii de trandafir să se plece. Zidul îndepărtat este pierdut în ceaţă, până ce arată ca o schiţă neterminată. Aproape că se aşteaptă să îl vadă pe Matthew, îngenuncheat între flori, cu capul aplecat, în ciuda ploii.

Dar nu e nici urmă de el. Poate că-i încă în pat. Se gândeşte la chipul lui, cu o seară înainte, la umerii lui obosiţi, la cearcănele de sub ochi şi speră că a reuşit să doarmă.

Pianul aşteaptă, dar Olivia se abţine să se aşeze iar pe băncuţă, să dea peste melodia lui Matthew, ca să nu-l trezească, în cazul în care se odihneşte. În schimb, se afundă între pernuţele de pe bancheta de

la fereastră şi întinde în faţa ei jurnalele şi carnetul.

Stau acolo ca nişte piese de puzzle, aşteptând să-şi găsească rezolvarea.

M-am dus dincolo de zid, a scris mama ei. *Şi m-am întâlnit cu Moartea.*

Nu i-am zis fratelui meu că umbra mi-a dat drumul.

Şi apoi*: I-am scris aseară.*

Cuvintele acelea stârnesc ceva în ea. Revine la prima însemnare din vechiul jurnal, chiar dacă rândul e acum pierdut în amintirea ei.

Dacă tu citeşti asta, înseamnă că-s în siguranţă.

I s-a părut mereu o primă însemnare ciudată. Acum, i se pare o introducere. Ştie că „tu" în jurnal este tatăl ei, bazându-se pe modul în care i-a scris mama ei, în care i-a jelit pierderea.

Nu pleca. Te rog, mai rămâi. Nu poţi pleca înainte să o cunoşti.

Dacă este adevărat, atunci tatăl ei a fost „cea mai înaltă umbră", cea pe care Grace pretinde că ar fi întâlnit-o dincolo de zid. Dar dincolo de zid nu e nimic, din câte a văzut ea, şi tatăl ei n-a fost produsul imaginaţiei mamei, o figură fantomatică dintr-o poveste. Chiar Olivia e dovada că a existat. El a trăit, a respirat...

Şi a scris.

Olivia dă paginile jurnalului roşu, până ce găseşte rândul.

...când am verificat, am văzut că el îmi scrisese.

Se încruntă, uitându-se când la un jurnal, când la altul. A citit jurnalul verde de o mie de ori şi a găsit doar scrisul tot mai neglijent al mamei, gândurile ei dezlânate. Îl răsfoieşte iar, căutând orice semn legat de tatăl său, şi găseşte doar aceleaşi însemnări şi aceleaşi ilustraţii pe care le ştie pe de rost.

Frustrarea se adună înăuntrul ei şi Olivia aruncă o pernuţă prin cameră.

Ce făceai? se gândeşte, adresându-i-se mamei. *Ce-ai vrut să zici? Ajută-mă să pricep.*

Vede cu coada ochiului cum se mişcă o umbră. O perdea de păr care flutură. Un picior gol, care păşeşte fără zgomot pe podele. Mama ei. Olivia nu ridică privirea, temându-se că monstrul va dispărea. Se abţine, chiar dacă silueta se apropie de ea. Chiar dacă se aşază pe banchetă.

Oliviei îi bubuie inima în piept. A învăţat să ignore monştrii sau să-i alunge, privindu-i urât, dar nu i-a venit niciodată în minte să-i cheme. Nu s-a gândit niciodată că ar veni.

Dar monstrul care seamănă cu mama Oliviei şade acum lângă ea, cu genunchii la piept, invocat parcă. E atât de tânără, iar Olivia nu se poate abţine să nu se întrebe dacă aşa arăta Grace când a murit sau când a plecat, sau când era şi mai tânără şi a început să viseze la libertate. Ce versiune a ei a venit acasă, la Gallant?

Cu coada ochiului, vede monstrul aplecându-se spre jurnale, îl priveşte trecându-şi mâna transparentă peste ilustraţie, aproape cu dragoste, iar cerneala îi înfloreşte sub degete. Privirea sa, pe jumătate prezentă, cu o parte din faţă pierdută în umbre, se întoarce spre Olivia. Gura, sau ce-a mai rămas din ea, se deschide, parcă în încercarea de a vorbi. Nu iese niciun sunet. Dar mâna îi alunecă peste ilustraţie.

Olivia studiază pagina prin vălul care este pielea mamei sale. Ceva se frânge în ea. Se întinde spre jurnalul roşu şi întoarce paginile până la început, analizând cu privirea marginile, după una dintre schiţele lui Grace. Sunt delicate, precise şi foarte diferite de înfloriturile din cerneală. De parcă n-ar fi fost făcute de aceeaşi mână. Două stiluri diferite. Doi artişti diferiţi.

Olivia priveşte jurnalul pe care l-a avut toată viaţa şi, în cele din urmă, înţelege.

Cuvintele sunt vocea mamei sale.

Desenele, vocea tatălui.

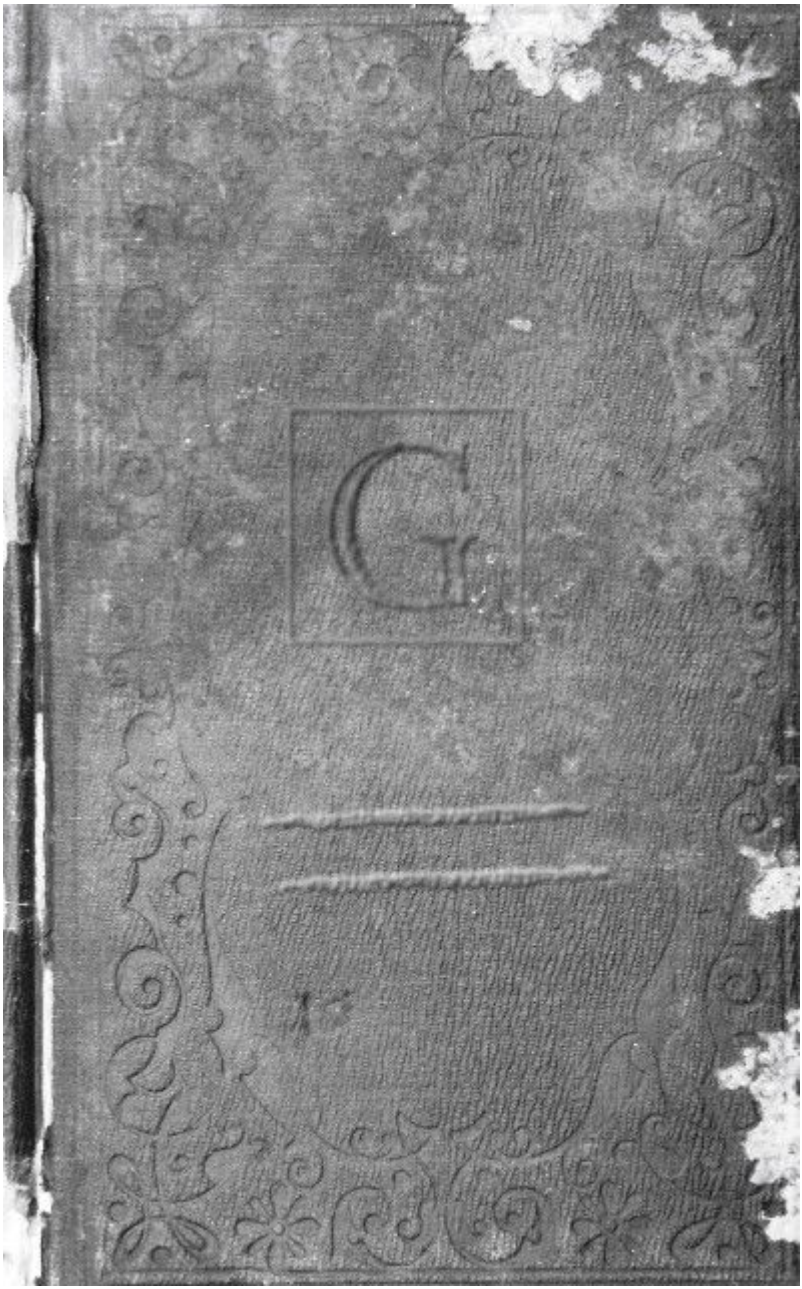

Dacă citești asta, sunt în siguranță.

Stau trează și mă întreb de ce.
De ce m-ai ajutat? De ce rămâi în locul acela?
Ți-e teamă să pleci? Sau ești legat de el, cum sunt și eu,â
fiecare dintre noi prizonier în propria casă?
Dar o casă ca asta nu va fi niciodată acasă.

Te-am visat azi-noapte. Așa-i că e ciudat?
Am visat că stăteai în grădină și priveai spre cer.
Am visat că așteptai să răsară soarele, dar n-a mai răsărit.
Mă întreb: tu ce visezi oare?
De fapt... visezi?

Am avut cândva o pasăre. O ţineam în colivie. Dar, într-o zi, i-a dat cineva drumul. Am fost atât de furioasă atunci; însă acum mă întreb dacă n-am fost eu. Dacă nu cumva m-am ridicat noaptea, pe jumătate adormită, şi am deschis zăvorul să o eliberez.

Libertate – ce vorbă mică pentru ceva atât de magnific!

Nu ştiu cum e, dar vreau să aflu.

Dacă ţi-aş întinde mâna, ai lua-o?

Dacă aş fugi, ai fugi cu mine?

Hai să ne întâlnim aici mâine-seară.

Am reușit. Am reușit,

Am reușit! Suntem liberi. Și totuși...

Nu mi se pare adevărat. Nu pot să cred că stai lângă mine, că pot să îți ating mâna, că pot să-ți vorbesc și tu auzi. Probabil nu mai e nevoie să îți scriu așa. Poate că scriu pentru mine. E un obicei la care mi se pare greu să renunț.

Sunt atât de fericită.

Mi-e atât de frică.

Cei doi, se dovedește, pot merge împreună, mână-n mână.

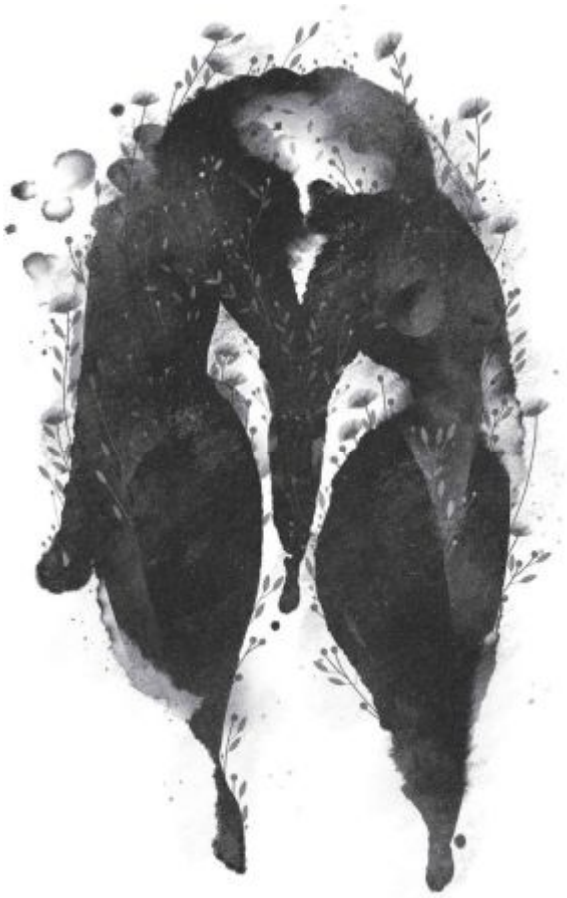

Nu pot să cred. Dar lumea e plină de lucruri stranii, iar eu sunt copleșită de ceea ce știu.

Ce minune mi se pare să-i simt inima bătând în același timp cu a mea. Ce minune e să știu că e acolo. Ce nume să-i dăm fetei?

Olivia.

Acasă e o alegere.

Ceva nu este în regulă.

Mă fac tot mai mare, dar tu devii tot mai slab. Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

Nu știu cum să te ajut să te simți mai bine.

Nu știu cum să te fac să rămâi.

Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Rămâi cu mine.

Aș scrie cuvintele de o mie de ori, dac-ar fi suficient de puternice ca să te țină aici.

Nu pleca. Nu pleca. Te rog să mai reziști puțin.
Nu poți pleca înainte să o cunoști. Rezistă. Rezistă. Rezistă.

Noaptea trecută am dormit în cenușa ta.

Parcă ți-ai fi lepădat umbra când ai plecat. Mirosea a fum de vatră și aer de iarnă. Am făcut o pătură din spațiul gol. Mi-am lipit obrazul de locul în care se aflase obrazul tău.

Când te-ai destrămat, am găsit osul blestemat. Era un molar, culmea: gura lui se ascundea în a ta. Nu-ți face griji. Am sfărâmat dintele până s-a prefăcut în praf și am aruncat totul în flăcări. Nu va avea niciodată acea parte care ai fost tu. Sper să putrezească scobind în gaură.

N-a fost niciodată atât de liniște când erai aici. Nu e ciudat? Cât zgomot face un trup. Urăsc tăcerea, urăsc că sunt singura care face zgomot. Fac atât de mult zgomot, căci parcă m-aș păcăli că ești și tu aici, doar cărui te văd.

Poate că mă bântui.

Ce gând liniștitor.

Poate că ești tu în beznă.

Jur că am văzut-o mișcând.

Cenușa nu mai este. Mi-aș dori să fi păstrat dintele.

Ca să am ceva. Măcar o am pe Olivia. E atât de tăcută. Are ochii tăi, cred, dar când mă uit la ea, mă întreb dacă mă privești tu sau mă privește el. Sper că nu este el, însă ochii sunt atât de fermi, de bătrâni pentru fața unei copile, încât vreau să o întreb dacă știe, dacă vede, dacă aparține altui loc, dar ea e prea mică să vorbească.

Te aud în vis. În fiecare noapte, când încerc să dorm, mă regăsesc lângă zid, și iată-te, așteptând de cealaltă parte. Te apleci spre mine și șoptești – și așa știu că e o minciună. Vocea lui în gura ta îmi spune să mă întorc, să mă întorc, să vin acasă.

Somnul nu aduce odihnă.

Visele acestea îmi vor aduce moartea.

Mă simt ca un panou de sticlă, plin de crăpături, lovit în fiecare noapte de vânt. Așchiile se răspândesc, sticla geme sub greutate. Se va sparge. Se va sparge. E doar o chestiune de timp și eu sunt atât atât atât de obosită ~~este greu să știi~~ uneori sunt sigură că sunt trează, doar că apoi mă trezesc, și alteori sunt sigură că dorm, doar ca să adorm iar. Timpul face salturi și mintea mea rătăcește și picioarele mă duc în diverse locuri când nu sunt atentă și clipesc și m-am mișcat și soarele s-a mișcat, iar luna e sus și Olivia mă privește ~~și nu știu cât de mult~~ și vreau să mă odihnesc ca să nu fiu singură ca să te văd ~~te văd~~ și mă face să vreau să adorm, dar el mă găsește mereu acolo.

Nu-mi amintesc când am adormit, dar n-am trezit și stăteam lângă Olivia și îi șopteam numele, și mă tem că nu era mâna mea pe obrazul ei, nu era vocea mea în gura mea, nu erau ochii mei cei care o priveau dormind ~~și~~

Sunt atât de obosită nu știu, ce să fac ~~nu este sigur dar acum nicăieri nu e sigur nu sunt aici~~ când sunt trează și sunt altundeva ~~în somn trebuie să închid ochii, dar umbrele se mișcă și le văd când nu mă uit și nu mi-e frică de ele, ci de mine, de vocea din beznă de absența ta și mi-e frică de ce voi face dacă nu nu contează știu că nu pot continua, nu pot continua și~~ îmi pare rău c-am vrut să fiu liberă ~~îmi pare rău c-am deschis ușa îmi pare rău că nu ești aici și că ei privesc, el privește, te vrea înapoi; dar tu nu mai ești mă vrea pe mine dar eu nu plec o vrea pe ea dar ea e tot ce mi-a rămas de la tine și este totul este totul~~ vreau acasă.

Olivia Olivia Olivia

Ți-am șoptit numele în păr
~~ca să ți amintești~~ o să-ți amintești?
~~Nu știu nu pot~~ Se spune că să iubești înseamnă
să renunți, dar eu simt numai că am pierdut. Inima meu e cenușă
~~și știai că își păstrează forma până ce o atingi~~
nu vreau să te tas, dar nu mai am încredere în mine
~~nu e timp nu e timp nu e timp să~~
Îmi pare rău nu știu ce să fac,
Olivia Olivia Olivia, amintește-ți...
umbrele ~~nu pot atinge~~ nu sunt adevărate
visele sunt doar vise nu te pot răni
și vei fi în siguranță câtă vreme stai departe de Gallant

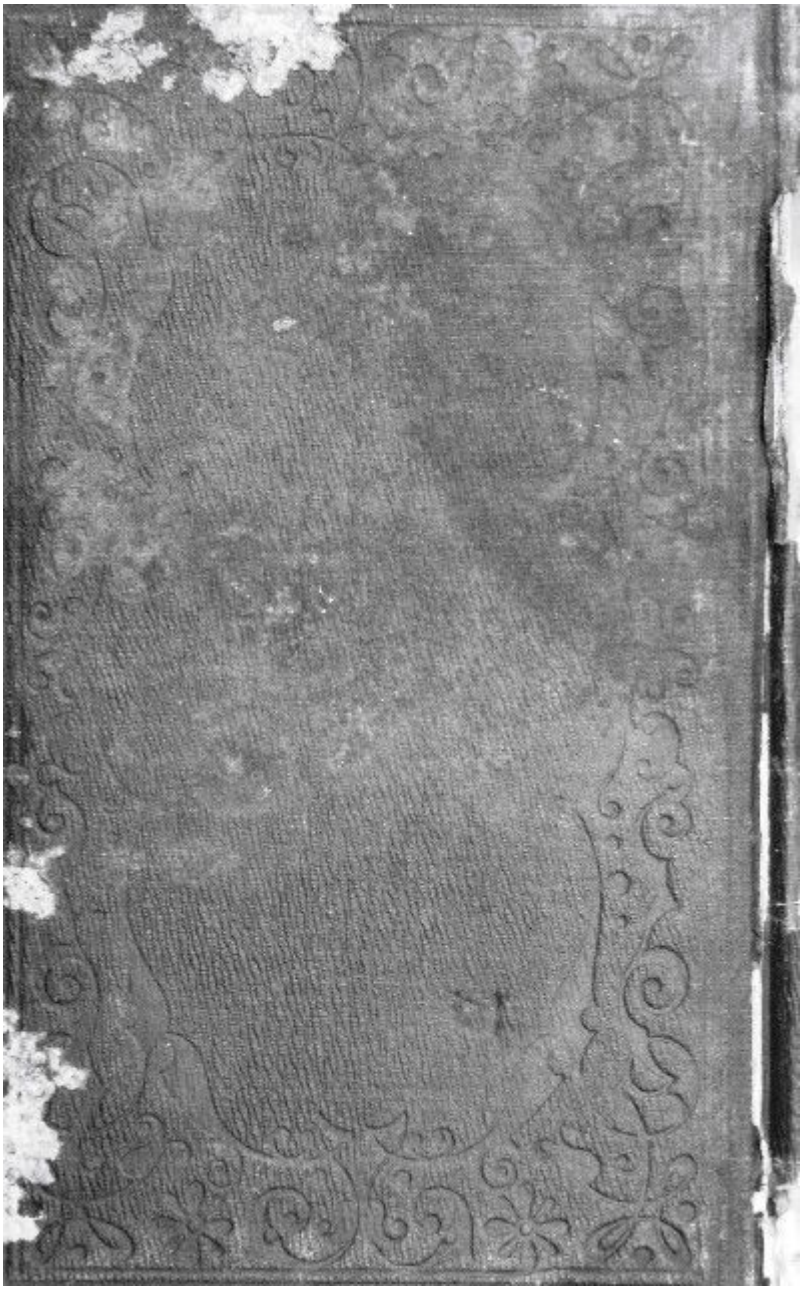

Stăpânul casei nu a uitat.

De fiecare dată când limba lui uscată alunecă peste dinții ascuțiți și găsește golul, e ca o lopată înfiptă în pământ, pământ întors, o amintire reînviată.

Lipsește o bucată din el. Nu o poate chema înapoi.

Greșit, greșit. Lucrurile se pun cap la cap și apoi se destramă, însă el rămâne același. Este creatorul. Este sursa. El împrumută, ei iau de la el, însă totul vine înapoi.

Numără fiecare așchie și fiecare os, știe unde sunt ele când sunt cu el și când nu sunt – și le poate chema acasă.

Pocnește din degete și ele sar pe podea, se potrivesc în spațiile goale, pielea se închide peste fiecare rană, până ce mai rămân doar patru.

Aici va intra coasta.

Aici, clavicula; și aici, încheietura.

Aici, molarul. Unica rană care nu se va închide. Stăpânul scrâșnește.

I-a fost furată o bucată din el.

Curând, o va recăpăta.

Partea a patra
— DINCOLO DE ZID —

Capitolul şaisprezece

Cu cât studiază mai mult jurnalul, cu atât i se pare mai evident.

Locul desenelor. Felul în care dispar când dispare el.

Vede cu coada ochiului cum monstrul care seamănă cu mama ei se agită, privind-o fără cuvinte, cum răsfoieşte din nou jurnalul verde, de data asta studiind desenele în cerneală de parcă ar fi scrisori, o corespondenţă în două exprimări, una cu rânduri, alta cu forme. Încearcă să le citească pe ambele, de parcă ar fi cuvinte, dar imaginile sunt prea abstracte.

De ce el n-a scris? se întreabă Olivia, cu degetele mari înfipte în spaţiile de sub ochi. Poate că era ca Matthew. Şi totuşi, discernea scrisul mamei sale cât să îi răspundă. Şi-o imaginează pe Grace Prior studiind ilustraţiile. *Ea* le putea descifra.

Olivia va reuşi şi ea.

Îşi trece mâna peste opera tatălui ei. Cerneala este subţire, ca acuarela.

I se pare că priveşte norii, că încearcă să le intuiască formele, în timp ce ei plutesc pe cer, fiecare reprezentând ceva şi totuşi nimic în acelaşi timp, mai degrabă promisiunea unei imagini decât imaginea în sine. Dar, cu cât priveşte mai mult, cu atât i se înceţoşează vederea mai tare, şi cu cât se întâmplă asta, cu atât pare să observe mai multe. Curând, nu mai încearcă să citească forme, fiindcă ele devin gesturi. Imaginile sunt sentimente. Este diferenţa dintre o limbă vorbită şi una prin semne; acolo unde gura formează cuvinte, mâinile arată mai mult: cuvinte, gânduri, emoţii.

În gesturile tatălui ei, citeşte uşurare şi tristeţe, speranţă şi dor.

Sunt părţi pe care nu le înţelege, fragmente care par să plonjeze dincolo de percepţia ei, dar e un început. E prima frântură a unui tată pe care nu l-a cunoscut, a fantomei lui, imprimată pe hârtie.

Olivia se opreşte şi se întinde. A amorţit. De câtă vreme face asta? Ploaia s-a transformat în ceaţă şi o dor ochii, aşa că închide jurnalul, trecându-şi mâna aproape absent peste cele două caneluri gemene săpate pe copertă. Spre surprinderea sa, o mână fantomatică se închide peste a ei şi prin ea. Atingerea monstrului nu e nimic, e doar

o umbră rece. Şi totuşi, ea tresare şi se dă înapoi din instinct, doar ca să-şi dea seama că nu după ea se întinde. Degetele prea subţiri desenează în aer, trasând aceleaşi dungi ca pe coperta jurnalului, înainte să plutească departe. Olivia urmăreşte mâna monstrului spre geam, unde se sprijină de sticlă.

Nu se poate abţine. Priveşte direct monstrul care o întruchipează pe mama ei şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, o vede pe Grace Prior, întreruptă ici şi colo de lumina cenuşie, apoasă, cu chipul o mască a tristeţii, cu ochii concentraţi la lumea de dincolo de geam. La grădină. La zid.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, înainte ca privirea Oliviei să devină prea apăsătoare, iar monstrul să se clatine şi să dispară.

Olivia se apleacă în faţă, urmând traseul parcurs de acele degete, de la jurnal la fereastră, unde au plutit pe sticlă. Parcă întinzându-se sau arătând spre grădină şi spre zid.

Privirea îi cade iar pe coperta verde, cu crestături, acele două linii gemene care o fac să se gândească la ceva. Îşi ia carnetul de schiţe şi dă paginile până ce găseşte un desen făcut după uşa din zid, după fierul întunecat şi clanţa în formă de viţă, după spaţiul gol în care metalul întâlnea piatra din jur. Se uită la cele două ivăre care se profilau cam la aceeaşi distanţă unul de altul ca liniile de pe coperta jurnalului.

Apoi se ridică în picioare şi străbate casa.

Trece pe lângă salon, unde Hannah sforăie în faţa focului muribund, şi urcă scările. Parcurge holul – uşa lui Matthew e încă închisă – şi intră în camera mamei sale. Găseşte o pereche de galoşi galbeni în spatele dulapului, vâră şosete în vârfuri ca să i se potrivească, lasă carnetul pe pat şi ascunde jurnalul roşu sub pernă, luându-l doar pe cel verde.

Afară e încă lumină, deşi nu e sigură pentru câtă vreme, aşa că se mişcă vioi prin casă şi iese pe uşa dinspre grădină.

Ploaia s-a oprit, dar vântul se înteţeşte şi aerul e umed, iar norii încă atârnă grei şi joşi, cu burţile întunecate de promisiunea altei furtuni. Strânge jurnalul la piept, trece printre trandafiri şi coboară panta, spre zid, încetinind doar când dă cu ochii de poartă.

Noaptea trecută m-am dus dincolo de zid. Şi m-am întâlnit cu

Moartea.

Dar și mama l-a cunoscut pe tatăl ei acolo.

Cumva, în ciuda vremii, poarta nici măcar nu e udă. Zidul de piatră se înclină în față, suficient ca metalul să fi rămas uscat, și dacă Olivia n-ar fi atât de prinsă în aventura ei, s-ar putea gândi că e ciudat, ar putea alătura asta de modul în care se înclină umbrele, chiar dacă soarele nu se vede, de aerul rece, care se adună în jurul pietrei precum ceața.

Un monstru tremură la liziera livezii. Nu e bătrânul, ci unchiul ei sau părți din el. Olivia desenează restul în minte, imaginându-și-l nu ca pe un spectru, ci ca pe un bărbat, sprijinit de cel mai apropiat copac, cu brațele încrucișate. Monstrul o privește fix și ea îl privește la rându-i, dar el nu se destramă. Face un pas spre ea, iar Olivia se gândește: *Oprește-te;* se gândește: *Stai pe loc* și, spre surprinderea ei, el face întocmai.

Tresare și se dizolvă în umbra copacilor, lăsând-o singură cu zidul.

Olivia trasează conturul porții cu degetele, urmărind spațiul dintre fier și piatră. Exceptând cele două ivăre care ies în afară în spațiul gol și îngust, are lățimea unui deget mare. Sau a unui cotor de jurnal. Își mușcă buza și strecoară jurnalul mamei între poartă și zid.

Nu are aceeași formă ca acum mulți ani.

Acum e ceva mai lat, paginile cândva smulse de Anabelle au fost reașezate imperfect, iar timpul a zdrențuit marginile și a îndoit coperta.

Și totuși se potrivește. Jurnalul verde alunecă în spațiu, cu ușurința unei chei în broască, și cele două ivăre vechi sărută dungile familiare.

Aici s-au cunoscut părinții ei.

Așa vorbeau. Scrisori și desene trecute de la unul la altul printr-o ușă care nu funcționează, dintr-un zid care nu duce nicăieri.

Olivia lasă jurnalul și rămâne pe loc, liniștită, pe durata unei inspirații. Apoi, lumea expiră. Vântul se întețește iar. O pală venită de niciunde îi foșnește rochia, o trage de păr și lovește jurnalul.

Dacă vântul ar fi bătut invers, jurnalul ar fi venit înapoi spre ea, i-ar fi căzut la picioare. Dar îi suflă în spate și jurnalul cade prin fâșia îngustă și dispare dincolo de zid.

Olivia sâsâie printre dinți.

Trage de ușa veche, dar firește că e încuiată, așa că se grăbește spre marginea zidului, unde ierburile cresc împreună, împletite de-o parte și de alta a acestuia.

E doar un pas, își spune.

Dar ezită. Privește peste umăr, spre grădină și spre casă, cu avertismentul lui Matthew agățat greu în aer.

Nu se teme însă de povești.

Sigur că există lucruri ciudate în lume. Lucruri moarte, care pândesc în umbră. Case care gem de stafii. Dar acesta e doar un zid, iar de la margine, ea poate *vedea* câmpul de dincolo. Privind pe lângă piatra sfărâmată, vede jurnalul care zace în iarba udă, așteptând să fie recuperat.

Olivia inspiră și înconjoară zidul.

Galoșul ei galben, împrumutat, trece dincolo, iar în clipa aceea se gândește la statuia femeii din fântână, cu mâna întinsă nu de bun-venit, ci ca un avertisment, parcă spunând „Întoarce-te și stai departe!”. Dar femeia se uită spre lume și nu spre zid, iar galoșul Oliviei aterizează ferm pe pământ.

E doar un pas.

Un singur pas între aici și acolo, între partea dinspre Gallant și partea dinspre câmpul de dincolo. Un pas, și aproape că se așteaptă la un curent magic, la o adiere rătăcitoare, care să o forțeze înainte sau să o împingă înapoi, dar adevărul e că nu simte nimic. Nicio schimbare care s-o avertizeze, niciun plonjon brusc, niciun sentiment bizar că lumea a luat-o razna. Doar vechiul fior de entuziasm, familiar, când faci un lucru nepermis.

Ca să fie sigură, Olivia face un pas în spate, în partea cu grădina.

Nimic. Se simte caraghioasă, ca o fetiță care țopăie printre pietrele din pavaj, de parcă unele ar fi din lavă.

Trece din nou zidul, privind peste umăr spre Gallant – e tot acolo, neschimbată –, înainte să-și îndrepte atenția spre lumea de dincolo de zid. Arată la fel. Un câmp pustiu, o versiune neîngrijită a pantei cu iarbă, jurnalul verde al mamei sale la baza zidului, unde a căzut. Se îndreaptă spre el, dar se ridică altă pală de vânt și dă coperta într-o parte, furând paginile cândva rupte și împrăștiindu-le pe iarba încă umedă.

Olivia scoate un icnet scurt și fuge după ele.

Una s-a prins într-un scaiete.

Alta s-a agățat de o trestie zdravănă.

Pe alta o prinde din zbor când trece pe lângă ea.

Alta zace în noroi.

Ultima a căzut mai departe, pe câmp, și când o recuperează poalele rochiei albastre sunt deja ude, picioarele i-au înghețat și galoșii galbeni sunt plini de frunze și noroi.

Se apropie iar de zid, unde jurnalul e deschis și paginile se mișcă în bătaia vântului. Pune paginile ude și mototolite înapoi, hotărâtă să găsească lipici și bandă când ajunge iar în casă, și să le fixeze la locul lor.

Se face târziu sau așa crede ea. Norii joși au șters linia dintre zi și amurg, făcând imposibilă estimarea orei, așa că vâră jurnalul sub braț și se grăbește spre zid, sperând ca nimeni să nu-i fi remarcat absența. Speră că Hannah încă moțăie în fața focului și Edgar încă fredonează în bucătărie, iar Matthew încă doarme în patul lui și nu stă la pian, cu ochii la grădină și la poartă. Ce s-ar mai supăra dacă ar vedea că apare de după zid!

Dar când ajunge la marginea pietrei, nu e acolo.

Olivia ridică privirea, derutată.

De la marginea zidului la poartă sunt vreo 12 pași – doar a măsurat –, dar a mers atâta, iar acum marginea e mai departe, la alți 12 pași. Se îndreaptă spre ea, dar, cu fiecare pas, zidul se lungește și capătul nu poate fi ajuns.

Atunci, aleargă cam împiedicat, încercând să depășească piatra, dar ea e mereu cu un pas înainte. Continuă și iar continuă, și Olivia încetinește, cu respirația tăiată, cu panica amorțindu-i membrele.

Se răsucește, vrând să se întoarcă la poarta de fier.

Și se oprește.

Nici urmă de câmp. De iarbă înaltă. De ciulini. De lume sălbatică.

În locul lor e o grădină.

Sau rămășițele unei grădini. Vițe ofilite și flori veștede, cu petale fără viață, cu frunze lipsite de culoare. Într-o parte e o livadă, cu crengile goale, și ce-a mai rămas dintr-un strat de legume în cealaltă. Conținutul a devenit de mult putregai.

Acolo, la capătul grădinii în ruine, se află altă Gallant.

Capitolul şaptesprezece

O dată, la Merilance, supraveghetoarea Sarah a ţinut o lecţie de desen.

Olivia începuse deja să înveţe singură să deseneze; obicei timpuriu. Exista un fel de putere în a surprinde lumea din jurul ei şi a o distila în linii drepte şi curbe, un limbaj al gesturilor pe care oricine îl putea înţelege.

Dar, la lecţia cu pricina, fetelor li s-a zis să se deseneze singure.

Supraveghetoarea i-a dat fiecăreia câte o foaie şi un creion şi le-a arătat cum să-şi redea propriul chip, cum să măsoare distanţa dintre ochi, unghiul nasului şi obrajilor şi al zâmbetului. Şi apoi le-a lăsat să-şi vadă de treabă.

Mai multe oglinzi se aflau unele peste altele în mijlocul mesei, unele noi, iar altele vechi, crăpate sau întregi. Nu erau suficiente pentru toate fetele, aşa că le-au împărţit, furând ocheade când şi când, iar unghiurile şi lumina se schimbau mereu, şi când s-a terminat timpul şi portretele au fost agăţate pe perete, camera era plină de feţe şi toate erau *nefireşti.*

O reflexie distorsionată, ciudată, tulburătoare.

Asta vede Olivia când se uită la casa de dincolo de zid.

Are toate trăsăturile care trebuie, dar aranjate nefiresc. Un desen făcut mai degrabă din memorie sau pe baza unei schiţe fugare, când nu ridici creionul şi toate liniile se conectează şi se amestecă în ceva abstract, stilizat.

Deasupra capului, amurgul s-a stins cumva, iar cerul a devenit negru precum cerneala. Nu vede luna. Nici stelele. Şi totuşi, nu este un întuneric gol. Nu, e ca un lac, o întindere vastă de apă întunecată. Genul de întuneric care păcăleşte privirea. Te face să vezi lucruri când ele de fapt nu există. Sau să ratezi lucruri, deşi sunt acolo. Întunericul care trăieşte în spaţiile în care ştii că n-ar trebui să priveşti, ca să nu vezi cumva alţi ochi care te privesc la rândul lor.

Olivia face câţiva paşi în spate, lipindu-se de perete, aşteptându-se să fie piatra şi înfiorându-se când dă de sărutul metalului. Este poarta.

Împinge, dar nu se clintește. Caută o broască, însă nu există nici măcar clanță, ci doar resturi pe metal, iederă moartă și frunze care cad precum rugina sau pielea.

Își apropie ochiul de spațiul îngust și se liniștește când vede Gallant, Gallant cea *reală,* care se află încă de cealaltă parte, în amurgul care se lasă peste grădină. Mintea ei aleargă spre sculptura metalică, stranie, din birou, cu acele două case care se privesc de pe sfere mișcătoare.

O umbră se mișcă la geam – Hannah –, iar Olivia lovește ușa cu pumnii, sperând ca zgomotul să aibă ecou, dar nu are. Fierul înghite zgomotul, precum mătasea sau puful sau mușchiul. Privește cum Hannah ridică mâna să închidă obloanele. Cum blochează afară întunericul. Și pe ea.

Olivia face un pas înapoi și simte cum îi trosnește ceva sub picior.

Vede o mână de semințe mici și albe împrăștiate la picioarele ei. Se apleacă să ia una, îi pipăie vârful între arătător și degetul mare și își dă seama că nu-s semințe, ci *dinți* mici. Privește în jur și vede alte oase, subțiri, fragile. Bucăți dintr-un cioc, o labă și o aripă, și se gândește că aici sunt animalele pe care ar fi trebuit să le vadă și să le audă la Gallant.

Nu-și dă seama că strânge în palmă dințișorul, până când acesta *sare.* Se mișcă în palma ei, ca o albină. Olivia icnește, iar brațul îi îngheață și îi dă drumul. Când ajunge jos, pe pământ, nu mai e un os mișcător, ci un *șoarece.*

Este mic și gri, și țopăie, fugind în grădina aflată în ruine.

Olivia își privește palma goală și se întreabă ce se întâmplă, și dacă nu cumva a căzut în mijlocul câmpului lovindu-se la cap. Dacă nu cumva e doar un alt vis.

Ridică privirea spre casa care nu este Gallant.

Obloanele sunt deschise și o lumină palidă umple geamurile. O lumină dinăuntru.

Ezită o clipă, nesigură ce să facă. Își dorește să fi avut mai mult decât un jurnal în mâini, dar știe că nu poate rămâne pe loc, ca un copac solitar sub cerul straniu, expusă. Nu se poate întoarce, se pare, așa că, în cele din urmă, picioarele o poartă înainte.

Pământul foșnește precum hârtia uscată sub picioarele ei, prea tare

în grădina tăcută. Chiar și vântul pare să-și țină respirația, în timp ce ea avansează încet, cu galoșii galbeni sclipind în lumea de cărbune. (Nu își dă seama dacă noaptea a furat culoarea din acest loc sau dacă e chiar lipsit de culoare.)

În jurul ei, flori veștede atârnă pe tulpini subțiri și țepene, trandafirii arată de parcă o respirație le-ar putea împrăștia petalele, iar crengile sunt goale, cu excepția frunzelor care par să fi murit pe loc. Totul e fragil și mort.

Un trandafir delicat i se apleacă în cale, iar Olivia își trece degetele peste petale, așteptându-se să trosnească și să se facă praf. Dar simte o înțepătură, promisiunea durerii din clipa în care un cuțit alunecă și taie, înainte să sângerezi. Se trage înapoi și își privește buricele degetelor, dar nu vede nicio rană. Simte doar un fior pe piele. Se cutremură și își scutură mâna.

Apoi vede planta pe care a atins-o mai devreme. Nu mai e moartă, ci înflorește sălbatic. Boboci noi își croiesc drum în sus și în afară – și cresc cât într-un anotimp întreg. Olivia privește uluită, sfâșiată între dorința de a fugi și dorul de a-și trece degetele peste celelalte flori, doar ca să le vadă cum cresc. Doar două lucruri o împiedică: răcoarea pe care o simte pe piele și felul în care trandafirul se apleacă spre ea, parcă flămând.

Face câțiva pași înapoi, cu atenția îndreptată spre casa de dincoace de zid. Acolo e ușa mică, la capătul de sus al pantei, sau ar putea ocoli grădina și casa, ori ar putea urca scările spre ușile mari, din față, unde să ciocănească să vadă cine va răspunde.

Gândul o face să se cutremure și degetele i se încleștează pe jurnalul verde.

Se îndreaptă spre ușa dinspre grădină, oprindu-se doar să-și dea jos galoșii galbeni, căci atât cauciucul, cât și culoarea sunt prea stridente, sunt ca niște voci în locul ăsta tăcut. Albastrul rochiei e la fel de strălucitor, însă nu are ce face în privința asta. Așază galoșii la ușă, când aude ceva mișcându-se în stânga ei. Mai mult simte decât aude și se întoarce, cu ochii scanând terenul întunecat.

Un monstru se află printre florile ofilite.

O femeie, cam de vârsta lui Hannah.

Olivia vede prin spectru, ici și colo, ca printr-o perdea în zdrențe,

însă nu doar un cot și un obraz. Are mâini și picioare – și *un pumnal.* Și nu dispare când Olivia îl privește în față. Nici măcar nu tresare, nu se șterge. Se uită înapoi și are ceva familiar în linia frunții și a maxilarului. Dar privirea sa este cea care o îngrozește pe Olivia. *Teamă.*

Se uită dincolo de el, pentru ultima dată, spre grădină și spre zid, cu ușa închisă, cu contururile în ceață, și se întinde spre ușa grădinii. Duce mâna la clanță, așteptându-se să se înmoaie și să se sfărâme, să se prefacă în cenușă sau în fum, o ușă-fantomă într-o casă-fantomă. Dar rămâne fermă sub degetele ei. Clanța e apăsată. Ușa se deschide.

Intră în casă.

Își dă seama că nu știe ce să facă.

Credea că va afla răspunsul în clipa în care va trece pragul, ca un loc curățat de praf. Dar ușa e o ușă, iar coridorul aflat dincolo e un coridor, și când privește în jur vede o versiune lipsită de culoare a Gallant pe care-o știe. Dar altfel, nimic. Nimeni.

Și totuși, nu se *simte* singură.

Strânge la piept jurnalul verde, dorindu-și să-l fi adus pe celălalt, pe cel roșu, de dinainte, și încearcă să-și amintească vorbele mamei.

Cea mai înaltă umbră m-a găsit pe coridor.

Umbra era tatăl ei. A vrut să ajute și i-a arătat mamei sale ieșirea. Poate că va veni cineva să o ajute și pe ea.

Poate, dar n-are de gând să stea să aștepte.

Picioarele ei desculțe își croiesc drum pe podea.

Olivia Prior n-a fost niciodată liniștită. A insistat mereu să facă zgomot, peste tot pe unde s-a dus, în parte pentru a le aminti oamenilor că numai fiindcă nu poate vorbi nu înseamnă că e liniștită, și în parte pentru că-i place greutatea sunetului, îi place felul în care umple un spațiu.

Dar acum, străbătând desculță casa care nu e Gallant, se forțează să fie liniștită, să nu facă zgomot, să fie neînsemnată. Se adună și își ține respirația, avansând pe hol spre foaier, peste cercurile răsucite ca niște adâncituri în podea.

Ridică privirea, căutând pe scările grandioase lumina pe care a văzut-o din grădină, însă nu vede nicio sursă. În schimb, sclipirea slabă pare a veni de peste tot, și nu e puternică, ci mai degrabă

amintește de lumina lunii. De parcă ar fi scos cineva acoperișul și ar fi agățat sfera palidă, albă, chiar deasupra.

E suficient să vezi, însă nu bine. Și totuși, chiar și pe întuneric, ceva e limpede.

Casa se prăbușește. Nu pe tăcute, ca Gallant, care se lasă la pământ încet în jos din cauza neglijenței. Nu, casa *se sfărâmă* chiar lângă ea.

Crăpăturile mici, pe care le-a văzut de cealaltă parte, tapetul care se cojește și tavanul igrasios, toate sunt amplificate aici. Scândurile podelei sunt rupte. O fisură străbate un perete, suficient de adâncă să-i încapă degetele în ea. În salon, piatra șemineului a crăpat, iar pe podea sunt bucăți de mortar. Toată casa pare să se prăbușească în ralanti. Pare să se năruie de la un singur pas greșit.

Să o vadă așa nu o sperie, ci o *întristează.*

Nu poate scăpa de impresia că a mai fost aici – și, într-un fel, a mai fost. Dar nu e vorba doar de reflexia distorsionată a celeilalte case. Este gustul sau poate mirosul, sau alt aspect indescriptibil, o amintire senzorială, ceva dinăuntrul ei care spune *da,* spune *aici,* spune *acasă.*

Ce gând oribil!

Se lipește de ea ca pânza de păianjen, iar Olivia se cutremură și îl împinge, intrând pe un coridor cunoscut: galeria de portrete. Dar aici nu sunt tablouri, nici rame. Pereții sunt goi, tapetul nu se cojește, ci e rupt, parcă de unghii, și ușa de la capăt e deschisă. Pe podea vede pianul, distrus. De parcă picioarele i-ar fi cedat și obiectul ar fi căzut. De parcă ar sta așa de o sută de ani, până când i s-a strâmbat capacul și i-au căzut clapele, ca dinții.

Picioarele o poartă înainte și ea îngenunchează, cu mâna teafără pe instrumentul stricat. Se gândește, ciudat, la șoarece și la flori, și își lipește palma de pian, de parcă atingerea ei l-ar putea readuce la forma inițială.

Așteaptă. Ce? Înțepătura, fiorul, pianul care se ridică și se repune pe picioare. Dar nu se întâmplă și ea se simte caraghioasă, iar mâna îi alunecă. Se mișcă o umbră și Olivia întoarce capul.

Un monstru se află la fereastra franceză, privind grădina și zidul. Din el s-a desprins o panglică, ștergându-i un umăr și o parte din piept, dar lumina argintie conturează ce-a rămas, iar când întoarce capul, Oliviei îi stă inima. Cunoaște chipul acela. L-a văzut în galeria

de portrete de la Gallant. E primul tablou.

Alexander Prior.

El o privește cu atâta furie, că fata se dă înapoi, iese din cameră, ajunge pe hol.

Atunci aude.

Nu voci, nu muzică, ci *mișcare.* Monștrii nu scot sunete când se mișcă, însă oamenii da. Fac mult zgomot doar existând. Respiră, merg și ating, și totul creează zgomot, genul pe care nu îl remarci din cauza sunetelor mai puternice, precum râsul sau vorbirea.

Când încearcă să asculte, aude un ritm, pocnetul și alunecarea trupurilor prin spațiu, un foșnet precum vântul printre copaci.

Olivia urmărește sunetul pe un coridor și apoi pe altul, până ce ajunge la ușile duble care dau spre sala de bal. Cea prin care s-a rotit în cealaltă casă, cu tălpile goale șoptind pe lemnul cu adâncituri.

Ușile astea sunt larg deschise, o semilună de argint se revarsă pe hol, iar când trage cu ochiul, vede...

Dansatori.

Peste douăzeci, învârtindu-se prin sală. Nu sunt monștri, își dă ea seama. Nu sunt deșirați și frânți, nici piese dezlânate, nici prinși între lumină și umbră.

Sunt *oameni*. În strălucirea argintie, mată, par desenați în nuanțe de gri. Hainele. Pielea. Părul. Totul e pictat în aceeași paletă fără culoare, și totuși sunt superbi. Privește cum se așază în perechi și se întorc, se despart și revin, parcurgând pașii de dans, în tăcere.

Pantofii bărbaților și fustele femeilor foșnesc pe podeaua de lemn, trupurile freamătă în spațiu, dar nu se aude muzică, nici glasurile partenerilor, ci doar șoapta stranie a dansului.

Primul zgomot real pe care-l aude ea este darabana bătută ritmic de un deget pe lemn. O mână care bate măsura. Olivia urmărește acel *poc, poc, poc* printre dansatori, spre partea din față a sălii, unde șade un bărbat, pe un scaun cu spătar înalt.

E un bărbat, dar nu e.

Nu este monstru, însă nu arată ca dansatorii. Dacă ei sunt cenușii, schițe în creion, el este desenat în tuș. Îmbrăcat cu o haină cu guler ridicat, cu părul în negrul pământului reavăn, cu pielea în albul mat al cenușii răcite, cu ochii...

Ochii.
Ochii lui sunt alb-lăptoşi şi plaţi. Sunt ochii Morţii.

Capitolul optsprezece

Poc. Poc. Poc. Poc.

Am fost dincolo de zid.

Poc. Poc. Poc. Poc.

Și m-am întâlnit cu Moartea.

Poc. Poc. Poc. Poc.

Bate darabana cu degetul, iar dansatorii se învârtesc într-un cerc ameţitor, asemenea sculpturii din birou, asemenea impulsului care o face să se rotească.

Bărbatul care nu-i bărbat pare ancestral, dar nu *bătrân.* Nu are riduri, şi totuşi, ici şi colo, pielea i se cojeşte, iar osul lustruit de sub ea se vede precum piatra sub iedera tot mai rară. Aşa vede ea că-i lipsesc bucăţi – nu sunt pierdute în umbră, ca în cazul monştrilor, ci i-au fost luate.

O articulaţie. O bucată de obraz. O claviculă frântă sub gulerul cămăşii. Pielea s-a jupuit în jurul fiecărei răni şi totuşi nu pare să sufere.

Pare... plictisit.

O mişcare şi Olivia îşi ia ochii de la străinul de pe scaunul cu spătar înalt şi vede că nu e singur.

Lângă el se află trei siluete, cenuşii precum dansatorii, însă mai întunecate, de parcă o mână ar fi apăsat mai tare pagina. Nu sunt îmbrăcate ca nişte petrecăreţi, ci în soldaţi, într-o armură pe care o împart.

Primul cavaler e ca o cărămidă, îndesat şi lat în umeri, cu o apărătoare de umăr din oţel.

Al doilea e ca o şoaptă, subţire precum trestia, cu o platoşă de metal pe piept.

Al treilea seamănă cu un lup, scund şi puternic, cu o mănuşă metalică sclipind pe mână.

Stau în jurul scaunului cu spătar înalt: cel îndesat şi posomorât, în spate; cel slab, chiar lângă tron; cel scund, stând pe vine la perete. Chiar dacă sunt acolo, chiar dacă au haine şi feţe, îi amintesc de nişte umbre aruncate în momente diferite ale zilei.

Privesc dansul fără să privească de fapt. Privirea le e absentă precum a celor obosiţi şi neimpresionaţi, în timp ce stăpânul lor bate măsura, menţinând ritmul unei melodii auzite doar de el.

Brusc, se ridică de pe scaun şi păşeşte printre dansatori. Aceştia se despart şi se rotesc, iar el se mişcă printre ei, iar dansatorii mor, unul câte unul. Nu e o moarte omenească; nu-i sânge, nu sunt ţipete. Doar se sfărâmă, ca nişte petale care cad de pe flori de mult uscate, trupuri care se prefac în cenuşă când lovesc podeaua.

Stăpânul casei nu pare să observe.

Nu pare nici să-i pese.

Ochii lui de un alb mort privesc doar cum dansatorii cad, de o parte şi de alta, prăbuşindu-se într-un val tăcut, teribil, până când mai rămâne o singură dansatoare. Partenerul ei tocmai s-a făcut praf şi ea priveşte urmele de pe rochie şi clipeşte, parcă trezită de sub o vrajă. Vede ruinele sălii de bal, creatura care se apropie de ea şi faţa ei, care până acum fusese o mască a calmului şi care începe să devină confuză, temătoare. Deschide gura într-un icnet scurt, într-o rugăminte. Bărbatul încearcă să o prindă de mână şi ea se dă înapoi, dar nu ajunge. El o prinde şi o trage aproape, ţinând-o de încheietură.

— Gata, gata, zice el, dar vocea lui nu e puternică, însă alta nici nu se mai aude, aşa că răsună precum tunetul prin camera pustie. Nu ţi-aş face rău *ţie.*

Dansatoarea nu îl crede. Nu la început. Dar apoi stăpânul o poartă prin mişcările dansului – şi cei doi se învârtesc în cercuri elegante prin cenuşa celor căzuţi, şi cu fiecare pas ea se mai relaxează şi îşi reia rolul, lăsându-l să conducă, până când teama îi piere de pe chip şi se calmează.

Apoi, el se opreşte, îi ridică bărbia şi zice:

— Vezi?

Iar dansatoarea are o urmă de zâmbet, însă el spune:

— Ajunge.

Şi cuvântul e iute şi violent, aşa cum sufli în lumânare şi o stingi.

Dansatoarea cade peste stăpân, trupul i se preface în cenuşă, iar el oftează.

— Serios, spune stăpânul, scuturându-se de praf, parcă iritat că ar lăsa pete.

Un fragment alb, palid, scânteiază pe podea, unde s-a aflat dansatoarea, şi, la început, Olivia crede că-i o bucăţică de hârtie sau o sămânţă. Dar apoi, acel fragment se ridică şi îşi face loc în rana de pe maxilarul lui, iar ea îşi dă seama că fusese o aşchie de *os.*

Un zgomot ca un răpăit de ploaie umple încăperea când alte oase ţopăie pe podea. Se ridică din cenuşa fiecărui trup căzut, fragmente nu mai mari decât o articulaţie, o unghie, un dinte. Stăpânul stă în mijlocul lor, aşteptând, în timp ce aşchiile tremură şi se îndreaptă spre el, potrivindu-se înapoi în locurile în care i se jupuise pielea.

Parcă ar fi imaginea unei ceşti care se sparge, derulată înapoi. O sută de cioburi fragile se întorc la suprafaţa de porţelan, reconstruiesc modelul şi anulează fisurile. Olivia priveşte, pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată, cum pielea albă ca hârtia se închide peste oase, priveşte cum bărbatul care nu-i bărbat îşi clatină capul pe umeri, parcă pentru a-şi relaxa un nerv întins, priveşte cum se roteşte pe călcâie, spre soldaţii în armură, singurii care-i mai sunt alături.

— Aveţi chef să dansaţi? întreabă, cu o plecăciune.

Cei trei se uită la el, unul posomorât, unul trist şi ultimul plictisit. Dar nu zic nimic.

Expresia lui se schimbă, trecând ca o flacără de lumânare de la furie la amuzament.

— Nu sunteţi deloc amuzanţi în perioada asta, zice el, străbătând sala de bal către uşile spre balcon.

Le deschide şi păşeşte în beznă.

În tot acest timp, Olivia şi-a ţinut respiraţia.

Acum, în sfârşit, expiră. Aproape că nu scoate un sunet. E doar o expiraţie scurtă, cel mai slab foşnet de aer. Dar dansatorii au dispărut şi celelalte sunete au murit odată cu ei, iar în linişte chiar şi o respiraţie face prea mult zgomot.

Un cap se întoarce spre uşa deschisă.

E unul dintre soldaţi. Cel scund, care şade pe vine. Capul i se răsuceşte şi ochii întunecaţi cern prin sala de bal, chiar în timp ce Olivia se retrage în siguranţa coridorului. Se lipeşte de felia de întuneric din spatele uneia dintre uşi, închizând ochii strâns şi sperând să fi fost suficient de rapidă încât umbra să nu vadă nimic când se uita spre locul în care fusese fata. Să fi dispărut când şi-a

oprit privirea asupra uşilor deschise. Strânge la piept jurnalul mamei şi încearcă să se facă una cu zidul.

Olivia n-a fost niciodată genul de persoană care se roagă.

Când era la Merilance, i s-a zis să îngenuncheze, să-şi împletească degetele şi să i se adreseze unui Dumnezeu nevăzut, neauzit, intangibil. Nu a vrut să primească lovituri la palmă, aşa că a îngenuncheat, şi-a împletit degetele şi s-a prefăcut că se roagă.

Nu a crezut niciodată în puteri superioare, fiindcă dacă acestea ar fi existat, ele îi luaseră mama şi tatăl, îi luaseră vocea, o lăsaseră la Merilance doar cu un jurnal în braţe. Dar există puteri mai mici, ciudate, şi aici, pe întuneric, în spatele uşii, se roagă la ele.

Se roagă pentru ajutor, până când aude zgomot de cizme, răsunând pe podeaua sălii ca nişte clopote. Zgomotul mâinii care se îndoaie sub mănuşă, scrâşnetul lamei care iese din teacă. Până ce vede umbra care taie podeaua luminată de lună.

Atunci fuge.

Porneşte în direcţia greşită. Nu e vina ei. Ştie c-ar fi trebuit să fugă spre uşa din faţă, dar ar fi fost nevoită să treacă prin faţa soldatului, aşa că fuge pe coridor, departe de uşă, în inima casei.

Paşii ei sunt prea zgomotoşi. Respiră prea zgomotos. Totul e prea zgomotos. Şi are un lup pe urme.

Ajunge în camera de la capătul holului, ţâşneşte în birou, trânteşte uşa după ea, cu un *trosc* asurzitor. Trage un scaun de lemn în faţa uşii şi reuşeşte să o blocheze, apoi se răsuceşte pe călcâie şi caută o ascunzătoare, ştiind că nu există, ştiind că e prinsă în capcană. A ales camera fără geamuri, fără ieşiri.

Doar rafturi distruse şi biroul vechi.

Sculptura zace lângă perete, de parcă ar fi aruncat-o cineva acolo. Cercurile sunt strâmbe, iar casele, captive sub metalul răsucit. Olivia se îndreaptă către ea, sperând să poată desprinde o bucăţică de oţel pe care s-o poată folosi ca armă.

Vârâ jurnalul sub braţ şi îngenunchează, alegând bucăţi din sculptura distrusă. Palma rănită o doare când încearcă să desprindă ceva, orice, din morman, pe care să-l folosească împotriva soldatului.

Doar că el nu pare să mai vină.

Pulsul îi bubuie în urechi şi se străduieşte să asculte. Se ridică de

lângă mormanul de metal, se strecoară înapoi la uşă, îşi lipeşte urechea de lemn şi ascultă. Nimic. Se lasă la podea, sperând că a plecat, că nici n-a fost acolo, că nu a văzut-o în prag, n-a urmărit-o pe hol, şi...

O cizmă loveşte uşa, zgâlţâind-o.

Olivia se împleticeşte în marginea covorului ros şi se întoarce.

Se împiedică şi cade, iar plămânii i se golesc de aer – şi se loveşte tare la genunchi, de podeaua de lemn. Îşi opreşte căderea în mâini, iar jurnalul se rostogoleşte şi alunecă sub birou. Uşa se zgâlţâie şi tremură, iar ea se apropie de birou, întinzând un braţ sub el, cu degetele pipăind coperta chiar când lemnul începe să trosnească în spatele ei.

Se deschide o uşă, gemând.

Nu este cea a biroului, ci alta, una mică, ascunsă în perete, unde rafturile cedează locul hârtiei boţite. Olivia nu vede uşa deschizându-se, nu vede monstrul care iese din camera ascunsă, până ce o prinde în braţele putrede şi o ridică, trăgând-o înapoi, departe de jurnal şi de birou şi de uşa care se fragmentează.

Olivia se zbate, loveşte şi încearcă să se elibereze. Degeaba.

Monstrul o ţine strâns şi o târăşte afară din birou.

În beznă.

Capitolul nouăsprezece

Cândva, Olivia Prior se temea de monştri.

Avea doar cinci ani când a început să-i observe. Într-o zi, umbrele erau goale, iar a doua zi nu mai erau. Monştrii n-au apărut toţi deodată. Parcă ar fi păşit din soare într-o cameră întunecată – ochii ei trebuiau să se obişnuiască. Într-o zi, a scăpat o bucată de cretă sub pat, a îngenuncheat şi a găsit o gură deschisă. A doua zi, o mână pe jumătate formată a trecut pe lângă ea, pe scări. Câteva zile mai târziu, un ochi plutea în întunecimea din spatele uşii.

În timp, au început să prindă formă, s-au împletit din fâşii de piele şi bucăţi de os în siluete aspre, cărora ea le-a zis monştri. Erau desprinşi din coşmaruri, şi săptămâni în şir nu a dormit, stând cu spatele lipit de perete şi cu ochii deschişi în beznă.

Plecaţi, se gândea, şi ei plecau, dar reveneau mereu. Nu ştia de ce o urmăreau, nu ştia de ce nu-i mai vedea nimeni, se temea că erau adevăraţi, dar se temea şi că nu erau, se temea de ce ar face supraveghetoarele dacă ar afla că era bântuită sau nebună. Dar cel mai mult se temea de monştri în sine.

Se temea că vor întinde mâna din întuneric şi o vor apuca. Sau că o vor prinde de încheietura mâinii cu degetele lor distruse. Într-o zi, a întins mâna, frustrată, aşteptându-se să dea de carne moartă sau cel puţin de pânze de păianjen, de ceaţa unui lucru pe jumătate format. Dar n-a simţit nimic.

Aşa îngrozitori cum erau, nu se aflau *acolo.*

Sigur că-i vedea cu coada ochiului, un ecou neplăcut, ca atunci când priveşti în soare şi trebuie să clipeşti o oră ca să scapi de efectul luminii asupra ochilor. Dar a învăţat să-i ignore, fiindcă nu o puteau atinge.

N-au putut-o atinge *niciodată.*

Şi totuşi, acum, lipită de un perete igrasios dintr-un pasaj ascuns al casei care nu este Gallant, *simte* mâna monstrului peste gura ei. Şi nu e doar sugestia unei mâini, nici pânză de păianjen sau ceaţă, ci dă impresia de fruct de mult putrezit şi de beţe prea uscate, o palmă seacă precum osul, care apasă puternic peste buzele ei.

Ar ţipa, dacă ar putea.

Dar nu poate, aşa că se zbate, încearcă să scape, îi înfige degetele prin hainele zdrenţuite şi printre coaste, dar monstrul o învârteşte şi se apleacă spre ea, cu faţa-i distrusă, la câţiva centimetri de a ei. Şi în bezna argintie nu se vede nici urmă de ameninţare în ochii săi sticloşi, doar o rugăminte tăcută să stea cuminte.

Dincolo de inima care-i bubuie, Olivia încearcă să asculte camera aflată dincolo de perete. Aude uşa care se face aşchii, cizmele soldatului care traversează biroul, de pe lemn pe covorul ros. Îşi imaginează silueta lui subţire, de lup, care înconjoară masa. Un genunchi atinge podeaua şi mănuşa de metal zgârie pe jos, şi apoi – pauză. Sunetul moale al unui obiect eliberat, o hârtie care flutură. Jurnalul mamei. Mâinile Oliviei dor şi plămânii îi ard. Trebuie să îl recupereze, dar nu poate, aşa că, în schimb, respiră printre degetele putrede şi inhalează miros de frunze moarte şi cenuşă.

În cele din urmă, paşii se retrag.

Tăcerea se întinde lungă şi plictisitoare.

Monstrul îşi coboară mâna.

Se dă înapoi un pas, iar în lumina ciudată care pătrunde în toată casa, Olivia vede că este sau că a fost un bărbat, de vârsta unchiului ei, poate, cu acelaşi maxilar puternic şi aceeaşi privire profundă pe care le ştie ca trăsături ale familiei Prior.

Monstrul îşi ridică mâinile, poate predându-se, poate scuzându-se. Nu înţelege, nu până ce degetele se ridică în aer, în ceva care nu este limbajul semnelor – nu cel pe care l-a învăţat ea –, dar care creează gesturi lente, lizibile.

Ai... cerut... ajutor.

Olivia îl priveşte. Aşa este, când se ascundea pe hol. Dar a fost doar un gând, o rugăciune, o implorare mută, nici vorbită, nici transmisă prin semne.

Cum m-ai auzit? întreabă ea, dar atenţia monstrului se îndreaptă iar spre uşa ascunsă. Chipul i se schimonoseşte, iar el face semn spre pasajul întunecos.

Trebuie să pleci, spune. *Vine umbra.*

Umbra? întreabă ea, dar monstrul o întoarce cu faţa spre holul îngust. Lumina argintie, mată, nu pare să ajungă mai departe de 30 de

centimetri. Dincolo, întunericul e un zid.

O mână distrusă plutește pe lângă ea și arată.

Pe acolo.

Dar Olivia se uită la mâna veștejită. Se întoarce. Șoarecele. Florile. De două ori a atins morții și i-a readus la viață, așa că se întinde să atingă pieptul distrus al monstrului, care însă o împiedică și clatină din cap.

De ce nu? se gândește ea.

Cealaltă mână a lui plutește în aer. *Nu-s al tău.*

Nu pricepe, dar monstrul nu îi oferă timp să întrebe iar. O întoarce dinspre ușa ascunsă și lupul care caută dincolo de ea, și chiar dacă nu-l vede în acel moment, îi simte avertizarea în atingere. *Du-te.*

Mulțumesc, se gândește, și degetele monstrului o strâng de umăr. O singură atingere, scurtă, și apoi o împinge înainte. Pe coridor.

În față, întunericul e gros precum vopseaua și ea se așteaptă să simtă că i se împotrivește. Dar, când face un pas, zidul se retrage, lumina argintie se mișcă odată cu ea și ajunge doar la câțiva centimetri înainte. Olivia pipăie zidul cu mâna. Pasajul e atât de strâmt, încât poate atinge ambii pereți cu coatele îndoite.

Se uită în spate. Monstrul nu mai e.

Pas cu pas, bâjbâie căutând drumul înainte, cu mâinile alunecând pe piatra veche, și speră că nu va mai ieși altceva din beznă.

În cele din urmă, găsește cealaltă ușă.

Ezită, nesigură încotro duce și dacă e pe cale să intre în sala de bal sau în foaier. Își lipește urechea de lemn și ascultă, dar nu aude nimic. Împinge ușor și ușa se deschide încet în alcovul îngust din fața bucătăriei.

Ca toate celelalte lucruri din casă, e la fel și totuși nu e.

Un perete e traversat de o fisură adâncă. Scândurile urcă și coboară, de parcă mai multe rădăcini ar împinge de sub ele. Nu se văd oale pe sobă, nici pâine pe masă, nu e miros de tocană sau pâine prăjită sau altceva decât cenușă, de parcă un strat gros s-ar fi depus peste toate. Doar un măr se află pe un blat crăpat, uscat, veșted, iar în praful de lângă el s-a imprimat stafia unor degete lungi și subțiri.

O cuprinde teama.

În mintea ei, aceleași degete bat darabana într-un scaun, cu osul

vizibil prin pielea albă, sfâșiată. Aceleași degete cuprind încheietura unei dansatoare și o trag spre el. Aceleași degete se scutură de praful morții ei.

Olivia privește ușa laterală care dă spre cămară, cu o inserție de sticlă privind în noapte. Nu spre grădina din spatele casei, ci spre alee, spre fântână, spre drum.

Se grăbește spre ușa îngustă și ajunge la ea din cinci pași, năvălind afară, în noapte, ca un corp care iese din apă să respire. Nu știe încotro să se îndrepte, înapoi spre zidul imposibil sau pe drumul pustiu, dar unul a refuzat-o deja, așa că decide să-l încerce pe celălalt. Pornește de-a lungul aleii, cu pietrișul mușcând din tălpile ei goale. *Ssst, ssst,* zice, *prea tare,* dar ea se grăbește pe lângă fântână, unde femeia de piatră se înalță posomorâtă, cu mâna întinsă ruptă, cu rochia fluturându-i în zdrențe. Fântâna goală e plină de pietre și...

Nu e goală.

Pe fundul fântânii zace un băiat.

Capitolul douăzeci

Un băiat.

Nu un *monstru* care seamănă cu un băiat, ci un băiat adevărat, din carne şi oase, întreg, cu contur ferm. E de vârsta Oliviei, poate cu un an, doi mai mic, cu păr arămiu care-i cade pe faţă. Pare să se fi urcat în fântână, să se fi făcut covrig pe piatra rece şi să fi adormit. Asta, dacă n-ar avea o lucire argintie pe piele sau încheieturile nu i-ar fi legate cu iederă neagră, cu viţele încolăcite în jurul picioarelor statuii.

Dacă n-ar sta nemişcat.

Olivia a văzut cândva un cadavru. Cu două ierni în urmă, era pe drum, o femeie care se ghemuise ca o frunză în zăpada îngheţată şi care nu se mai ridicase. Şi ea părea că doarme, dar avea membrele ţepene, pielea îi cădea de pe oase, iar scânteia vieţii i se stinsese.

Nu, băiatul din fântână nu e mort.

Asta-şi spune ea când se apleacă peste peretele de piatră. Când mângâie cu degetele aerul deasupra gleznei lui, unde frânghiile buruienoase îl strâng tare. Dar nu ajunge. Vrea să se caţăre peste buza de piatră a fântânii, dar simte mişcare, aude pietrişul scrâşnind sub tălpi şi ridică privirea, sperând să fie alt monstru, înainte să-şi amintească: monştrii nu fac zgomot.

Un soldat stă pe alee.

Cel subţire ca trestia, cu platoşa de metal pe piept. Are ochii întunecaţi, aproape îndureraţi, dar lipsiţi de orice sentiment de milă. Lumina se plimbă pe treptele din faţă, iar ea vede acolo al doilea soldat, cel ca o cărămidă, cu apărătoarea de umăr. Stă plictisit, cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnând, mari ca nişte lopeţi.

Olivia face un pas în spate, departe de fântână şi de băiatul de la picioarele statuii, iar în dreapta ei se mişcă ceva. Vede sclipirea unei mănuşi metalice, iar al treilea soldat iese de după femeia de piatră, zâmbind scund.

Cel lat în piept se ridică în picioare.

Ceilalţi doi se apropie.

Metalul le sclipeşte la şolduri, însă nu scot armele.

Asta face lucrurile mai rele. Mâinile lor goale tresar. Ochii lor negri

sclipesc.

Ai cerut ajutor, a zis monstrul din birou, chiar dacă ea doar s-a gândit la asta. Acum, se gândește iar. *Ajutor.*

Ceva neînsemnat, nerostit, nearătat, mai mult șoaptă decât cuvânt.

Ajutor, se gândește ea, când umbrele se apropie. *Ajutor, ajutor, ajutor...*

Și atunci, vin.

Apar trei monștri, nu din casă sau din grădină ori din întuneric. Se ridică direct din pământ, ca niște buruieni care cresc în pietriș: un tânăr și o femeie în vârstă, și cel pe care l-a văzut în camera de muzică, primul Prior. Deși au trupurile frânte, rupte de întuneric, deși nu le sclipește metal niciunde pe haine, își dă seama că au fost cândva îmbrăcați de bătălie.

Vin, parcă la chemarea ei, cu trupurile făcând scut în fața Oliviei.

Soldații se încruntă. Cel lat rămâne mut, cel slab e iritat, iar cel scund mârâie când monstrul tânăr face un pas în față, cu mâinile desfăcute. Deși monștrii nu zic nimic, le simte ordinul vibrându-i în oase.

Fugi.

Olivia se aruncă spre băiatul din fântână, dar monstrul care seamănă cu o bătrână o prinde de braț și clatină din cap – și o împinge.

Apoi, o lamă cântă prin spinarea monstrului, și acesta se împleticește, iar Olivia știe că nu poate muri, știe că e deja mort, însă îi vede metalul ieșind din piept și genunchii care cedează în tăcere. Șocul groazei o străbate prin tot trupul.

Monștrii nu se pot măsura cu soldații. Dar i-au oferit Oliviei ceva timp în plus.

În consecință, fuge așa cum poate, nu spre drumul pustiu, ci înapoi spre grădină. Un sprint disperat, mânat doar de dorința de a scăpa. De casă. De soldații în armura lor lucioasă. Departe, cu rochia albastră agățându-i-se de mărăcini și spini, cu picioarele desculțe cântând peste covorul de iarbă moartă, care se întinde între grădina veștedă și livada golașă.

Departe, înapoi la zidul nesfârșit, la poarta care nu se deschide. Aproape că ajunge, când o rădăcină îi prinde degetele de la picioare și

o face să se rostogolească, iar durerea îi străbate mâinile și genunchii în vreme ce aterizează pe pământ. Căderea îi eliberează aerul din plămâni, dar pulsul îi lovește tâmplele precum bețele o tobă. *Ridică-te, ridică-te, ridică-te*. Își înfige degetele în pământul rece și umed, să se ridice, dar simte înțepătura unor bețișoare în palme și își dă seama, prea târziu, că nu sunt bețe, ci oase, rămășițele de dincoace de zid. Prea târziu simte durerea ascuțită, mișcarea de pe piele. Prea târziu – pământul de sub ea devine un covor colcăitor de labe și de blană și de aripi, toate vii.

Olivia se dă înapoi, cu brațele cuprinse de un fior.

Plecați, se gândește, *plecați,* și ciorile își iau zborul, și șoarecii fug, și iepurii țâșnesc, și ea se obligă să se ridice în picioare, cu frigul revărsându-i-se în mâini și picioare când se împleticește pe ușa grădinii și se izbește de ea.

Fierul se scutură, dar nu cedează.

Ea lovește iar, dar sunetul nu se aude, ci se înăbușă chiar când pumnii ei lovesc metalul, înghițite ca un țipăt într-o pernă moale.

Olivia se lasă să cadă lângă poartă, extenuată. Apoi, se întoarce și se lipește cu spatele de metalul rece, cu ochii fixați în beznă. Poate că simte nevoia primordială de a-și înfrunta soarta, aceeași forță care mână o fetiță să privească sub pat, convingerea că nu poate fi mai rău ce vezi decât ceea ce nu vezi.

Se întoarce și privește casa care nu e Gallant.

Și-l vede, privind-o și el.

Stăpânul casei stă pe balcon, cu coatele pe balustradă, cu haina neagră fluturând în aerul rece al nopții, și chiar de la distanța aceea îl vede cum o privește cu ochi alb-lăptoși. Chiar și de aici, îi vede zâmbetul care-i despică fața cenușie, îi vede mâna ridicându-se și degetul prea subțire încovoindu-se într-un singur gest îngrozitor, fără cuvinte, dar limpede.

Vino aici.

Nu se vede luna, însă în grădină sclipește lumina argintie pe un umăr, un piept, o mână. Vin soldații. Se apropie de ea, sălbatici, dar tăcuți, luându-i urma pe întuneric, și Olivia decide că nu este pregătită să își înfrunte soarta. Se întoarce spre poarta din zid și o lovește iar și iar cu pumnii, până ce se desprind bucăți din ea și expun

fierul aflat dedesubt.

Deschide-te, deschide-te, deschide-te, se gândește ea, lovind până ce simte durerea usturătoare a tăieturii de la mână, când se redeschide; poate simți sângele care-i curge pe piele și o săgetează arsura când palma ei lovește fierul, și apoi aude ceva, adânc în metal, precum finalul unei note muzicale, mai mult ecou decât sunet. Un lacăt care geme și se desface.

Poarta din zid se deschide și Olivia trece, mai mult împleticindu-se, dintr-o noapte în alta. Afară din grădina moartă, pe iarba verde, umedă, care-i udă genunchii, când se prăbușește la pământ, de cealaltă parte, icnind după aer. Aer cu gust de ploaie de vară și nu de cenușă. Aer cu gust de flori și viață și lumina lunii.

Prin grădină se aud pași, iar Olivia își retrage capul suficient de repede încât să-l vadă pe Matthew alergând spre ea, cu un cuțit în mână. Pentru o clipă, crede că el intenționează să o ucidă. *Are* o privire criminală, iar buricele degetelor i s-au albit de cât de tare strânge mânerul, dar apoi vede muchia udă a armei, sângele care picură deja de pe degetele lui. Trece pe lângă ea, îndreptându-se spre poarta deschisă.

Ea se răsucește și vede umbrele venind, vede întunericul revărsându-se pe ușa deschisă și pe pământ, ca uleiul, pătând praful, înainte ca Matthew să trântească poarta, iar metalul să răsune peste vocea care rostește:

— Cu sângele meu pecetluiesc această poartă.

Poarta scârțâie și zăvorul geme, alunecând în locașul lui.

Olivia își privește palma care o doare, căci tăietura i s-a deschis, devenind o dungă roșie, proaspătă, furioasă.

Cu sângele meu.

Matthew apasă fierul în palmă, ținându-și capul lipit de poartă. Respiră greu. Olivia se ridică în picioare, vrând să-l atingă, dar Matthew se întoarce și o apucă de umeri, înfigându-și degetele adânc.

— Ce ai făcut? o întreabă, cu vocea tremurând.

Olivia se uită când la vărul ei, când la perete, dorindu-și să îi poată da un răspuns.

Dorindu-și să știe ce să-i răspundă.

E atât de mult zgomot în casă.

Dincolo de zid, totul era croit din şoapte, iar tăcerea stranie amplifica orice pas sau respiraţie. Dar aici, Hannah trosneşte prin bucătărie, fierbând apă şi căutând pansamente, iar Matthew strigă încontinuu, chiar dacă pare să fie pe cale să leşine, în timp ce Edgar târăşte un scaun şi-i porunceşte să se aşeze. Zgomotul loveşte val după val şi Olivia îi permite să o spele, recunoscătoare, după atâta linişte, chiar dacă nimeni nu vorbeşte despre ce-a văzut şi despre faptul că dincolo de zid e o altă lume.

— Cum *îndrăzneşti?* spune Matthew, şi pentru prima dată vorbele lui îi sunt aruncate lui Hannah şi nu ei.

— Încercam doar să ajut, se răsteşte ea.

— Stai jos, spune Edgar.

— M-ai *drogat.*

Olivia tresare şi îşi dă seama că de aceea uşa de la dormitorul lui a rămas închisă şi nu l-a văzut.

— Mai bine drogat decât mort! strigă Hannah, iar Olivia nu o poate învinui.

I-a văzut faţa cu o noapte înainte, umerii căzuţi de epuizare, cearcănele adânci de sub ochi.

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu există odihnă! strigă el. Nu în casa asta.

— Stai *jos,* îi comandă Edgar, dar Matthew se plimbă de colo-colo, cu o cârpă de vase prinsă în jurul mâinii.

Bumbacul e deja roşu. A tăiat prea repede, prea adânc şi are o rană urâtă în palmă, iar în ciuda cârpei, câteva picături roşii şi mari tot îşi găsesc drum până pe podeaua bucătăriei.

Cu sângele meu, a zis el.

Palma Oliviei nu arată deloc prea bine, însă Edgar a bandajat-o cu un tifon curat (fără ca măcar să o privească), şi mintea nu-i stă la durerea surdă din mână sau din tălpile goale, după ce-a alergat pe pietriş şi pământ zgrunţuros sau la frigul care i s-a strecurat sub piele. Mintea ei nu e aici, în bucătărie, ci la sute de metri distanţă, la liziera grădinii. Vede cadavrele creaturilor mici ridicându-se la atingerea ei, se simte târâtă în beznă de mâini moarte, priveşte peste douăzeci de dansatori transformându-se în cenuşă, şi bucăţele de os care se mişcă

pe podeaua sălii de bal, săltând înapoi spre stăpânul lor.

Edgar îl convinge pe Matthew să se aşeze, în sfârşit.

— Nu aveai niciun drept, se stropşeşte el la Hannah, dar ochii îi scânteiază şi pielea a devenit dintr-odată prea rozalie, şi ea nu se poate abţine şi se gândeşte că, deşi e atât de înalt, o pală de vânt mai puternic l-ar da peste cap.

Hannah nici nu vrea să audă.

— Te-am văzut născându-te, Matthew Prior, zice ea. Nu te voi privi cum te sinucizi.

— Mi-ai privit tatăl făcând-o, zice el, cu atâta venin în glas, încât Hannah tresare. Mi-ai lăsat fratele...

— Ajunge! strigă Edgar, acel Edgar cu voce blândă, iar cuvântul parcă îl plesneşte pe Matthew peste faţă.

— În unele zile, spune Hannah, cu glas fragil, eşti încă un copil.

Ochii lui Matthew se întunecă.

— Sunt un Prior, zice el, încruntându-se sfidător. M-am născut ca să mor în casa asta. Dar să fiu al naibii dacă mor degeaba.

Se întoarce, îndreptându-şi toată furia asupra Oliviei.

— Strânge-ţi lucrurile. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Ea face un pas în spate, parcă lovită. Furia o furnică pe sub piele.

Şi eu sunt o Prior, vrea să-i spună. *Locul meu e aici, aşa cum e şi al tău. Am văzut lucruri pe care tu nu le poţi vedea şi am făcut lucruri pe care tu nu le poţi face, şi dacă mi-ai fi zis adevărul, în loc să mă tratezi ca pe o străină în casa ta, poate n-aş fi trecut dincolo. Poate aş fi ajutat.*

Ridică mâinile ca să îi transmită totul prin semne, dar Matthew nu îi dă ocazia.

Îi întoarce spatele, la fel şi lui Hannah şi Edgar, şi iese în goană din bucătărie, lăsând doar sânge şi tăcere în urma lui. Olivia ţâşneşte afară, îşi trece braţul peste masă şi face să cadă pe jos cutia de alamă cu bandaje şi plasturi. Matthew nu reacţionează.

Lacrimile îi ard ochii, ameninţând să curgă pe obraz.

Dar Olivia nu le permite. Când oamenii văd lacrimi, nu mai ascultă ce li se spune cu mâinile, în cuvinte sau altminteri. Şi nu contează dacă lacrimile sunt pline de furie sau tristeţe, de frică sau frustrare. Tot ce văd e o fetiţă care plânge.

Așa că ea și le reține, în timp ce undeva, în adâncurile casei, se trântește o ușă.

Hannah nu îi oferă asigurări.

Edgar nu îi spune că totul va fi bine.

Nu îi spun să își ignore vărul, să se odihnească și că totul va fi mai bine dimineața următoare. Olivia are multe întrebări, dar își dă seama, după atmosfera tensionată, după tăcerea oribilă, că nimeni nu are de gând să răspundă.

Hannah se lasă într-un scaun, cu capul plecat și mâinile dispărându-i între buclele rebele.

Edgar se apropie să o liniștească, iar Olivia urcă să împacheteze.

Capitolul douăzeci şi unu

Olivia se mişcă prin casă ca un monstru, simţindu-se doar pe jumătate prezentă şi pe jumătate absentă, confuză, nesigură.

Se opreşte pe scări, amintindu-şi de lumina argintie din cealaltă casă. Pe hol, vede uşa închisă de la camera lui Matthew, iar pe sub ea, umbra pestriţă a picioarelor în mişcare. Monstrul care seamănă cu unchiul său stă de pază şi nu vrea să o privească în ochi. În camera mamei sale, întoarce cheia aurie în broască, amintindu-şi şoapta fierului sub palme şi cum a răspuns uşa la sânge. Al ei, al lui Matthew. Sânge de Prior.

Trebuie să stea mereu de pază un Prior.

Cu sângele meu, pecetluiesc uşa.

Tata o numeşte închisoare.

Şi pe noi, gardienii.

M-am născut ca să mor în casa asta.

Ce-ai făcut?

Oliviei i se învârte capul.

Îşi priveşte picioarele goale, pline de noroi şi praf, şi zgârieturile subţiri provocate de spinii care-i înconjoară pulpele, prea obosită, prea zguduită să simtă orice. Trece pe lângă valiză şi pat, se duce direct în baie şi îşi pregăteşte apa, cât mai fierbinte.

Cât se umple cada, stă în picioare în faţa oglinzii din baie, studiindu-şi chipul, ochii, rochia, totul îmbrăcat în cenuşă şi sânge, şi lucruri pe care nu le poate vedea, dar le simte, mâna monstrului peste gura ei, şoarecele care-i tresărise în palme, ochii alb-lăptoşi care o priveau din întuneric, şi dintr-odată vrea să-şi iasă din haine şi din piele.

Îşi scoate rochia albastră, pătată, şi se lasă în apa prea fierbinte, privind cum o învăluie aburii. Îşi foloseşte o singură mână: îşi freacă bine pielea, încercând să facă să dispară răcoarea ciudată, cenuşa dansatorilor, băiatul din fântână, la care n-a putut ajunge, uşa care nu se deschidea şi teama de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi prins-o soldaţii. Încearcă să cureţe cealaltă parte a zidului, teroarea resimţită la fiecare pas, dar şi sentimentul ciudat că a ajuns acasă. De parcă o

parte din ea ar fi fost din locul acela mort, putred.

Firește că de-acolo era.

Este fiica tatălui său, la urma urmei.

Cea mai înaltă umbră.

Încearcă să și-l imagineze drept unul dintre dansatori, învârtindu-se ca o păpușă pe podeaua sălii de bal, dar simte în oase că nu se afla printre ei.

Moartea, cu cele patru umbre și mai multe năluci.

Patru umbre, dar ea a socotit doar trei în jurul tronului.

Apa scoate aburi, iar la suprafața care face vârtejuri ea cheamă alt soldat, nici lat în umeri, nici slab, nici scund, ci înalt, cu ochi întunecați, îmbrăcat în armură. Îl vede vânându-i mama prin casa aflată în ruină. Prinzând-o. Și eliberând-o.

Olivia își studiază mâinile sub apa fierbinte care îi face pielea rozalie. Stratul cenușiu pe care l-a spălat e încă sub apă, înfășurându-i-se în jurul degetelor ca niște vițe. O mamă din carne și sânge. Un tată din cenușă și os.

Și atunci *ea* din ce este?

Apa s-a răcit și deasupra ei e o ceață cu toate lucrurile pe care le-a spălat, iar Olivia iese și trage dopul, privind-o cum se scurge. Rochia albastră a mamei sale zace pe podea, distrusă, și o lasă acolo; deschide valiza pe care nu a despachetat-o și scoate a doua rochie cenușie, dintr-un material apretat și aspru, care nu i se potrivește. E vorba doar de câteva zile, însă abia dacă mai suportă senzația ei pe piele, acum. O dezbracă și își pune o rochie verde-pal.

Împachetează.

Nu fiindcă așa i-a spus Matthew, ci fiindcă tânjește după un loc unde este dorită. Și aici nu este. Se uită în jos, la mormanul de lucruri lipsite de culoare din valiză, apoi deschide dulapul și scoate hainele mamei sale.

Valiza e prea mică și nu vor încăpea, dar nu îi pasă, căci a pierdut destul și ia totul, de data asta. Una câte una, rochiile se desprind de pe umerașe, una câte una cad, ca florile tăiate, până ce dulapul este gol și podeaua, plină de haine. Iar Olivia se prăbușește, abia mai respirând, în grădina formată din rochiile mamei sale, între nuanțele de galben-aprins, de roșu îndrăzneț și de albastru neclar, ca niște

boboci de vară.

Ceva se frânge în interiorul ei, o respiraţie blândă.

Atunci apar lacrimile, fierbinţi şi amare.

Le urăşte în timp ce îi brăzdează obrazul.

A mai plâns doar de două ori în viaţă: o dată când era suficient de mare ca să citească jurnalul şi şi-a dat seama că, în ciuda jocurilor şi minciunilor pe care şi le spunea, părinţii ei nu se mai întorc, şi altă dată după ce Anabelle a smuls paginile. Nu când a auzit sfâşierea teribilă, ci după aceea, după ce se ridicase şi umpluse borcanul cu gândaci, după ce-i lăsase să cadă pe patul lui Anabelle şi se târâse înapoi într-al ei, se ghemuise în beznă şi plânsese, cu paginile rupte din jurnal la piept.

Jurnalul mamei sale. Îşi tot îndoaie degetele, căutând disperată greutatea familiară a jurnalului. Dar s-a dus. E pierdut dincolo de zid, iar durerea o loveşte în valuri.

Nu după *cuvinte* jeleşte – le ştie deja pe de rost –, ci după desenele tatălui ei, cele pe care tocmai începuse să le înţeleagă. După obiectul în sine, după urmele de peniţă pe hârtie, după canelurile de pe copertă, după scrisoarea de la sfârşit, *Olivia, Olivia, Olivia,* numele ei scris iar şi iar de mâna mamei.

Mama care a fugit de aici.

Care a avertizat-o să nu vină.

Mama de care-i este dor, deşi nu a cunoscut-o.

Un curent uşor de aer se strecoară în cameră, deşi obloanele sunt trase la geam şi uşa e închisă.

Monstrul e aici. E mai împuţinat decât cei de dincolo de zid – îi lipsesc jumătate de umăr, o parte din şold, un braţ –, dar e acolo, cu gleznele încrucişate, stând aplecat cu un cot pe genunchi, cu bărbia în palmă.

Cu ochii înlăcrimaţi, Olivia aproape că îşi poate imagina că femeia de pe pat e reală. Poate că e. Realitatea, învaţă ea, e un lucru alunecos, şi nu o linie neagră, solidă, ci o formă cu margini moi, cu mult gri.

Nu ridică privirea, temându-se că monstrul va dispărea. Şade acolo, cu capul plecat printre rochiile mamei sale, chiar şi când simte mişcare, chiar şi când simte că monstrul se ridică de pe pat şi păşeşte

în iazul de bumbac, lână și mătase, lăsându-se în genunchi în fața ei. Dacă ar ridica privirea, s-ar uita în ochii lui.

Și nu se poate abține. Face asta.

Când Olivia ridică privirea, monstrul pare să pâlpâie ușor, ca o lumânare în vânt, dar se liniștește. Poate că nu privirea alunga monștrii. Poate că erau gândurile, acel *Plecați* pe care-l aruncase mereu în direcția lor, în timp ce se uita urât.

Acum, Olivia se uită la ce-a mai rămas din mama ei.

Ce ai pățit? se gândește.

Nu e ca în cazul unchiului Arthur, cu fața pe jumătate lipsă. Nu-i nicio rană de glonț, nicio lamă, niciun vinovat, ci monstrul este doar teribil de firav și are cearcăne sub ochi, iar Olivia își amintește de însemnările din jurnal, de somnul pe care nu și-l mai găsea și de teama de a se îneca în vise.

Oboseala poate deveni boală, a zis Edgar, *dacă durează prea mult.*

Orice boală i-o fi răpit mama îl răpește acum pe Matthew. Și nu știe cum s-o oprească, nu știe cum să o împiedice să o atace și pe ea, mai târziu.

De ce ai plecat de la Gallant? ar dori să întrebe.

De ce m-ai părăsit?

Monstrul ridică mâna, iar Olivia își ține respirația, sperând că vrea să vorbească, să facă semne, dar degetele sale doar ating aerul aproape de fața ei, parcă pentru a-i cuprinde obrazul sau a-i da o șuviță după ureche. Olivia nu se poate abține și îi înconjoară gâtul cu brațele, disperată după atingere.

Dar aici monștrii nu sunt suficient de reali ca să fie atinși. Aici, sunt doar umbre fragile ale celor morți, iar mâinile ei trec prin el. Se împleticește în față, aterizând peste rochiile mamei. Durerea îi săgetează palma rănită. Când se ridică iar, e singură.

Olivia își dorește, pentru un moment scurt, să fie din nou dincolo de zid.

Gallant e liniștit.

Nu e liniștea stranie a celeilalte case sau cea odihnitoare a unui loc adormit, ci liniștea încordată a trupurilor care se retrag în colțuri. Undeva, Hannah se sprijină de Edgar. Undeva, Matthew zace treaz și

aşteaptă zorile.

Geamurile sunt închise şi ea ştie că mai durează cel puţin o oră până să se crape de ziuă. Supraveghetoarea Jessamine spunea că aceasta este cea mai neagră parte a nopţii, după lună şi înainte de soare.

Olivia îşi ia valiza şi o duce până la capătul scărilor. O lasă acolo.

Străbate coridoarele goale, desculţă, ca în prima ei noapte aici. A învăţat deja dispunerea lucrurilor în casa cea mare şi îşi croieşte drum fără lumânare, pe lângă şirul de portrete, spre camera de muzică. Are jurnalul roşu al mamei sale sub braţ.

Pianul e abandonat în beznă.

Nici urmă de Matthew. Nici de lumina lunii. Grădina e doar un zid de negru texturat.

Olivia se aşază la fereastra franceză, ţinând jurnalul. E prea întuneric ca să citească, dar nici nu-şi doreşte asta. Dă coperta la o parte şi trece de text, până ce găseşte ultima însemnare. Apoi dă la paginile goale care urmează.

Începe să scrie.

Dacă citeşti asta, sunt în siguranţă.

Desenele tatălui ei s-au pierdut, dar cuvintele mamei sunt în siguranţă, citite de o mie de ori şi apăsate între paginile memoriei. Aici, în beznă, creionul scârţâie pe pagină când le reînvie, unul după altul.

Te-am visat azi-noapte
Dacă-ţi întind mâna, ai lua-o?
Ce nume să-i dăm fetei?

Cu fiecare rând reconstruit, înţelege că Grace Prior nu era nebună. Era singură şi pierdută, sălbatică, liberă, disperată, bântuită.

Şi a făcut tot ce-a putut.

Chiar dacă asta a însemnat să-şi părăsească fiica.

Chiar dacă asta a însemnat să o elibereze.

Încă nu înţelege multe, dar măcar asta ştie.

Olivia scrie până la ultima însemnare – şi îşi scrijeleşte sieşi

literele, la finalul jurnalului roşu.

Olivia, Olivia, Olivia,
aminteşte-ţi...
Umbrele nu sunt reale
visele nu-ţi pot face rău
şi vei fi în siguranţă, câtă vreme stai departe de Gallant.

Priveşte cuvintele mamei sale, scrise de propria mână, multă vreme, şi apoi închide jurnalul şi-l strânge la piept.

Extenuarea o cuprinde precum fumul, dar nu adoarme.

Stă cu ochii lipiţi de geam, privind spre grădină, peste care se strecoară primele gene de lumină.

Nu vrea să se întoarcă la Merilance. Maşina poate veni după ea, dar drumul e lung şi va trebui să oprească măcar o dată, şi când va opri, ea va pleca. Va fugi, cum a făcut mama ei, cum a dorit mereu să facă şi ea. Poate că va fugi într-un oraş şi va deveni vagaboandă, hoaţă.

Poate că va fugi spre ocean şi se va strecura la bordul unei nave şi va pleca departe.

Poate că se va strecura într-un orăşel tăcut şi va lucra la patiserie, şi va fi o enigmă pentru toţi cei care vin şi pleacă, şi va creşte şi va îmbătrâni, şi nimeni nu va şti vreodată că a fost orfana care vedea monştri şi care a întâlnit cândva Moartea şi-a locuit într-o casă de lângă un zid.

Stăpânul casei este furios.

Își croiește drum spre zidul din grădină, cu o pereche de galoși galbeni în mână, ca niște fructe proaspăt culese.

Umbrele așteaptă.

— Ați lăsat-o să scape, zice el, cu un glas care îngheață.

Capetele lor se pleacă la unison, ochii lor scotocesc pământul sterp, iar el se întreabă ce scuze i-ar oferi, dacă ar putea vorbi. Studiază ușa, unde două palme mici au lovit iar și iar, făcând să cadă crusta de frunze moarte de mult și expunând fierul de sub ea.

Își trece gânditor mâna peste pată, apoi se întoarce și își croiește drum înapoi pe aleea din grădină. Trandafirii morți se dau la o parte, însă un singur boboc care acum plesnește de sănătate îi ține calea, cu petale grele și pline.

Stăpânul casei îi atinge viața din frunze, din tulpină, din rădăcini.

— Foarte bine, zice el și culege floarea.

Apoi zâmbește, un zâmbet meschin și malițios, un zâmbet care nu reflectă lumina lunii, un zâmbet intim, doar pentru grădină și dinții lui.

Partea a cincea
— SÂNGE ȘI FIER —

Capitolul douăzeci şi doi

Ploaia bate darabana pe magazia din grădină.

Monstrul se holbează la Olivia din colţ.

Fata se foieşte şi simte cum trosneşte ceva sub talpa ei. Se uită în jos, aşteptându-se să vadă unul dintre multele cioburi de lut împrăştiate pe pământ, dar bucata e de porţelan, cu trandafiri şi spini încolăciţi pe un fundal alb, şi ştie că a fost cândva o vază, deşi habar n-are de unde. Monstrul duce o jumătate de deget spre locul în care ar trebui să i se afle buzele. Ploaia s-a oprit, iar Olivia ştie că ar trebui să se întoarcă, dacă e să plece, dar, când face un pas afară, nu vede niciun şanţ de pietriş, nicio clădire mohorâtă de piatră şi nici urmă de Merilance.

În schimb, este în grădina de la Gallant. O explozie de culoare înfloreşte în toate părţile, şi evident că e aici – cum să fi uitat?

Se întoarce spre zidul din grădină şi îşi vede mama stând lângă poartă, într-o rochie galbenă, la umbră, cu o mână ridicată spre uşa de fier. Olivia deschide gura, ca şi cum ar dori să strige, dar fireşte că nu poate, aşa că fuge.

O ia la fugă pe aleea din grădină, sperând să-şi prindă mama înainte să deschidă poarta, însă chiar când femeia de lângă zid se întoarce să privească peste umăr, Olivia se împiedică şi cade. Aterizează pe pământul dur, care nu e acoperit de iarbă moale, ci de o încâlceală de iederă aspră, pe un sol sterp. Se ridică iar, dar s-a întunecat, şi ea e de partea greşită a zidului.

Casa care nu e Gallant se ridică asemenea unui dinte rupt, iar ea se răsuceşte spre zid şi îşi vede mama stând în poarta deschisă, cu o umbră înaltă alături. Olivia se aruncă spre părinţii ei, dar, pe măsură ce se apropie, îşi dă seama că umbra nu e tatăl ei. Este bărbatul care nu-i bărbat, stăpânul celeilalte case, cu maxilarul care-i iese prin obrazul sfâşiat când zâmbeşte şi trânteşte uşa, iar Olivia se trezeşte.

Icneşte. Jurnalul roşu cade pe podea. Clipeşte, cu o mână ridicată drept pavăză împotriva soarelui care pătrunde prin fereastra franceză, alb precum norii şi strălucitor. Zorii au trecut de mult şi nu prea mai e dimineaţă. Îşi simte capul greu şi mâna îi pulsează surd. Cineva a

învelit-o cu o pătură, iar când ridică privirea vede că nu e singură.

Matthew șade pe marginea băncuței din fața pianului, cu capul plecat, trăgând de bandajul de pe mâna lui. Sunt reflexii stranii, ei doi, fiecare cu mâna bandajată, a lui curată și a ei pătată.

Când ea se ridică în capul oaselor, Matthew se ridică și el. Privirile li se întâlnesc, iar Olivia se pregătește de un atac. Dar el o privește doar, cu ochii lui obosiți și bântuiți, și spune:

— Te-ai trezit.

Din nou, nu e o întrebare. Niciodată nu e o întrebare. Propozițiile lui Matthew par să fie întotdeauna niște afirmații. Olivia încuviințează scurt, așteptându-se ca mașina să fie trasă în față și el să fi venit să o trezească și să o trimită de aici. Și-i imaginează pe Hannah și pe Edgar în foaier și valiza ei deja în portbagaj. Dar Matthew nu se ridică în picioare. Expiră prelung și zice:

— Eram furios.

Olivia așteaptă și se întreabă dacă asta era vreun fel de scuză. Băiatul înghite în sec.

— Nu vreau să fii aici, mormăie el, iar ea ridică o sprânceană, parcă pentru a zice: „Serios?"

Dar el nu o mai privește. Se uită spre grădină și spre zid.

— Însă meriți să știi de ce.

Se ridică în picioare și se întoarce spre ușă.

— Vino cu mine.

Olivia îl urmează. Ia jurnalul căzut și se duce după el, afară din cameră.

— Ar fi trebuit să-ți zic despre zid, spune el, dar mi-era teamă că, dacă ți-aș fi zis, ai fi mers să cauți. Cred c-am sperat că, dacă pleci suficient de repede, era posibil să nu afle că ai fost aici. Era posibil să nu te găsească.

Aruncă o privire peste umăr.

— Dar apoi te-ai dus și l-ai găsit.

Străbat împreună galeria de portrete, cu privirea lui Matthew oprindu-se pentru o secundă la peticul de perete gol, de unde a fost îndepărtat un tablou. Pășește lent, respiră zgomotos, de parcă trupul lui se străduiește din greu doar să-l poarte. Ea îi aude pe Hannah și pe Edgar discutând între ei, în bucătărie – cu siguranță, n-au de gând să

o lase să plece fără să-şi ia rămas-bun.

Matthew o conduce pe lângă baie şi ea înţelege încotro merg.

Uşa biroului se deschide şi Olivia îl urmează înăuntru. Pentru o clipă, se simte iar dincolo de zid, în celălalt birou, blocând uşa cu scaunul, în timp ce soldatul scund o izbeşte ca să ajungă la ea.

Dar apoi clipeşte şi scaunul e din nou la locul lui, iar rafturile sunt pline de cărţi, tapetul e neted, sculptura aşteaptă pe vechea masă de lemn. Priveşte spre peretele îndepărtat, întrebându-se dacă există uşa secretă, în timp ce Matthew se afundă în scaunul de dincolo de birou, de parcă scurtul drum prin casă i-ar fi răpit toată puterea.

— Nu este vina ta că eşti o Prior, spune el, şi Hannah are dreptate. Nu pot să te oblig să pleci.

Inima Oliviei bate mai tare, şi se simte înviorată, până ce el adaugă:

— Dar, după ce vei cunoaşte adevărul, vei înţelege de ce ar trebui să pleci.

El îşi trece mâinile prin părul des, apoi îşi sprijină bărbia pe mâinile unite şi priveşte sculptura metalică de pe birou, cu obrajii scobiţi şi ochii strălucind de fervoare.

— Aşa că-ţi voi spune povestea, cum mi-a fost spusă şi mie.

Pune un deget pe sculptură şi o împinge uşurel. Aceasta se pune în mişcare.

— Totul are o umbră, începe el. Chiar şi lumea în care trăim. Şi, aşa cum se întâmplă cu orice umbră, există un loc în care aceasta poate fi atinsă. O îmbinare unde umbra îşi întâlneşte sursa.

Inima Oliviei bate mai tare.

Zidul.

— Zidul, spune şi Matthew. Lumea pe care ai văzut-o dincolo de zid este umbra lumii acesteia. Dar, spre deosebire de majoritatea umbrelor, nu este goală.

Ridică privirea.

— L-ai văzut?

Fără să întrebe, Olivia ştie că se referă la silueta teribilă din cealaltă casă, stăpânul din putregai şi ruină. Ochi alb-lăptoşi, haină neagră-cărbune şi maxilarul lucind prin obrazul zdrenţuit.

Olivia încuviinţează şi Matthew înghite în sec, apoi continuă.

— Poate c-a început ca o nimica toată. O buruiană care a scos capul prin pământul sterp. Sau poate că a fost mereu așa – o forță distrugătoare. Nici nu contează. Cândva, lucrul din beznă a devenit flămând. Și-a dat seama că trăia în umbra lumii. Și a dorit să iasă.

Matthew fixează sculptura cu privirea, iar Olivia se simte și ea atrasă de casele care se învârt, de ritmul lor, de felul în care se îndepărtează și se apropie.

— Unii oameni detestă întunericul. Alții sunt atrași de el, de trosnetul puterii acumulate într-un loc. De murmurul magiei sau de prezența morților. Văd aceste forțe care pătează lumea, precum cerneala dizolvată în apă. Familia noastră era așa. Ți-am zis că Gallant n-a fost construită de neamul Prior. Casa era deja aici. Goală. Aștepta. Și familia Prior a venit. S-au simțit atrași de casă, și când au sosit, au văzut ce era zidul: un prag. O linie de graniță.

Vocea lui Matthew este joasă și fermă. Cunoaște cuvintele așa cum le cunoaște ea pe ale mamei sale.

— Ziua, zidul era doar un zid. Dar noaptea, când liniile dintre umbră și sursă se subțiau suficient, devenea o poartă. O cale dintr-o lume în cealaltă. Și lucrul din întuneric a început să *apese* piatra. Mijlocul zidului a început să cedeze, iar familia Prior a știut că, în curând, lucrul acela își va croi drum afară. Au făcut deci poarta de fier și au montat-o pe piatra care se sfărâma, ca să oprească întunericul. Pentru o vreme, a fost suficient. Dar apoi n-a mai fost. Într-o noapte, a evadat. Piatra a crăpat și fierul a căzut, iar lucrul acela a pășit în lumea asta. Peste tot pe unde călca, totul murea. Se hrănea cu fiecare vietate, cu fiece fir de iarbă, floare, copac și pasăre, lăsând în urmă doar praf și oase. Ar fi mâncat totul.

Matthew își trece degetul peste sculptura care se întoarce, până când aceasta se oprește.

— Familia Prior s-a luptat, dar ei erau din carne și sânge și el era un demon, care fura orice viață atingea. Nu puteau câștiga. Dar au reușit să nu piardă. Au obligat creatura să se întoarcă dincolo de zid. Jumătate dintre ei au ținut-o acolo, iar cealaltă jumătate au repus poarta la loc. De data asta, au scăldat-o de la un colț la altul cu sângele lor și au jurat că nimic nu va mai trece de ea fără ca ei să fie de acord.

Olivia își privește mâna bandajată, amintindu-și de furia vărului ei când se tăiase prima dată. De soldatul scund felul în care i s-a despicat pielea, în timp ce lovea în ușă, disperată să scape. De palma sângerândă a lui Matthew, pe care o lipise de fier ca să-l pecetluiască iar.

El ghidează modelul pe arcul său, până ce casele se regăsesc față în față. Când se opresc, inelele de metal se aliniază între ele.

— Lucrul acela de dincolo de zid e încă acolo și încă mai încearcă să iasă. Acum se străduiește mai mult ca niciodată, nu fiindcă e puternic, ci fiindcă e slab. Nu mai are timp. Nu ne mai are *pe noi.* Trebuie să fie mereu un Prior la poartă. Asta a zis tata. Și tatăl lui, și-al lui, și-al lui. Dar au *greșit.*

Matthew ridică privirea. Are un licăr sfidător în întunecimea ochilor.

— Nu se va sfârși până ce nu moare și ultimul Prior. Pricepi? *Oricine* poate păzi zidul. Poate repara crăpăturile. Îl poate menține în picioare. Dar *noi* suntem cheile închisorii. Doar sângele *nostru* poate deschide poarta, iar *lucrul* din beznă va face orice ca să îl dobândească. Ne va tortura, va transforma orice vis în coșmar, ne va răsuci mințile până ce ne...

Matthew scrâșnește din dinți și ea îi vede tatăl în genunchi, pe iarbă, ridicând arma la tâmplă.

— Câtă vreme e un Prior în casă, lucrul acela mai are o șansă. De aceea n-ar fi trebuit să vii. Aici e cel mai puternic, lângă zid. Dacă pleci suficient de departe, poate că nu te va găsi.

Olivia înghite în sec. Să fie oare adevărat? Nu, poate e o șansă, însă nu o promisiune. Mama ei a plecat și întunericul tot a găsit-o. Și ea este o Prior. Matthew o vrea să fie ultimul, dar nu e singur.

Clatină din cap.

Matthew lovește masa cu pumnii, iar forța face inelele metalice să se învârtă iar.

— *Trebuie să pleci!* strigă el, dar ea nu pleacă.

Nu vrea.

El se apleacă în față, cu buclele în ochi, și Olivia vede ceva picurând pe birou. Lacrimi.

— Nu poate fi degeaba, spune el, cu vocea gâtuită. Sunt atât de

obosit. Nu pot...

Vocea i se frânge.

Olivia se apropie de vărul ei, întinde precaută o mână şi se aşteaptă ca el să se retragă. Dar nu se retrage. Ceva în el se rupe şi apoi cuvintele se revarsă.

— L-a luat mai întâi pe fratele meu.

Olivia îşi trage mâna înapoi, ca arsă.

— Acum doi ani, spune el. Întunericul nu vânase niciodată copii. Mereu voia adulţii familiei Prior. Era mai uşor să le pătrundă în minte. Dar nu s-a dus după tata. Nu după mine. Ci după Thomas. L-a scos într-o noapte din pat, desculţ.

De aceea îl leagă, se gândeşte ea. De aceea are încheieturile învineţite şi cearcăne sub ochi.

— Dormea încă, dar l-a condus prin casă şi peste grădină şi dincolo de zid. Avea doar 12 ani.

Mintea i se învârte nebuneşte când se gândeşte la băiatul pe care l-a văzut de cealaltă parte, cel ghemuit pe fundul fântânii. Câţi ani să fi avut? Părul şi pielea lui erau lipsite de orice strălucire, erau cenuşii, dar poate că doar îi juca lumina o festă, poate...

— Fireşte că m-am dus după el, zice Matthew. Trebuia. Îi fusese mereu teamă de întuneric.

Vocea îi tremură şi se frânge. Dar continuă.

— Tata a vrut să plece el, dar i-am zis că ar trebui să fiu eu. I-am zis că eram mai puternic, dar adevărul e că nu puteam suporta să-i pierd pe amândoi.

Respiraţia i se taie.

— Aşa că m-am dus. Am văzut casa de dincolo de zid. Dar nu am intrat. N-a fost necesar. Poarta era scăldată în sânge, de partea cealaltă. Atât de mult. Prea mult. Cineva o vopsise cu viaţa fratelui meu. Acoperise fiecare centimetru de fier.

Se trage de bandajul de pe mână.

— Dar *lucrul* ăla mi-a ucis fratele degeaba. Doar sângele unui Prior poate deschide poarta, însă trebuie dat de bunăvoie. Acum ştie, şi în fiecare noapte visez că încă mai trăieşte, că e încă de cealaltă parte a nenorocitului de zid, că mă strigă şi mă roagă să-l salvez, şi... ce faci?

Olivia dă ocol biroului. Îl îndepărtează şi deschide sertarul,

căutând un stilou, chiar dacă știe că nu există, că acolo e doar jurnalul negru, plin de locurile în care s-ar fi putut afla ea. Se desprinde și plonjează pe lângă Matthew, afară din birou, pe hol, grăbindu-se către foaier, spre valiză, pentru că știe, e sigură că l-a văzut.

Îngenunchează și o deschide, își scoate carnetul de schițe și creionul. Nu se mai obosește să se ridice, doar se lasă pe vine pe podeaua cu model a foaierului și începe să deseneze.

Pașii lui Matthew se aud undeva aproape și iată-l sprijinit de balustradă, în timp ce creionul ei alunecă pe foaie și trasează o scenă.

Un băiat zace pe fundul unei fântâni goale, legat la picioarele unei statui distruse. Parcă ar dormi, cu fața pe jumătate ascunsă de bucle.

Vârâ carnetul de schițe în mâna lui Matthew, lovindu-l cu capătul creionului.

— Nu înțeleg, spune el, uitându-se când la hârtie, când la ea. Ce înseamnă asta? De unde...

Olivia scoate un icnet exasperat, dorindu-și ca oamenii să se oprească și să se *gândească,* din când în când, să umple tăcerea cu vorbe, ca să nu fie ea nevoită să o facă. Îi ia carnetul și revine la desenul cu zidul. Pare imposibil ca Matthew să devină și mai palid, dar se întâmplă.

O apucă apoi de mână și o trage pe scări în sus și pe coridor, spre camera pe care a văzut-o doar o dată, în miez de noapte, când strigătele au atras-o spre ușă. Acum, patul lui e făcut, cuvertura netezită, coșmarurile șterse, cel puțin dintre cearșafuri. Dar curelele se văd sub pat, iar el își freacă absent încheietura, cu vânătăi încă evidente pe pielea lui prea palidă.

Matthew se îndreaptă spre peretele de mai departe, unde stă proptită o formă, acoperită de un cearșaf alb. Îl trage și dezvelește o ramă. Un portret de familie.

Este cel care lipsește din galeria de jos. În acel tablou, unchiul ei se află în grădină, cu o expresie severă pe chip, dar uman și întreg, cu brațul în jurul soției sale, Isabelle, pe care o ține aproape. În fața lor se află doi băieți, pe o bancă de piatră. Matthew, la vreo 13 ani, deja înalt și subțire, cu părul arămiu acoperindu-i jumătate de față. Și un băiat mai mic, care-l privește cu adorație.

— Pe el l-ai văzut? întreabă Matthew, gâtuit și slab, de parcă i s-ar

fi blocat cuvintele în piept.

Olivia cade în genunchi în faţa portretului, studiindu-l pe Thomas Prior, suprapunând imaginea lui cu cea din mintea ei. Este mai mic decât băiatul din fântână, dar nu cu mult. Aici, ochii lui sunt mari şi strălucitori, dincolo erau închişi. Aici, buclele sale par şaten-deschis, şi nu cenuşii. Dar dincolo de zid totul e cenuşiu. Iar curbura obrazului este inconfundabilă. Linia nasului. Unghiul bărbiei.

— El este? insistă Matthew.

Olivia încuviinţează, înghiţind în sec, şi vărul ei se lasă să cadă pe cel mai apropiat scaun, cu mâna bandajată la gură.

— Au trecut doi ani, spune Matthew, şi Olivia nu ştie dacă el crede că băiatul din fântână nu poate fi fratele lui sau se gândeşte de câtă vreme l-a lăsat acolo.

De câtă vreme a crezut că a murit.

Toată mişcarea de pe holuri a atras-o pe Hannah. E în cadrul uşii, nesigură.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Matthew ridică privirea.

— E Thomas, spune el, cu ochii strălucind de teamă şi speranţă. Trăieşte.

Capitolul douăzeci şi trei

— Trebuie să-mi găsesc fratele, spune el foarte hotărât. Trebuie să-l aduc acasă.

Stau în picioare în bucătărie, singurii patru oameni dintr-o casă prea mare. Edgar se curăţă de pământul din grădină de pe mâini, iar Hannah răsuceşte între degete o cârpă de bucătărie, Matthew se plimbă de colo-colo roşu în obraji, iar Olivia se întreabă dacă n-a comis cumva o greşeală teribilă.

La Merilance, a învăţat despre *viaţă.* Cum începe şi cum se termină. Se vorbea mereu despre ea ca despre o stradă cu sens unic, mai întâi trăieşti şi apoi mori, şi chiar dacă ştia că e mai complicat – din cauza monştrilor, care fuseseră întâi vii, apoi morţi, şi acum altceva –, adevărul este că nu e sigură ce să creadă despre băiatul din fântână.

Nu crede că băiatul era mort, dar nici n-a observat ritmul respiraţiei, freamătul plăpând al unui trup abia adormit. Dacă-i sub o vrajă, speră să o poată rupe. Speră să îi poată atinge mâna, iar el să se trezească.

Mai e şi problema timpului. Au trecut doi ani. Ar trebui să aibă 14 ani, însă forma de pe fundul de piatră crăpată al fântânii era a unui copil. Dar nimic nu pare să crească dincolo de zid. Poate nici oamenii.

— E oare posibil? întreabă Hannah, ocupându-se de o oală cu supă, pe care n-are nimeni intenţia s-o mănânce.

Olivia a spus povestea drumului său dincolo de zid sau, cel puţin, partea referitoare la băiatul de pe fundul fântânii, iar Edgar s-a străduit să traducă, încruntându-se tot mai adânc cu fiecare cuvânt.

Edgar îşi drege glasul.

— Urăsc să spun asta, dar s-ar putea să fie o capcană.

De parcă n-ar fi evident. *Normal* că e o capcană. Un copil răpit, lăsat ca momeală. Dar capcanele sunt ca lacătele. Pot fi sparte. Pot fi deschise. O capcană e o capcană doar dacă te prinde. Olivia ştie acum, şi când se va întoarce...

— Mă duc diseară, spune Matthew.

— Nu, zic Hannah, Edgar și Olivia în același timp, doi cu voce tare și una dintr-un singur gest tăios.

— E fratele meu, insistă Matthew. L-am abandonat o dată. Nu îl voi părăsi iar.

Olivia expiră scurt. Apoi, se apropie de vărul ei și îl împinge o dată, tare. Matthew se lovește de blat, mai degrabă șocat decât lovit, dar ea s-a făcut înțeleasă. Abia dacă se ține pe picioare. Culoarea din obrajii lui nu înseamnă sănătate, ci boală. Este slăbit din cauza lipsei somnului, iar ea a fost dincolo de zid și s-a întors. A văzut ce se ascunde între umbre și ce trăiește în beznă.

Se uită când la Matthew, când la Edgar și la Hannah.

Nu știe cum să le spună despre monștri, despre cum apar când îi cheamă. Nu pomenește despre viața care se trezește sub degetele ei, acolo, brusc și sălbatic. Nu spune că este fiica tatălui ei și că o parte din ea *aparține* lumii de dincolo de zid. Că dacă e să treacă cineva în lumea morților și să se întoarcă, ea este aceea.

Matthew își încleștează pumnul pe blat.

— E fratele meu, zice iar, cu o rugăminte în glas.

Olivia încuviințează și îi ia mâna bandajată într-a ei.

Da, știu, spune ea, cu o privire și cu o strângere subtilă din degete. *Și îl voi aduce înapoi.*

Mai sunt șase ore până se lasă seara.

Prea mult timp, și totuși nu suficient.

Hannah crede că ar trebui să mănânce, Edgar crede că ar trebui să se odihnească, iar Matthew crede că el ar trebui să facă asta, de fapt. Olivia nu poate mânca, nu se poate odihni și nu poate ceda povara. Tot ce poate să facă e să se pregătească, și cu cât știe mai multe despre cum funcționează locul, cu atât mai bine. A petrecut ultimele zile învățând dispunerea holurilor, dar acum privește în jur la pereți și podele, și își pune tot felul de întrebări.

Lumea pe care ai văzut-o dincolo de zid este umbra acesteia.

Cuvintele lui Matthew îi dansează în minte, precum casele în cadrul lor metalic. Casele, Gallant și care-nu-e-Gallant, una blândă și roasă de vreme, cealaltă în ruine, însă, în rest, la fel.

Olivia se întoarce în birou, cu vărul ei pe urme.

Se duce la peretele din spatele biroului, acolo unde raftul întâlnește tapetul.

— Ce faci? întreabă el când Olivia își trece mâna peste perete și încearcă să găsească tivul.

Era acolo în cealaltă casă, așa că...

Pipăind, Olivia găsește o canelură în tapet. Apasă cu palma și ușa ascunsă cedează puțin, apoi se deschide într-un coridor îngust. Fata știe că, dacă merge pe el, va ajunge în bucătărie.

Matthew o privește de parcă tocmai ar fi făcut o vrajă.

— De unde ai știut... începe el, dar Olivia n-are timp să-i spună, să deseneze monstrul cu mâna peste gura ei, așa că se duce la modelul cu casele miniaturale, cu inelele metalice concentrice. Arată mai întâi spre o casă și apoi spre cealaltă și desenează între ele o linie invizibilă.

Matthew mijește ochii care apoi se luminează.

— Ce-i acolo e și aici, zice el, și fata încuviințează și dă paginile la desenul pe care l-a făcut în grădină, cel cu Gallant, și lovește cu creionul, parcă zicând: *Unde altundeva?*

El înțelege.

— Hai cu mine.

Orice casă are secrete.

Merilance nu avea tunele ascunse sau pereți falși, dar avea o scândură desprinsă pe hol, o nișă suficient de mare cât să te ascunzi în ea în capătul de sus al scărilor dinspre nord, o duzină de crevase și umbre de explorat. Secretele de la Gallant sunt mai importante.

Olivia le învață acum, și le întipărește în minte ca și cum ar presa o floare sălbatică între paginile carnetului de schițe.

Există pasajul pe care l-a găsit deja, tunelul lipsit de lumină dintre birou și bucătărie. Matthew îi mai arată unul. O conduce spre sala de bal, spre modelul sculptat în lemn de-a lungul peretelui, care-i ajunge până la talie. Ea îl privește pipăind lemnul până găsește nodul potrivit.

— Aici, spune el; îi ia degetele și le ghidează spre lemn.

Pare o ciobitură, dar când apasă, panoul de lemn se mișcă și dezvăluie un loc atât de mic încât numai un copil poate încăpea acolo

sau o fată subțirică. Se lasă pe vine și privește în beznă, până ce Matthew apropie lampa, iar Olivia vede niște trepte pitice.

— Duce în pivniță, explică el.

Pivnița. A văzut-o doar o dată, în dimineața de după sosire, când Hannah a apărut cu un coș sprijinit pe șold. Dar știe vreo sută de locuri în care ar prefera să fie, în loc de cripta din piatră uscată de sub casă. Închizând ușa, se străduiește să-și amintească ciobitura, cât de departe se află față de colț, până când e sigură că poate găsi locul pe întuneric.

Nu sunt singuri. Matthew o conduce prin casă și ea îi vede privind. Un monstru în colț. Altul pe scări. Fețe pe jumătate formate, pe care le cunoaște din tablourile de pe holul de lângă birou. Membri ai unei familii pe care nu a știut că o avea. Ai familiei Prior, exact ca monștrii de dincolo de zid, cei care nu au mai ajuns vreodată acasă.

Ea îl urmează pe Matthew în camera de muzică. Degetele o furnică, dorindu-și ca ea să se așeze și să cânte, dorindu-și ca el să o învețe altă melodie. Dar băiatul nu se oprește la pian. Trece pe lângă el, se îndreaptă spre colțul din dreapta al camerei și găsește canelura dintre două fâșii de tapet.

— Aici, spune el, luându-i degetele și ghidându-le pe lemn.

Pentru o clipă, ea se așteaptă să vadă ușa ascunsă, să o deschidă sau să o închidă, așa cum a făcut cu poarta din grădină. Dar n-are sânge în palmă și nu dă niciun ordin, ci doar apasă, iar un panou iese în afară.

— Haide, zice el și îi face semn să-l urmeze.

Scările sunt atât de înguste și de abrupte, încât cu greu le poți numi scări. Matthew o conduce până în vârf și intră în camera lui.

Se așază pe marginea patului ca să-și revină.

— Fratele meu a făcut un joc din a găsi toate locurile secrete, zice el.

Și deși băiatul reușește cu succes să o ascundă, Olivia îi remarcă tristețea de pe chip și tremurul mâinilor.

Face un gest spre peretele de vizavi de pat, spre o tapiserie cu o grădină, care atârnă acolo. Când o dă la o parte, fata găsește o ușă. Nu e ascunsă, ci obișnuită. Tapiseria a fost adăugată, evident, ca să o ascundă.

O cheie mică, aurie, iese din broască, iar Olivia îi cere permisiunea din priviri. El încuviinţează şi fata întoarce cheia. Şopteşte în broască şi uşa se deschide, nu spre o baie sau spre un hol, ci spre alt dormitor, ceva mai mic.

Obloanele sunt deschise, draperiile, trase, iar după-amiaza târzie se revarsă peste un birou, un dulap şi un pat. Un urs de pluş jerpelit e proptit pe o pernă, iar lângă noptieră e o pereche de pantofi. Este camera lui Thomas.

Şi-o imaginează pe Hannah venind aici în fiecare dimineaţă. Pe Edgar, zăvorând obloanele seară de seară. Poate că fac asta, însă camera tot pare abandonată. Podelele sunt prea ţepene, iar praful dansează în aer, chiar dacă a fost şters de pe toate suprafeţele.

Olivia revine în camera lui Matthew şi închide uşa, răsucind în broască acea cheiţă aurie. El oftează şi se ridică de pe pat. Fata îl urmează afară, pe scările principale, în jos, şi se gândeşte la toate holurile, la toate camerele şi la toate uşile ascunse din Gallant. Poate că nu va avea nevoie de niciuna. Poate că băiatul va fi tot acolo, în fântâna secată, şi ea nu va mai pune niciodată piciorul în cealaltă casă. Poate că va fi uşor. Dar se îndoieşte de asta.

Mai sunt trei ore până se lasă seara. Matthew se odihneşte, dar Olivia e un ghem de nervi şi iese în grădină să ia aer. Ziua e călduroasă, iar ea se plimbă printre flori, cu ochii la roz, auriu şi verde, înainte să-l vadă, la liziera grădinii.

Un trandafir a murit peste noapte, parcă răpit de un îngheţ neaşteptat. Tulpina pare fragilă, frunzele s-au răsucit, capul e aplecat. O felie aspră de iarnă în curtea văratică. Se apropie de el şi vede buruiana cenuşie încolăcită în jurul gâtului florii, ca o mână.

Degetele îi tresar la amintirea celeilalte grădini, a felului în care florile moarte s-au trezit la viaţă sub atingerea ei. Întinde mâna teafără, cu grijă, de parcă trandafirul ar fi din sticlă, la fel de tăios. Apucă o floare veştedă, uscată ca hârtia, şi aşteaptă să simtă împunsătura, fiorul, în timp ce îi insuflă viaţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Olivia se încruntă, strângând mai tare şi încercând să transmită energie trandafirului. Dar floarea doar trosneşte şi se scutură, iar

petalele se fărâmițează și se împrăștie peste peluză. Ea își privește degetele. Praful trandafirului mort e o umbră pe mâna ei.

Orice putere o avea dincolo de zid, aici nu o mai are.

Două ore până se lasă seara.

Valiza i-a dispărut din foaier și e din nou la piciorul patului. Olivia se schimbă de rochia roz a mamei sale, o îmbracă pe cea cenușie, știind că se va confunda cu lumea de dincolo de zid, și își ține respirația în timp ce încheie nasturii, de parcă hainele ar fi o vrajă, de parcă ar putea redeveni fata de la Merilance.

Dar nu redevine. Nu poate. N-a fost niciodată o fată de la Merilance.

În baie, își privește reflexia în oglindă, părul de tăciune, ochii cenușii precum piatra și pielea palidă. Arată precum ceva de dincolo de zid. Se imaginează luminată în argintiu, în cealaltă casă, făcând piruete pe podeaua sălii de bal. Un pocnet din degete și se preface în scrum.

Dar apoi vede pieptănul mamei sale pe chiuvetă, cel cu floricele de un albastru vărătic. Și-o imaginează pe Grace Prior în spatele ei, atingându-i umerii, aplecându-se să îi șoptească „Totul va fi bine, acasă e o alegere", iar locul său e și aici și acolo.

Ia pieptănul și îl prinde în păr.

Dincolo de geam, lumina se stinge din ce în ce mai mult. Privește la fântâna de piatră, la femeia cu mâna întinsă și știe că este un avertisment. *Nu te apropia,* zice. Dar este un mesaj pentru străini. Ea este din familia Prior și Gallant este casa ei.

O oră până se lasă seara, iar minutele par să se târască. Olivia nu mai poate suporta așteptarea și vrea să plonjeze înapoi în cealaltă lume, să se arunce peste zid, dar câtă vreme soarele e pe cer, zidul nu e decât ceea ce pare. Nu poate decât să aștepte.

Așteaptă și speră că-l va găsi pe Thomas.

Așteaptă și speră că Moartea nu o va găsi.

Așteaptă și speră că planul va funcționa.

Și apoi, ce?

Întrebarea o învăluie ca o buruiană.

Matthew a zis că lucrul de dincolo de zid este flămând, că nu se va opri niciodată. Dar a mai zis şi că e pe moarte, că vrea să îl înfometeze. Ar putea să-i supravieţuiască sau se va încheia doar o dată cu sfârşitul lor? Dacă rămâne, ar putea ei forma o familie? Sau va trebui să-şi privească vărul irosindu-se, în timp ce aşteaptă ca visele să se întoarcă şi împotriva ei?

O umbră trece pragul. Matthew aşteaptă. Priveşte dincolo de ea, spre geam, unde ziua a devenit amurg, şi spune ce ştie şi fata.

— E timpul.

Capitolul douăzeci şi patru

Jos, Hannah zăvorăşte obloanele.

Edgar încuie uşile.

Şi Matthew le ţine predici tuturor. Poate e doar speranţa, dar îşi ţine spatele drept şi privirea concentrată, iar Olivia îşi poate imagina băiatul care a fost el cândva, bărbatul care ar putea deveni, dacă lucrul de dincolo de zid nu i-ar fi furat familia, dacă întunericul nu i-ar fi făcut terci nervii, dacă nu ar fi fost slăbit de coşmaruri.

Este un plan foarte simplu, pe care Matthew îl parcurge din nou.

Olivia îl va găsi pe Thomas şi se va întoarce la zid. Matthew va aştepta de partea cu Gallant şi-i va lăsa să iasă. Ea va bate de trei ori şi el va deschide poarta şi o va pecetlui iar, după ei, înainte ca altceva să poată trece.

Şi-l imaginează pe Matthew la poartă, cu palmele apăsând fierul ca să simtă bătăile, îşi imaginează întunericul care-i şopteşte în minte, încercând să îl convingă să descuie uşa, să păşească şi să vadă cu ochii lui. Se întreabă dacă va auzi vocea fratelui său. Cel puţin, nu o va auzi pe a ei.

— Trebuie să revii la poartă, spune Matthew, iar maxilarul său încordat şi răceala din priviri îi spun că, dacă dă greş, dacă e prinsă, el nu va veni.

O va lăsa acolo, dincolo de zid.

Cât despre Edgar şi Hannah...

— Nu trebuie să părăsiţi casa, îi avertizează el.

— Dacă trece de tine ceva? întreabă Hannah. Atunci?

— Vă duceţi în pivniţă.

Edgar pufneşte, cu puşca pe umăr.

— Nu prea cred.

— Trebuie să vă ascundeţi.

— Om fi noi bătrâni, dar avem încă sânge în vine.

— Cine-i bătrân? se răsteşte Hannah, luând un vătrai.

— Nu sunteţi din familia Prior, spune Matthew, posomorât. Nu aveţi nimic din ce vrea. Nimic de dat, dar totul de pierdut.

— Este şi casa noastră, Matthew Prior, spune Hannah. Şi o vom

apăra.

— Veți *muri.*

Edgar rămâne ferm.

— Moartea vine după toată lumea.

Olivia îi privește lung pe oamenii ăștia, pe care abia a început să-i cunoască, pe familia asta surogat, dar tot ce vede sunt dansatorii din sala de bal și felul în care s-au prefăcut în scrum.

Nu se va ajunge la asta, își spune și își flexează degetele. Bandajul îi strânge palma. Are mâinile goale. A lăsat carnetul și jurnalul roșu pe pat. Își dorește să țină ceva. O mână. Un cuțit. Oftează și lasă mâinile să-i cadă.

Dar, privind buclele grizonante ale lui Hannah, umerii lăsați ai lui Edgar, pe Matthew deja agitat, își înghite un hohot de râs. Nu e un hohot pe care-l scoți când te amuzi, ci genul care-ți scapă când știi că ai încurcat-o.

Hannah o trage într-o îmbrățișare strânsă, care pare să o înconjoare ca o haină. Olivia și-ar dori să rămână așa pentru totdeauna.

— Doar un copil, murmură femeia, parcă pentru sine, și Olivia simte o lacrimă care-i ajunge pe păr și știe că Hannah se gândește la ea, dar și la Thomas, și poate și la mama ei, la unchiul ei, la fiecare Prior pe care l-a cunoscut și l-a pierdut dincolo de zid.

Hannah îi mângâie obrazul și îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Să te întorci, spune ea. Cu sau fără Thomas, te întorci.

Olivia încuviințează.

Matthew o conduce în grădină. Departe de una dintre case, mai aproape de cealaltă. Se uită înapoi, spre Gallant, încă o dată la Hannah și la Edgar, care privesc din camera de muzică, doar niște contururi în lumina tot mai stinsă. La monștrii care se adună, la cel bătrân, de la liziera livezii, la unchiul ei, de la ușa din spate, la femeia de sub spalier, la mama ei, care șade pe o băncuță de piatră. Nimeni nu încearcă să o oprească, în timp ce ea și Matthew își croiesc drum spre zid.

Dar, când se apropie, ea încetinește.

Vede o nouă umbră pe pământ. Se întinde, așa cum face lumina lămpii când cade printr-o ușă deschisă, deși poarta din zid este

încuiată.

Olivia îngenunchează ca să o analizeze.

S-a hrănit cu tot ce era viu, cu fiece fir de iarbă, fiecare floare și copac și pasăre, lăsând doar praf și oase în urmă.

Cum te lupți cu așa ceva? se întreabă ea și speră să nu fie nevoie.

Își trece degetele prin iarbă. Este uscată, fragilă și neagră.

Ușa s-a deschis doar pentru o secundă, poate două. În timp ce cealaltă parte s-a pierdut în aceasta. Ce-ar fi făcut într-o oră? Într-o zi?

Ar fi consumat totul.

Își privește mâna, pe pământul sterp.

Chestia de dincolo de zid poate lua viața din lumea aceasta, dar în cealaltă lume, o poate reda. Este o armă sau o slăbiciune? Nu știe.

Olivia se îndreaptă și îl vede pe Matthew privind fix poarta.

— Ești sigură? întreabă el.

Și ea știe că o privește și că probabil vede o fată nesăbuită și încăpățânată, o intrusă ciudată în lumea lui și mai ciudată, sau, mai rău, pe altcineva pe care îl va pierde. Nu știe ce poate Olivia să facă. Dar nici ea nu știe.

El o privește și întreabă iar:

— Ești sigură?

Fata încuviințează, nu pentru că ar fi, ci pentru că e singurul răspuns pe care îl poate da. Singurul care-l va ține în viață pe Matthew și îi va aduce acasă fratele.

Noaptea îi învăluie și Olivia se întoarce să își croiască drum spre marginea zidului, dar îl simte pe Matthew cum o prinde de încheietură și o trage înapoi. Se încordează, din instinct, nesigură dacă vrea să se certe cu ea sau să o îmbrățișeze.

Nu face nici una, nici alta. Își pune doar mâinile pe umerii ei și o privește în ochi.

— Voi fi chiar aici, spune el. Când te întorci.

Toată viața ei, Olivia s-a întrebat cum ar fi să aibă o familie.

Acum știe.

Așa ar fi.

Olivia încuviințează și strânge mâna vărului ei.

Apoi, inspiră adânc și înconjoară zidul.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

E din nou pe câmpul pustiu, cu marea de iarbă înaltă mișcându-se în bătaia vântului și câțiva scaieți ieșind ici și colo printre fire. Munții, vârfuri stâncoase, bătrâne, se ridică la mare distanță și par pictați pe cer, iar fata simte zidul în spatele ei și lumea de dincolo de el, căldura grădinii rămase în urmă.

Mai are încă timp să se întoarcă.

Poate secunde, poate bătăi de inimă, dar încă are timp. Olivia închide ochii și rezistă. Între două respirații, lumea se liniștește. O simte așa cum simți un nor care trece pe deasupra ta și acoperă soarele. Când deschide ochii, câmpul nu mai e, iar ea e înapoi în grădina pustie, privind către bătrâna casă în ruine.

Nicio siluetă nu se află pe balcon. Nu strălucesc pe întuneric ochi alb-lăptoși. Dar mâna ei plutește spre buzunarul rochiei, spre cuțitul de vânătoare ascuns acolo, cu lama lui scurtă și grea într-o teacă de piele. Edgar i-l apăsase în mâini chiar înainte să plece.

— Capătul ascuțit în afară, i-a zis, bătând-o pe umăr, și ea a vrut să îi spună că știe să folosească un cuțit, chiar dacă nu tăiase decât morcovi și cartofi.

Nu scoate cuțitul, pentru că nu e sigură la ce bun ar fi împotriva creaturii din beznă, dar e suficient să știe că îl are.

Du-te, îi spune o voce din minte și ea își obligă picioarele s-o ia înainte, pe pantă în sus, spre grădină, pășind ca o hoață.

Cândva, la Merilance, aproape că a fost prinsă.

Era în camera supraveghetoarei Agatha, îngenuncheată în fața sertarului de lângă pat, căutând prin el mai mult de plictiseală decât de nevoie, când clanța s-a mișcat și bătrâna a intrat, târșâindu-și picioarele și răspândind în spațiul mic parfumul ei stătut.

Nu avea loc să se ascundă sub pat, așa înghesuit cum era, iar dacă supraveghetoarea ar fi aprins lumina, ar fi văzut-o pe Olivia. Dar n-a aprins-o. S-a împleticit, oftând, prin camera întunecoasă și s-a lăsat pe pat, cu ochii sticloși de la sherry-ul supraveghetoarei Sarah. A stat acolo, privind în gol, și Olivia știa că putea fie să rămână în genunchi toată noaptea, așteptând să adoarmă bătrâna, fie să fugă. Într-un târziu a decis că ar prefera să fie prinsă fugind decât să rămână

captivă, așa că a plecat.

Doar că nu a țâșnit spre ușă. Nu a fugit.

Și-a ținut respirația și s-a mișcat prin întuneric, încet, ca o umbră care aluneca pe podeaua de lemn. Agatha n-a observat-o.

Așa se mișcă și acum prin grădină.

Trece pe lângă trandafirii pe care i-a atins cu o seară înainte. Înconjurată de picioare și mâini lipsite de viață, acea unică plantă înflorește, cu petalele albastru-întunecat sub o pătură de lumină argintie. Ceva îi cântă sub piele când o vede, dorința de a o atinge iar, de a-și trece mâinile peste celelalte lucruri ofilite. Câte ar putea reînvia? A durut puțin înțepătura, fiorul, dar a fost și minunat. Fusese descurajată în cealaltă grădină, când nimic nu se ridicase ca să-i întâlnească atingerea.

Continuă, spune vocea din mintea fetei, dar e ceva ciudat la ea, de parcă n-ar fi tocmai gândul Oliviei. Își încleștează pumnii și merge mai departe.

În față, casa îi atrage privirea ca o lumânare pe întuneric, ca un monstru în colțul unei magazii, și trebuie să-și înăbușe dorința de a privi, fiind atentă la încâlceala care se încolăcește în jurul clădirii.

Picioarele și mâinile lipsite de viață și carcasele contorsionate creează umbre peste tot în întuneric. Nu se mișcă nimic și totul pare să se miște deodată. Pământul e neregulat, cu rădăcini bătrâne ieșind la suprafață, cu buruieni spinoase întinzându-se de parcă ar mai fi înflorit o ultimă dată, rebele, și s-ar fi revărsat peste tot, înainte să își piardă viața. Ar fi atât de ușor să se împiedice de o creangă ascuțită și să cadă, și e sigură că, dacă se taie, pământul va ști. Lucrul din casă va ști. Dacă nu cumva știe deja.

Așa că Olivia pășește cu grijă, încercând să aibă răbdarea pe care n-a avut-o nicicând și mișcându-se în umbra casei care nu este Gallant, spre alee.

Spre fântână.

Nu este lună, dar lumina argintie tot cade pe statuia din mijlocul ei.

Femeia se înalță, cu rochia ciobită și brațul spart. Bazinul nu se vede.

Olivia scoate cuțitul lui Edgar și cercetează aleea, atât de expusă în

comparație cu grădina. Nu e niciun ascunziș, nimic decât întinderea pustie de pietriș. Se uită spre treptele din față. Pustii. Ușile din față. Închise. Nici urmă de cei trei soldați în armura lor sclipitoare.

N-are rost să aștepte. Țâșnește în față și pietrișul îi strigă de sub tălpi, prea tare, prea tare, și gonește spre fântână, sperând să ajungă la buza de piatră și să-l vadă pe Thomas ghemuit pe fundul bazinului, și...

Fântâna e goală.

Nimic în afară de piatră crăpată și de câteva fire de iederă, aceeași iederă care-i legase încheieturile, acum ruptă și aruncată pe fundul fântânii.

Olivia șuieră printre dinți. Știa că nu va fi atât de ușor.

Se întoarce, așteptându-se la o ambuscadă.

Dar peste tot în jurul ei e liniște.

Umbrele nu se mișcă.

Lasă deoparte cuțitul, face un pas spre casa de dincolo de zid. Se oprește.

În fond, e o diferență între a călca într-o capcană și a te strecura printre dinții ei, ieșind de partea cealaltă și ocolindu-i marginile. Se furișează spre ușa din lateralul casei, cea care dă în bucătărie. Așteaptă, ținându-și respirația, și ascultă căutând zgomote.

Ușa se deschide ca o șoaptă, dar în tăcerea apăsătoare șoapta ar putea fi la fel de bine un fluierat.

Olivia sare înapoi și se lipește de piatra rece a casei. Așteaptă zgomot de cizme, așteaptă soldații, pe stăpânul casei. Așteaptă până ce tăcerea se lasă ca un cearșaf, până când lumea tace în jurul ei. Apoi, inspiră adânc și pășește înăuntru.

Capitolul douăzeci și cinci

Olivia își spune că e un joc.

De-a v-ați ascunselea. Leapșa. Genul de jocuri pe care le jucau fetele la Merilance după ce se dădea stingerea. Jocuri la care Olivia asista, însă nu era niciodată chemată să le joace, fiindcă se pricepea prea bine la ascuns. Nu era distractiv de găsit, căci nu țipa, nu icnea și nu râdea niciodată.

Este doar un joc, se gândește și se strecoară prin bucătărie. Dalele de pe podea sunt crăpate și sparte, dar ea se străduiește să se miște cu pași repezi și tăcuți, pe lângă dulapurile goale și rafturile neocupate, pe lângă mărul care-i încă acolo, veșted. Se uită pe holul întunecos.

Unde ești? se întreabă, încercând să-și păstreze gândurile la fel de tăcute precum picioarele.

Ceva se mișcă în spatele ei, iar Olivia se răsucește, cu inima în gât. Dar e doar un monstru. Ecoul ruinat al unui tânăr, detalii adunate la un loc, fărâmițându-se. Vede umerii săi căzuți și forma ochilor, adânciți în orbite și întunecați, în felul cunoscut.

Toți cei din familia Prior au luptat... au împins creatura înapoi dincolo de zid...

Și nu s-au mai întors. Poarta a fost pecetluită. Viețile lor s-au pierdut în luptă. Monștrii de aici sunt toți din familia Prior, care au murit ca să țină întunericul în cușcă.

Olivia vrea să facă semne, apoi se oprește și își amintește că n-are nevoie.

Monștrii o aud.

Unde e băiatul? întreabă ea, așteptând ca monstrul să-i arate o cameră, o ușă, încotro să meargă. Dar el clatină din cap, și e ceva în mișcarea lui rapidă, nu atât un refuz, cât o rugăminte.

Nu căuta, pare să spună.

Dar Olivia n-are de ales.

Răspunde, se gândește ea, încercând să transforme gândul într-un ordin. *Unde e Thomas Prior?*

Dar monstrul nu vrea să spună. Clatină iar din cap, cu mâna desenând în aer.

Trebuie să pleci.

Dar ea nu poate. Nu se poate întoarce fără băiat. Nu îl poate privi pe Matthew în față. Nu își poate dezamăgi familia.

Iese din bucătărie și lasă monstrul în urmă, pășind pe hol. Scândurile podelei sunt curbate sau se lasă ori au așchii. Aerul are gust de praf. Holul se ramifică, unele uși sunt deschise, dar altele nu. Casa e prea mare. Ar putea fi oriunde.

Are o idee nebunească.

Închide ochii și își imaginează că este o parte din acest loc, și încearcă să se întindă și să-l simtă, de parcă ar fi un petic de soare, un puls. Sunt legați, în fond, doi Prior, două trupuri vii într-o casă de cenușă. Așa că se întinde și speră și simte...

Nimic. O prostie.

Oriunde o fi Thomas, va trebui să-l găsească în felul clasic. Căutând. Așa că se mișcă prin casă, sfâșiată între ideea de a rămâne în umbră, care e posibil să ascundă unele lucruri, și să meargă pe holurile luminate, singură și expusă.

Trece pe lângă sala de bal, dar în noaptea asta nu vede dansatori care se rotesc în tăcere pe podea, nici soldați, nici vreo siluetă cu ochi albicioși, pe tronul improvizat.

Ușa biroului e deschisă, mișcându-se în balamalele stricate, iar scaunul e întors, în spatele mesei. Olivia își ține respirația când se strecoară mai departe, așteptând să audă vocea aceea ciudată de cealaltă parte, așteptând să se întoarcă scaunul și să dezvăluie ochii aceia albi și morți, pielea de hârtie, osul maxilarului care-i iese prin piele. Dar ajunge la scaun și e gol.

Olivia oftează încet, simțind bătăile inimii în urechi. Apoi privește în jos.

Nu se poate abține. Se lasă pe vine și se uită sub birou, sperând că va găsi jurnalul mamei sale, unde a căzut. Nu e acolo, dar până-n ușă vede o hârtie într-un colț, cu marginea stângă ruptă.

Pe ea, scrisul mamei sale, deja ușor aplecat.

***Mă** tem că n-a fost mâna mea pe obrazul ei, n-a fost vocea mea pe buzele mele, n-au fost ochii mei cei care o priveau dormind.*

Se cutremură și lasă hârtia.

Șoptește spre podea și Olivia aude pași deasupra. Pasul ușor și lent al unui bărbat la el acasă. Olivia își ține respirația și ascultă, până nu-i mai aude.

Fugi, îi spune sângele.

Rămâi, îi spun oasele.

Olivia își reia drumul prin labirintul de holuri, nu spre scările principale, late și scăldate în lumină argintie, ci spre camera de muzică.

Dă târcoale pianului distrus, cu dinții albi și negri strânși grămadă, și se duce în colț. Degetele ei urmăresc cusăturile, așa cum i-a arătat Matthew, până ce găsește zăvorul mic. O apăsare ușoară și panoul se deschide spre scările înguste. Este beznă și ea urcă bâjbâind, numără zece trepte înainte să ajungă sus.

Se întoarce pe întuneric și pipăie după cealaltă ușă. Pentru o clipă, rezistă, nevrând să cedeze. O cuprinde frica, frica simplă, viscerală a unui trup închis într-un spațiu strâmt, de piatră, și în panica ei se aruncă prea tare în ușă. Care se deschide și o scuipă în cameră.

Olivia aproape cade, dar se prinde de coloana de lemn a patului. Își mușcă buza și simte gustul cald de cupru în gură. Sânge. Înghite și își revine. E în camera lui Matthew sau, cel puțin, în camera în care el locuiește de cealaltă parte. Aici, e abandonată. Patul e acoperit cu un strat de praf. Obloanele sunt deschise, geamul spart, tapiseria de pe perete roasă și decolorată.

Își ține respirația și ascultă, dar pașii nu se mai aud. Înconjoară patul, se duce la ușa care dă spre holul de sus și își lipește urechea de lemn. Tăcere. Duce mâna la clanță și e pe cale să deschidă ușa, când simte, mai mult decât aude, zgomotul unui corp care se mișcă, foșnet de membre pe saltea.

Se uită din nou la patul cu baldachin. Este gol. Se uită la tapiserie. Și e acolo, dând la o parte draperia grea și privind a doua ușă. Este întredeschisă și lemnul se deschide cu o șoaptă, la atingerea ei.

Acolo, în beznă din cealaltă cameră, e un pat. Și pe pat zace un băiat, ghemuit între așternuturi.

Olivia se îndreaptă spre el, dar se oprește, cu mâinile pe ușă. E prea ușor. Adică n-a fost, dar partea asta i se pare o capcană. Aici e drumul

înăuntru și acolo momeala, și știe că nu ar trebui să o atingă. Face un pas în spate.

Problema e că, făcând pasul, scândurile încep să scârțâie sub picioarele ei, iar silueta din pat se agită și se ridică în capul oaselor. Și atunci își dă seama că nu e băiatul din fântână, ci o umbră. Un soldat. Cel scund și scund, cu rânjet de fiară. Mănușa îi sclipește pe mână, când trage cuvertura la o parte.

Olivia se retrage în camera lui Matthew, dar se ciocnește de alt trup, care n-a făcut niciun zgomot când a apărut. Cu coada ochiului, observă colțul unei haine negre, zdrențuite.

— Bună, șoricel.

Vocea se strecoară precum fumul într-un spațiu îngust. Îl aude râzând înfundat, cu dinții clănțănind în gura deschisă. Mâna ei se strecoară în buzunarul rochiei și se închide peste cuțitul lui Edgar.

— Te așteptam.

Olivia se răsucește și scoate cuțitul. Nu așteaptă, ci i-l înfige în piept. Stăpânul casei privește arma care-i iese din corp și plescăie din buze.

— Poftim, spune el, așa ne purtăm cu rudele?

O strânge puternic de încheietură, așa cum hârtia îmbracă piatra. Strânge mai puternic și durerea i se varsă prin oase, împreună cu altceva, o scânteie de căldură, un fior subit, aceeași senzație de cădere avută când a readus la viață șoarecele și florile. De parcă i-ar fura ceva. Într-adevăr, o idee vagă de culoare i se răspândește pe piele și un val de ameteală o izbește, făcând camera să se învârtă și vederea să i se încețoșeze. Se desprinde, alergând spre ușa de la dormitorul lui Matthew, către holul de dincolo de el, și acolo găsește alt soldat care-i blochează calea. E cel ca o cărămidă, cu armura de umăr.

O privește plictisit.

În spatele ei, stăpânul oftează.

— Olivia, Olivia, Olivia, o mustră el, și la auzul numelui ei în gura lui se înfioară.

Se întoarce spre ușa ascunsă și vede al treilea soldat sprijinit de coloana patului, cu platoșa scânteindu-i pe piept.

E înconjurată. În capcană.

Dar nu e singură.

Ajutor, se gândește, și bărbatul care nu-i bărbat trebuie că-i aude gândurile, pentru că gura i se strâmbă, amuzat. Dar ea nu vorbește cu el.

AJUTOR! gândește iar și forța cuvintelor o face să tremure.

Și ei vin.

Cinci monștri se ridică prin podeaua putrezită. Printre ei se află și cel care a ajutat-o să fugă. O privește acum, cu o tristețe care i se răspândește pe jumătatea de față. Monștrii formează un cerc în jurul Oliviei. Nu au arme, dar sunt în picioare, cu spatele drept. Pentru o clipă, se simte în siguranță. Apărată.

Până ce monstrul *râde.*

— Ce truc ieftin, zice el, făcând un pas spre Olivia. Dar eu sunt stăpânul casei.

Alt pas.

— Aici, morții îmi aparțin.

Face un semn prin aer, parcă alungând fumul, și cei cinci monștri pălesc. Se dizolvă căzând la podea și ea e din nou singură.

Cei trei soldați se apropie.

Olivia se luptă.

Se luptă ca la Merilance, când prietenele lui Anabelle o țineau cu forța, se luptă cu fiecare strop de putere și fiecare truc murdar pe care-l cunoaște, se luptă ca o fată aruncată în lume fără nimic și cu o miză cât tot. Dar nu e suficient. O mănușă îi cuprinde încheietura, izbind-o într-un piept cu platoșă, iar ultimul lucru pe care-l vede este sclipirea unui umăr în armură.

— Atenție la mâini, zice stăpânul, chiar înainte ca durerea să-i explodeze în tâmplă și puterea să-i părăsească membrele, iar lumea să fie cuprinsă de întuneric.

Capitolul douăzeci și șase

A murit.

Pisica pe care Olivia o văzuse în vara aceea, pe acoperișul de tablă, vagaboanda morocănoasă care-i amintea de supraveghetoarea Agatha. Într-o zi, evadase dincolo de șanțul de pietriș, în magazia din grădină, și găsise animalul pe jos.

Era atât de slabă și de jigărită!

Olivia îi simțise oasele sub blană când se aplecase peste trup, își trecuse mâna peste ea și o mângâiase. De parcă ar fi dormit. De parcă ar fi putut-o aduce înapoi.

Trezește-te, se gândise, cu lacrimi pe obraji, chiar dacă nu-i plăcea pisica aceea proastă.

O îngropase în magazie, sperând că poate o va bântui. Sperând că, într-o zi, o va vedea cu coada ochiului, alt trup în beznă.

A uitat. Ce ciudat, nu? A uitat.

Lumea revine pe bucăți.

Zgomotul fragil al paginilor întoarse. Lumina argintie pe pereții sfărâmicioși. Textura mucegăită de sub obrazul ei.

Zace pe o canapea. Durează o clipă până își dă seama că e cea din sufragerie, unde Hannah a dus-o în prima seară la Gallant. Unde s-a așezat, obosită și confuză, în timp ce Hannah și Edgar se certau ce să facă în privința ei, iar Matthew a apărut valvârtej și a rupt în bucăți scrisoarea din mâna lui Hannah, pe care apoi a aruncat-o în foc.

Aici nu e niciun foc, doar șemineul crăpat. Un scaun de catifea. O măsuță cu un obiect pe ea: un coif. Același metal lustruit ca al apărătorii și al platoșei și al mănușii. Se încruntă spre el. Gândește prea lent.

Are mâinile legate cu frânghie cenușie. Se ridică în capul oaselor, deși asta îi dă o durere de cap și îi încețoșează privirea. Când se liniștește, vede că nu este singură.

Soldații sunt în camera întunecoasă.

Cel lat așteaptă lângă ușă.

Cel subțire se sprijină de perete.

Cel scund își sprijină coatele de spătarul canapelei.

Iar stăpânul casei șade pe scaunul de catifea, cu un trandafir albastru-întunecat pe braț și o carte deschisă în poală.

— Olivia, Olivia, Olivia, spune el, și o străbate un fior când vede *G*-ul care se răsucește pe coperta jurnalului.

— Ți-am șoptit numele în păr, continuă el, iar Olivia se ridică în picioare, aruncându-se spre el, spre jurnalul mamei sale, doar ca să simtă un braț puternic care o prinde de talie.

Soldatul cel lat în umeri o trage înapoi și o clipă mai târziu aterizează din nou pe canapea. Cel scund își pune mâinile pe umerii ei, iar mănușa produce un zgomot ascuțit.

— Se spune că a iubi înseamnă să renunți, continuă stăpânul, cu vocea rostogolindu-se prin cameră, dar eu simt numai că am pierdut.

Răsfoiește mai departe, parcă plictisit, și sare la ultima pagină.

— Amintește-ți, spune el, că umbrele nu sunt reale. Își ridică ochii lăptoși.

— Visele nu îți pot face rău.

Gura i se curbează într-un zâmbet.

— Și vei fi în siguranță câtă vreme stai departe de Gallant.

Închide jurnalul.

— Ce ar zice mama ta, dacă ar fi aici?

Aruncă jurnalul pe măsuță, unde aterizează lângă coif, ridicând praful.

— Ce bine că nu e.

Ia trandafirul. Este unul dintre bobocii pe care ea i-a înviat, cu un cap masiv și petale catifelate.

— Valea, zice el, și pentru o clipă Olivia nu pricepe cui se adresează, crede că poate i se adresează ei.

Dar își dă seama că porunca a fost pentru soldați. Cel lat se retrage. Cel scund îl urmează. Cel slab ezită o clipă și dispare pe hol.

Ușa se închide.

Sunt singuri.

Olivia își îndoaie degetele. Cuțitul lui Edgar nu mai e, dar ea studiază șemineul spart, căutând printre fragmentele de pe podea. Ar fi vreunul suficient de ușor și de ascuțit încât să-i devină armă?

Vocea îi atrage din nou atenția.

— Halal talent ai, îi spune el, studiind trandafirul. Şi vom face o pereche redutabilă.

Duce floarea la nas, inhalează şi ea se ofileşte iar. Petalele se usucă, îi cade capul, frunzele se răsucesc ca hârtia uscată. Când moare, el capătă o urmă de culoare în obraji. Durează puţin, cât ţâşneşte un peşte sub apă.

Trandafirul se fărâmă în scrum, dar scrumul nu cade. Formează un vârtej în aer, în jurul mâinii lui.

— Una e să dai formă morţii, spune el, în timp ce scrumul devine un pocal. Şi alta e să îi redai viaţa.

Cu un semn din degete, pocalul dispare.

El scoate ceva din buzunar. Este curbat şi alb, exceptând vârful, care e negru, parcă înmuiat în cerneală. O aşchie de os. I-l întinde, iar în acelaşi timp frânghia îi cade din jurul încheieturilor.

— Arată-mi, zice el, iar Olivia încremeneşte.

Ar trebui să refuze, să-i facă în ciudă, dar înăuntrul ei se formează o dorinţă. Tânjeşte. Degetele îi vibrează. Şi se mai naşte ceva acolo. O întrebare. O idee.

El îi pune osul în palmă şi fiorul vieţii o străbate. Îi pluteşte chiar sub piele şi aşteaptă să fie eliberat.

Trăieşte, gândeşte ea, iar senzaţia năvăleşte din mâna ei în rămăşiţe, şi când o face, aşchia de os devine os, devine craniu, devine cioară, muşchi, piele şi pene. În câteva secunde e din nou întreagă, căscând ciocul parcă pentru a croncăni, dar singurul zgomot pe care-l aude ea e chicotitul stăpânului casei.

Cioara clămpăneşte, un ochi negru o urmăreşte şi pentru o clipă fata se minunează de puterea din propriile mâini. Apoi...

Atacă, se gândeşte ea, iar cioara se ridică în aer şi plonjează spre creatura de pe scaun, şi Olivia e în picioare, apoi aleargă spre uşă, auzind cum el înşfăcă pasărea şi îi frânge gâtul. Zice:

— *Draga mea nepoată, mărturisesc că nu ştiu precis unde eşti.*

Încetineşte. Scrisoarea unchiului.

— Nu ai fost uşor de găsit. Mama ta te-a ascuns bine.

Pleacă, se gândeşte ea, dar se întoarce cu faţa spre el.

— Trebuie să-i mulţumim lui Hannah, spune el, şi Olivia tresare când îi aude numele şi ar dori să îl poată fura înapoi. Ea a făcut lista

cu toate locurile unde ai putea fi.

Jurnalul din sertar. Dar Olivia a verificat sertarul din biroul *acesta.* Nici urmă de jurnal.

— Cele două case sunt legate. Pereţii sunt subţiri. Ştiu cum să ajung în minţile celor din familia Prior când sunt la Gallant.

Olivia se întristează. Matthew.

— Un corp are nevoie de somn. Fără somn, inima slăbeşte. Mintea oboseşte. Minţile obosite sunt maleabile.

Cât vorbeşte, imaginile i se învârt în minte, ca nişte vise cu ochii deschişi. Matthew se ridică din pat şi străbate încet casa, cu ochii semideschişi, alb-lăptoşi, în loc de cenuşii spre albastru.

— Vorbeşte-le celor obosiţi şi vor asculta.

Nu îmi amintesc când am adormit, scrisese mama ei.

— Şopteşte-le şi se vor mişca.

Dar m-am trezit şi stăteam lângă Olivia.

— Unui corp obosit nu-i pasă. E ca o sămânţă, menită să ducă mai departe.

Îl vede pe Matthew mişcându-se pe holul întunecat, intrând în birou şi scoţând jurnalul negru din sertarul de sus, chiar dacă nu poate citi, iar ochii parcurg lista de case care nu erau acasă.

— *Am trimis aceste scrisori în toate colţurile ţării,* recită stăpânul casei. *Fie ca aceasta să te găsească. Eşti dorită. Avem nevoie de tine. Locul tău este lângă noi.*

În mintea ei, faţa lui Matthew se destramă de furie. Aruncă scrisoarea în foc. *Nu ştiu cine ţi-a trimis scrisoarea. Dar n-a fost tatăl meu.*

Stăpânul se ridică de pe scaun.

— *Hai acasă, dragă nepoată. Abia aşteptăm să te primim.*

Zâmbeşte cu acel rânjet straniu. Dar Olivia clatină din cap. El a zis că minţile celor din familia Prior îi aparţineau, câtă vreme erau legaţi de Gallant. Dar mama ei a plecat. Şi el tot a urmărit-o.

— Grace era diferită, zice el. Nu conta cât de departe pleca, dacă ducea cu sine o bucată din *mine.*

El întoarce capul şi Olivia vede partea de obraz unde pielea se retrage şi expune maxilarul şi dinţii. Acolo vede gaura. Cavitatea neagră care de fapt e gura lui.

Când te-ai destrămat, am găsit osul blestemat. Era un molar, culmea: gura lui se ascundea în a ta.

Îl vede în sala de bal, în picioare, cu pielea zdrenţuită şi oase lipsă. Dansatorii născuţi din cenuşă s-au prăbuşit în scrum, iar el a chemat propriile fragmente care se îndepărtaseră. Pielea s-a vindecat doar când oasele au revenit acasă.

Am sfărâmat dintele, scrisese mama ei. *Şi am aruncat praful în foc. Nu va avea niciodată bucata care ai fost tu. Sper să putrezească pipăind gaura.*

Dintele nu mai e. Bucata din el. Mama ei s-a asigurat de asta. Atunci, cum a găsit-o? Cum... O, nu!

Măcar o am pe Olivia.

Ea e motivul pentru care mama ei n-a putut fugi de vise. Motivul pentru care el i-a putut pătrunde în minte, indiferent cât de departe ar fi fugit. Pentru că o jumătate din ea îi aparţine.

— Iată-te. La locul tău.

Se dă înapoi în faţa cuvintelor, în faţa lui.

Nu e nimeni între ea şi uşă, iar Olivia se lipeşte de lemn. Aşteaptă ca el să sară înainte să ajungă ea şi ca uşa să fie încuiată. Dar cedează şi se deschide, iar ea se aruncă în holul întunecat.

Coteşte şi dă peste soldatul slab care o aşteaptă. Se împleticeşte mergând în spate, o ia pe alt hol şi încearcă să se orienteze în beznă.

Aleargă prin labirintul de pereţi în ruină.

Prea tare, prea tare, se gândeşte, la fiecare pas, la fiecare respiraţie, la fiecare scândură care trosneşte sub picioarele ei. Oasele îi spun să se ascundă. Inima îi spune să fugă. Fiecare centimetru din ea urlă să iasă afară, să plece, să se ducă la zid, dar trebuie să-l găsească pe Thomas. Analizează uşile deschise, camerele din spatele lor.

Unde eşti? Unde eşti? Unde eşti? imploră ea, alunecând după colţ.

Vocea aceea oribilă răsună prin casa tăcută.

— Olivia, Olivia, Olivia.

Se împiedică de un covor ros şi cade lovindu-se tare, iar durerea o săgetează în mâini, pentru că a încercat să amortizeze impactul.

Metalul sclipeşte când soldatul cel lat în umeri apare de după colţ. Olivia se ridică în picioare.

— Este casa ta.

Unde e cel mai apropiat tunel ascuns?

— *Este singura casă care te va primi.*

Unde e Thomas Prior?

— *După ce înțelegi asta, nu vei mai dori să pleci.*

Ea țâșnește pe niște uși în sala de bal mare și întunecată. A ajuns la jumătatea drumului până la peretele îndepărtat, cu modelul de lemn și ușa ascunsă, când aude un sunet ca de pietricele aruncate pe podeaua cu adâncituri.

Sala se trezește la viață.

Acum e goală, pentru ca în clipa următoare dansatorii să se ridice de fiecare parte, iar cenușa li se transformă în carne și oase, într-o clipită. Se rotesc în jurul ei, fustele șoptesc și pantofii scrâșnesc, un zid de trupuri mișcătoare. Își deschid gurile și vocea care se face auzită este a lui și doar a lui.

— *Nu poți fugi de mine.*

Dansatorii se dau la o parte ca să-i facă loc. Sub haina zdrențuită, pielea lui e sfâșiată în zeci de locuri. Cei trei soldați îl urmează, iar dansatorii se opresc în spatele lor.

— Știu ce ți-au zis. Că e o închisoare și că eu sunt prizonier. Dar se înșală. Nu sunt un monstru de ținut în cușcă.

Se uită la mâna bandajată a Oliviei.

— Sunt natura. Sunt ciclul. Sunt echilibrul. Sunt inevitabil. Așa cum sunt inevitabile noaptea și moartea.

Își trece degetul osos peste tăietura din palma ei.

— Tu, draga mea, mă vei lăsa să ies de aici.

Olivia se desprinde de atingerea lui, se întoarce, dar n-are unde să fugă. Dansatorii sunt nemișcați ca niște bare de temniță, iar soldații stau între ei.

— Vrei să asculți o poveste?

Fata se întoarce în direcția din care se aude vocea, iar el aruncă două oase pe podeaua din sala de bal.

Olivia privește bucățelele de os, care freamătă pe lemnul cu model și încep să crească. Fiecare e o sămânță, iar cenușa se ridică precum buruiana și formează membre, trupuri, chipuri.

Până când sunt acolo, în sala de bal.

Părinții ei.

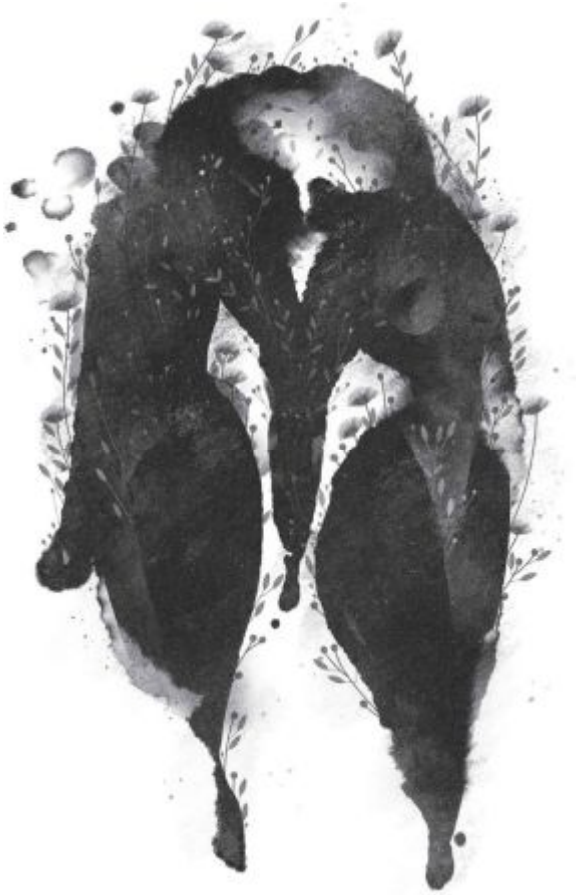

Capitolul douăzeci și șapte

Chiar dacă hainele le sunt decolorate și pielea le este palidă, chiar dacă Olivia tocmai i-a văzut invocați din os și praf, chiar dacă știe că nu sunt de fapt acolo, că sunt morți, par atât de puternici.

De reali.

Olivia privește altă versiune a chipului mamei sale, nu fata din portret sau monstrul de pe pat, ci Grace Prior așa cum era când a păși prima dată dincolo de zid, într-o rochie de vară care-i mângâie genunchii, cu părul împletit într-o coroniță.

Privește-mă, se gândește Olivia, dorindu-și ca mama să se uite la ea, dar femeia are ochi doar pentru cealaltă siluetă. Tatăl ei. Se află la vreo doi metri distanță, cu un coif în mână. Se uită la forma metalică. Apoi ridică privirea și Olivia vede propriii ochi, propriul păr de tăciune care i se ondulează la tâmplă, părțile din ea pe care nu le-a putut recunoaște până acum.

— El a fost prima mea umbră, zice stăpânul casei. L-am creat. I-am creat pe toți, firește, dar el a fost primul. Preferatul meu.

Tatăl ei își pune coiful, iar metalul i se așază pe obraji. Stăpânul îl privește cu furie.

— Cu cât trăiește mai mult o umbră, cu atât devine mai... ea însăși. Cu atât mai mult gândește pentru sine. Simte de una singură.

Privește spre cei trei soldați.

— Am învățat lecția.

Își întoarce privirea spre tatăl ei.

— Era încăpățânat și orgolios. Dar era al meu. Și ea mi l-a luat.

În timp ce vorbește, părinții ei încep să se miște ca niște păpuși într-un spectacol, plutind unul spre celălalt pe podeaua sălii de bal.

De ce rămâi în locul acela?

Mama îndepărtează coiful de pe chipul lui. El i-l ia și-l pune jos, iar mama îl trage mai aproape.

Dacă-ți dau mâna, o accepți?

Tatăl său se apleacă spre mama ei care îi șoptește la ureche.

Libertate – un cuvânt mic pentru un lucru atât de magnific.

El privește spre stăpân, când femeia îl ia de mână. Când îl trage

după ea.

Nu ştiu cum e, dar vreau să aflu.

Tu nu vrei?

Şi nu există niciun zid în grădină, niciun decor, dar Olivia ştie ce urmează.

Am reuşit. Suntem liberi. Şi totuşi...

— Şi totuşi, păpuşile nu pot trăi fără sfori. I-aş fi putut spune asta.

Olivia nu vrea să vadă ce se întâmplă mai departe. Dar nici nu îşi poate întoarce privirea.

Ceva nu e în regulă, a scris mama ei. Şi aşa este. În cameră, tatăl ei se împleticeşte, nesigur pe picioare.

Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

— Am încercat să-i zic, spune stăpânul casei. I-am şoptit în minte. I-am strigat în vise. I-am zis că trebuie să-l aducă înapoi sau...

Tatăl ei se împleticeşte şi se prăbuşeşte în mâini şi în genunchi. Pielea care-i acoperă oasele e foarte subţire, iar trupul i se veşteješte sub ochii ei.

Olivia se grăbeşte spre el, dar stăpânul îi prinde încheietura.

— Priveşte.

Tatăl ei ridică privirea şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, ochii li se întâlnesc, şi o vede, o *vede.* Olivia jură că el o poate vedea. Deschide gura şi o închide, formându-i numele pe buze.

— Olivia, spune el, şi este vocea stăpânului, nu a lui, dar glasul acela tot o despică şi îi apucă inima cu mâini reci.

Apoi priveşte, şi mama ei priveşte, toţi privesc cum tatăl ei se frânge şi devine un nor de scrum când trupul cade pe podea.

— Ar fi trebuit să mi-l aducă înapoi.

Nu era tatăl ei. Îşi spune că nu era tatăl ei, ci doar o imitaţie, un ecou, dar mâinile îi tremură. Bucata de os se află în mormanul de cenuşă.

— Poate că m-am pierdut cu firea.

Mama ei priveşte oripilată în jur. Cade în genunchi pe podeaua sălii de bal.

— Nu te-am făcut, dar am creat lucrul care te-a făcut, şi te simţeam acolo, ca pe o parte din mine. Un os lipsă. Eşti a mea, iar ea

a refuzat să te aducă acasă.

Mama își apasă palmele peste urechi, de parcă i-ar urla ceva în cap.

Termină, se gândește Olivia, iar mama ei se apleacă, își trece mâinile prin păr. Are coroana despletită și trupul subțire și fragil.

Termină.

— Dacă m-ar fi ascultat...

TERMINĂ.

Mama ei se face pulbere, lăsând doar o bucățică de os pe podeaua sălii de bal. Olivia privește cenușa, cu pumnii încleștați. Lacrimile îi ard ochii, furioase și fierbinți.

Apoi, stăpânul casei face un lucru și mai rău.

Îi aduce înapoi.

Cu un semn făcut din mână, cenușa înflorește din nou în jurul oaselor, reconstituindu-i părinții care sunt iar în picioare, exact ca înainte, cu tatăl ei aplecându-se să-și ia coiful, cu mama ei privindu-l uimită. Frica și oroarea li s-au șters de pe chip. Se privesc, parcă pentru prima dată, și spectacolul reîncepe.

Olivia începe să dea înapoi, dar simte platoșa de armură lipită de umeri. Soldatul subțire ca trestia o împiedică.

— Știi ce ești tu, Olivia Prior? Ești ispășirea sfidării tatălui tău și furtului comis de mama ta. Ești un dar, un obol și îmi aparții.

Părinții ei plutesc împreună pe podeaua sălii de bal. Se țin de mână. Mama ei se apleacă să-i șoptească lui la ureche. Olivia nu mai poate îndura să privească încă o dată.

De ce faci asta? se gândește, smulgându-și privirea de la ei.

— Asta?

Stăpânul flutură din mână către păpușile născute din cenușă, iar ele se opresc brusc.

— Asta îți ofer.

Olivia clatină din cap. Nu înțelege.

— Nu ești doar o Prior, spune el, apropiindu-se. Aici, ești mai mult.

O privește cu ochii lui albicioși.

— Pot modela moartea, spune el, gesticulând spre siluete. Dar tu poți da viață.

Înțelegerea o lovește ca un val de apă rece.

Părinții ei se întorc cu fețele spre ea. Așteaptă.

— Locul tău e aici, cu familia ta. Și, pentru o picătură de sânge pe o poartă veche de fier, poți să-i recapeți.

Tatăl îi îmbrățișează mama, iar aceasta se întinde spre Olivia.

— În mâinile tale, casa se va repara. Grădinile vor crește. Vei fi fericită. Vei fi acasă.

Ar fi o minciună să spună că nu-și dorește asta.

O minciună să spună că nu e tentată.

O picătură de sânge pentru asta. Pentru o familie. O casă.

N-ar merita?

Locul tău e aici.

Se privește de sus până jos. Vede că se potrivește în tonurile de cenușiu din lumea aceasta. Lumea aceasta în care vorbește doar stăpânul, și totuși toată lumea o aude. Lumea aceasta în care n-ar mai fi niciodată singură.

Mama îi zâmbește, iar Olivia își poate imagina culoarea care-i inundă obrajii. Tatăl ei o privește iubitor și mândru.

Palmele o ard.

Dar nu sunt părinții ei.

Mama ei a fost din carne și din sânge, om, și este un monstru în casa familiei sale. Tatăl ei o fi fost așa de la început, născut din umbră și cenușă, dar a devenit mai mult. Și chiar dacă nu l-a cunoscut, știe că nu și-ar fi dorit asta.

Este un vis.

Ar fi atât de ușor să se agațe de el și să rămână până ce devine real, să nu se mai trezească.

Dar undeva în casă așteaptă Thomas.

Lângă zid așteaptă Matthew.

La Gallant, așteaptă Edgar și Hannah.

Chiar dacă Olivia ar putea trăi în lumea cenușie și rece, nu-și dorește. Vrea culorile vii ale grădinii de la Gallant și notele de pian care se revarsă pe holuri, mâinile blânde ale lui Hannah și fredonatul lui Edgar în timp ce gătește.

Vrea să meargă acasă.

Olivia se întoarce spre soldatul din spatele ei. Se întinde, îi atinge fața cu degetele, ia toată căldura care s-a adunat sub pielea ei și o

împinge în umbră.

— NU! mârâie stăpânul casei, şi o clipă mai târziu cenuşa se răsuceşte în jurul degetelor ei, formând o pereche de mănuşi de mătase.

Dar e prea târziu. Soldatul se împleticeşte înapoi un pas şi apoi ridică privirea, lumina îi inundă obrajii, iar focul îi cuprinde ochii, dintr-odată vii.

Olivia se înfioară, copleşită de o răceală bruscă şi cumplită, costul propriei magii. Dar nu are timp.

Luptă pentru mine, se gândeşte în timp ce scrâşneşte, iar soldatul scoate sabia şi atacă. Toată camera e cuprinsă de haos, în timp ce dansatorii tresar şi ceilalţi doi soldaţi îşi scot şi ei armele, iar stăpânul e în ochiul furtunii. În mijlocul acestui haos, Olivia iese din cerc şi aleargă către modelul de lemn, cu mâinile în mănuşi, pipăind după uşa ascunsă.

Încă mai tremură când găseşte zăvorul şi uşiţa se deschide, iar ea priveşte înapoi şi vede degetele lungi şi ascuţite ale stăpânului smulgând armura soldatului şi înfigându-i-se în piept. Pentru o clipă teribilă crede că-l va vedea scoţându-i inima din piept. Îşi scoate mâna însângerată, dar nu ţine o inimă, ci doar o coastă. Soldatul se cutremură şi se prăbuşeşte, iar stăpânul se răsuceşte, căutând-o pe Olivia, dar ea cade prin uşa ascunsă, în beznă.

Se ghemuieşte, zgâriindu-şi genunchii de treptele de piatră. Tavanul e prea jos ca să poată sta în picioare.

Trupul i se cutremură şi trage de mănuşi, însă nu le poate scoate. Îi învelesc mâinile ca o a doua piele. Răcoarea începe să se retragă, iar fata se lasă pe trepte, abia mai respirând.

În pivniţă se mişcă ceva. O şoaptă – un corp care alunecă prin praf. Olivia se răsuceşte, aproape pierzându-şi echilibrul când priveşte dincolo de cele şase trepte în spaţiul de jos.

Pantofii îi alunecă pe piatra umedă când coboară. Nu sunt geamuri, nici uşi deschise, nici crăpături să pătrundă lumina, dacă ar fi lumină afară, şi totuşi, când ajunge pe pământul bătătorit, *aproape* vede. Sclipirea argintie, parcă emanată de casa însăşi, se strecoară precum umezeala din lemn şi piatră. Clipeşte, iar ochii i se obişnuiesc.

Podeaua e plină de borcane sparte și lăzi goale.

O formă mică tresare în beznă. Un monstru care se ascunde în colț, printre cutii.

Arată-te, se gândește ea, dar monstrul nu plutește afară, iar când face un pas precaut, vede că nu e un monstru, ci un băiat, cu capul plecat, strângându-și genunchii la piept.

Thomas.

Stăpânul casei s-a săturat.

Se lasă pe vine peste corpul celei de-a doua umbre. Roșul sângelui ei pătează podeaua. Își potrivește coasta înapoi în propriul piept, iar pielea ca de hârtie se închide peste os.

Limba i se mișcă, așa cum face mereu, spre hăul care-i ține loc de gât. Singura bucată pe care nu o va mai recupera.

Își pune mâna pe trupul umbrei, iar ea se spulberă și viața i se scurge ca un curent sub piele. Cadavrul se transformă în pulbere.

Sângele se usucă, se fărâmițează, suflat de o adiere stătută.

E doar un exemplu.

Foamea îl roade, fără să cedeze, nesătulă.

— În casa mea e un șoricel, le spune soldaților rămași, dansatorilor și monștrilor. Găsiți-l.

Partea a șasea
— ACASĂ —

Capitolul douăzeci şi opt

Thomas Prior o priveşte, iar ochii lui albaştri devin cenuşii în lumina argintie.

Pare obosit şi flămând, dar poate dormi şi mânca după ce trec dincolo de zid. Tot ce contează acum este că e viu şi că Olivia l-a găsit. Vrea să-l ia în braţe, dar el pare atât de slăbit, încât îi e teamă că s-ar frânge. Aşa că doar îngenunchează, cu faţa la câţiva centimetri de a lui, sperând ca el să-i vadă ecourile de pe frunte, din ochi, din obraji şi să ştie că sunt rude.

Thomas se încruntă şi încearcă să spună ceva, dar ea îi acoperă buzele cu mâna înmănuşată. O voce răsună prin casă, peste ei.

— *Olivia, Olivia, Olivia!* strigă. *Chiar crezi că te poţi ascunde în propria mea casă?*

Thomas se cutremură când aude vocea stăpânului, iar Olivia îşi retrage mâna de pe gura lui, păstrând doar un singur deget lipit de buze. Cercetează pivniţa. Vede două rânduri de scări, cea care coboară din sala de bal şi cea care duce în bucătărie, şi tocmai vrea să îl conducă pe Thomas spre al doilea rând, când el se ridică, pe picioare nesigure, şi începe să târască o ladă pe pământ.

Scoate un zgomot oribil, ca unghiile care zgârie piatra, iar ea se avântă în faţă, ţinându-l pe loc, ţinându-şi respiraţia şi sperând că ceea ce se află deasupra lor n-a auzit. Apoi, Olivia îşi opreşte privirea asupra acelei lăzi, nu unde este acum, în mijlocul camerei, ci unde se afla înainte, în faţa rafturilor. Dincolo de rafturile metalice şi în spatele borcanelor goale este o bucată de lemn, cât o uşiţă.

Fratele meu a transformat asta într-un joc. Găsea toate locurile secrete.

Olivia se ghemuieşte în faţa raftului şi dă la o parte borcanele, unul câte unul, atentă să nu facă zgomot. Apoi, se lasă jos şi dă la o parte panoul de lemn. Se uită prin gaură, sperând să vadă noaptea, să vadă iarba moartă şi ciulinii din grădină.

Dar vede numai negru.

Se întoarce şi dă de Thomas, care priveşte tavanul cu ochi temători, în timp ce stăpânul casei se dezlănţuie deasupra lor.

Olivia întinde mâna, iar privirile li se întâlnesc.

Este în regulă, se gândește ea, deși Thomas nu o poate auzi. *Aproape am scăpat și fratele tău ne așteaptă.*

Mâna lui alunecă într-a ei, degetele subțiri strâng mâinile aflate în mănușile ciudate, iar fata îl trage în beznă. Se târăsc în palme și genunchi prin tunelul negru ca smoala și încearcă să nu se gândească la un mormânt, la o criptă, la cum ar fi să fie îngropați aici, sub casa care nu este Gallant.

Când, în cele din urmă, simte panoul de cealaltă parte, îl împinge și, în sfârșit, dă de grădină, de cer, de aerul rece al nopții. Chiar dacă are gust de frunze putrede și de murdărie, în loc de iarbă și de vară, îl înghite, recunoscătoare că a ieșit din casă.

Îl trage pe Thomas în picioare și împreună aleargă prin grădină, către zid.

Ea nu privește în urmă ca să vadă dacă îi urmăresc soldații.

Nu privește în urmă ca să vadă dacă stăpânul se uită de la balcon.

Spinii îi agață rochia și ea nu privește în urmă.

Urzicile îi ard picioarele și ea nu privește în urmă.

Ajung la poarta de fier din mijlocul zidului, iar mâna înmănușată a Oliviei se desprinde dintr-a lui Thomas. Fata se aruncă spre poartă, lovește cu pumnii în ea, în fierul îngropat sub straturi de dărâmături. Zgomotul e înghițit înainte să se propage, dar Matthew probabil că aștepta, probabil că avea obrazul lipit de metal, pentru că o clipă mai târziu aude murmurul broaștei din adâncul fierului și poarta se deschide, și iată-l, cu Gallant în spatele lui.

Ochii i se măresc când privirea alunecă de la ea la Thomas. Se ține de poartă, abținându-se să nu fugă, să își ia fratele în brațe. Olivia întinde mâna după băiat, dar când el face un pas în față, o umbră trece peste chipul lui Matthew.

— Stai, spune el, studiindu-l pe Thomas.

Olivia privește în urmă. Grădina nu mai e goală. Vede scânteierea armurii, ochii alb-lăptoși ca niște lumânări în beznă. Mâna ei despică aerul.

Dați-vă la o parte, comandă ea, apucându-l pe Thomas de mână și avântându-se, dar Matthew blochează poarta.

— Spune ceva, strigă el, și pentru o clipă Olivia crede că vorbește

cu ea, dar el este atent la băiat.

Thomas ridică privirea spre Matthew şi nu zice nimic.

Pentru prima dată, ea îl vede aşa cum probabil Matthew îl vede. Părul deschis la culoare, dar cenuşiu în lumina argintie. Pielea lui, palidă după atâţia ani în care soarele nu a văzut-o. Ochii lui, nu calzi, ci reci şi negri.

O tristeţe teribilă o cuprinde când priveşte cum se scurge speranţa de pe chipul vărului ei.

El clatină din cap şi spune:

— Nu e fratele meu.

Olivia îl priveşte pe Thomas, care o strânge de mână. Îi simte inima bătând, îi aude plămânii cum se umplu de aer. Pare atât de real. Dar aşa au părut şi dansatorii, şi soldaţii, şi mama şi tatăl ei, şi i-a văzut crescând din nimic, doar dintr-un os al degetului şi un nor de cenuşă. Nu e un băiat. E o entitate cenuşie, creată din moarte.

Palmele încep să o usture sub mănuşile de mătase. Are putere aici. N-o fi fratele lui Matthew, dar poate deveni. Dacă l-ar aduce înapoi, dacă... Dar nu poate. Nu poate să le facă asta nici lui Matthew, nici lui Thomas.

La fel ca părinţii ei, n-ar fi real.

N-ar putea păşi dincolo de zid. Ar fi prins aici, în capcană, din nou.

— Olivia, o avertizează Matthew, îndepărtează-te de el, şi fata îşi dă seama că nu îl mai ţine pe băiat de mână.

El o ţine pe ea. O strânge atât de tare, iar degetele lui mici i se adâncesc în mănuşă, în timp ce umbrele alunecă prin grădină.

— Dă-i *drumul,* strigă Matthew, apucând uşa, dar ea nu *poate.*

Oasele i se înfig în mână şi icneşte încercând să se desprindă, iar băiatul o trage mai aproape, o cuprinde cu braţele plăpânde şi pare să prindă rădăcini.

Apoi, băiatul care nu-i Thomas zâmbeşte. Un zâmbet teribil, sinistru. De data asta, când deschide gura, din ea iese o voce.

Singura voce de dincolo de zid.

— Olivia, Olivia, Olivia, se aude vocea mieroasă. Ce ne facem cu tine?

O strânge în îmbrăţişare, până ce ea nu se mai poate mişca, nu mai poate respira. Oasele îi gem, iar ea scoate un icnet surd, şi apoi

Matthew se aruncă pe poartă. Face doar câțiva pași înainte să se întoarcă și să închidă ușa după el, iar noaptea caldă de vară și siguranța și *acasă* dispar toate în spatele zidului. Apasă pe ușă cu o mână plină de sânge și spune cuvintele, pecetluindu-i înăuntru. E aproape și încearcă să desprindă brațele marionetei din jurul Oliviei.

— Rezistă, spune el. Rezistă. Te-am prins.

Entitatea se uită la Matthew.

— L-am chemat pe fratele tău și a venit.

El clatină din cap, încercând să nu îi asculte glasul.

— I-am tăiat gâtul ăla mic.

— *Termină,* mârâie Matthew, scoțând un pumnal, cu degetele tremurând când dă să hăcuiască entitatea care se dă drept fratele lui.

Dar, înainte ca lama să poată străpunge pielea, aceasta se sfărâmă. Băiatul născut din cenușă se face iarăși pulbere, iar în iarba ofilită rămâne doar o fărâmă de os.

Olivia se împleticește, brusc eliberată. Icnește după o gură de aer și se îndreaptă, apoi vede cei doi soldați rămași apropiindu-se. Cel lat se încruntă. Cel scund rânjește.

În spatele lor vine stăpânul casei.

Își croiește drum pe aleea din grădină, cu haina neagră, zdrențuită, fluturând în aerul stătut. Părul său negru se agită sălbatic și ochii lui albi strălucesc, iar când zâmbește, pielea de pe obraz i se crapă precum pământul arid.

Olivia simte degetele lui Matthew peste ale ei. O strânge doar o dată și nu e nevoie să vorbească pentru ca ea să înțeleagă.

Fugi.

Îi eliberează mâna și ea se avântă spre zid, privește înapoi și-l vede rezistând, un tânăr fragil, doar cu un pumnal. Ezită, nesigură dacă-l poate lăsa acolo.

Dar nu mai contează.

Aproape că ajunge la zid când umbra lată face un pas în calea ei, cu armura îmbrăcându-i umărul.

Degetele o furnică și își dorește să fi avut cuțitul lui Edgar sau un băț sau o piatră sau ceva ascuțit, deși nu e sigură la ce i-ar folosi împotriva soldatului. Încearcă să țâșnească din strânsoarea lui, să ajungă la zid. E mare, dar ea este iute, trece pe sub brațul lui și

aproape că ajunge la poartă, înainte să o cuprindă în braţele lui. Înainte ca forţa atingerii lui să o ridice în aer.

Ajutor! se gândeşte Olivia, chemând monştrii, iar ei vin din livada uscată şi din grădina în ruine. Dar când văd silueta întunecată, în haina zdrenţuită, se opresc şi dispar din nou în noapte.

Veniţi înapoi! strigă ea, dar, de data asta, nu răspund. Este voinţa ei împotriva voinţei lui.

Aici, morţii îmi aparţin.

Aşa că se luptă cu soldatul, loveşte cu picioarele, se zbate, disperată să se elibereze.

— Atât de multă energie la ceva pe jumătate mort, spune stăpânul casei, amuzat. Şi, că veni vorba...

Se întoarce spre Matthew. Vărul ei loveşte cu pumnalul, dar soldatul scund se fereşte uşor şi îl izbeşte în piept. El se prăbuşeşte în palme şi genunchi, icnind, iar soldatul îşi scoate sabia.

— Doi Prior în grădina mea, toarce demonul. Şi se mai spune c-ar fi stearpă.

Matthew încearcă să se ridice în picioare, dar soldatul îl loveşte peste genunchi. Stăpânul casei se apropie cu paşi mari.

— Fratele tău a murit degeaba, Matthew Prior. Aşa vei muri şi tu.

Soldatul îi coboară pumnalul până la gât. Olivia scoate un sunet de panică. Dar, când Matthew o priveşte în ochi, nu pare să-i fie teamă. Aştepta asta. Aştepta să se odihnească. Nu i-a fost teamă de moarte, nu de când au murit fratele şi tatăl lui. E gata. Doreşte asta.

Dar există o întrebare în ochii lui. *Şi tu?*

Olivia Prior nu vrea să moară.

Abia ce a început să trăiască.

Dar reprezintă singurul lucru care stă între monstru şi zid, între moarte şi lumea vie. Aşa că încuviinţează şi el închide ochii şi înghite în sec, lipit de lama soldatului, uşurat. Când vorbeşte, vocea nu îi tremură.

— Nu contează, spune el. Nu ne poţi lua sângele cu forţa, iar noi nu ţi-l vom da.

Stăpânul nu pare surprins.

— Onoarea ta este fermecătoare, zice el, apropiindu-se de zid. Şi irosită. Spui că refuzi să-mi deschizi uşa.

Zâmbește, cu degetele dansând peste pietre.

— Dar ai deschis-o deja. Mai bine zis, nu ai închis-o.

Matthew își întoarce capul spre poartă, unde i se observă sângele, în lumina difuză. Olivia l-a văzut pecetluind poarta. L-a auzit rostind cuvintele.

Degetele lungi se ridică spre poarta de fier. Mâna stăpânului plutește deasupra ei.

— Treaba cu casele vechi este întreținerea lor. Cât de repede se strică totul.

Vorbește parcă adresându-se porții.

— Totul se distruge. Fierul ruginește. Trupurile putrezesc. Frunzele se usucă și cad. Totul devine praf și scrum. Nu e de mirare că e greu să păstreze suprafețele curate.

Atinge cu un deget osos suprafața porții.

— Sânge pe fier, zice el. Nu sânge pe pământ. Nu sânge pe piatră. Nu sânge pe iederă. Sânge pe *fier.* Asta e cheia.

Stăpânul își trece unghia peste semnul însângerat de pe poartă, iar suprafața se desprinde, dezvăluind fierul de sub ea, neatins.

— *Nu,* șoptește Matthew, și ultima urmă de culoare i se șterge de pe chip.

— Iar acum, zice monstrul, iată și asul din mâneca mea.

Apasă clanța și împinge poarta ușor.

Se deschide.

Spre noaptea de vară. Spre grădina bogată, în floare, în frunză.

Spre Gallant.

— *NU!* urlă Matthew, tresărind când lama soldatului trasează o dungă subțire pe gâtul lui.

Soldatul plescăie și Olivia privește, oripilată, cum stăpânul casei trece pe poartă. Chiar și în beznă, vede umbrele revărsându-se în jurul lui, le vede întinse pe iarbă, le vede consumând pământ și viață.

Capul stăpânului se dă pe spate, ridică bărbia spre un cer cu lună și cu stele. Inhalează adânc, iar iarba din jurul său se usucă și moare. Părul i se ondulează precum noaptea în jurul obrajilor și pielea lui pare mai puțin palidă, iar haina zdrențuită devine catifea bogată și netedă pe umerii lui.

Nu mai este distrus, ci frumos și oribil.

Nu este un monstru, nu e stăpânul casei, nu e un demon captiv dincolo de zid. Este Moartea.

Se uită prin ușă, cu ochi lucitori ca luna, și o privește pe Olivia cu un fel de afecțiune, înainte să zâmbească și să spună, cu o voce la fel de plină ca noaptea:

— Ucideți-i.

Capitolul douăzeci și nouă

Soldații zâmbesc.

Cel lat în umeri o strânge pe Olivia în brațe, strivind-o, iar cel scund își trece mâna prin părul lui Matthew și îi trage capul pe spate, în timp ce Moartea dispare dincolo de zid.

Olivia se zvârcolește și încearcă să respire, încearcă să gândească și timpul încetinește, lumea încetinește, se reduce doar la lumină și la umbră, la tăișul de pe pielea lui Matthew și la lumina lunii de dincolo de zid. Ea lovește cu capul soldatul, sperând să-l nimerească, dar e prea mare și ea prea mică, și se lovește cu capul de umărul lui îmbrăcat în armură.

Durerea îi explodează în tâmple. Durere și un gând.

Armura.

Părea împărțită la întâmplare între soldați. Un coif ici, o platoșă colo, o mănușă, o apărătoare. Dar nu e deloc așa.

Tot ce cheamă stăpânul se formează în jurul unui os.

Tatăl ei avea un molar. Soldatul subțire ca trestia avea o coastă.

Armura protejează bucățile împrumutate.

Și fără ele...

Olivia se zbate cu toată forța, lovește cu picioarele în spate, în trupul soldatului, făcând între ei suficient loc cât să își elibereze mâna și să apuce sabia de la șoldul lui.

Trage arma și lovește orbește cu ea într-o parte a soldatului, și deși nu pare să îl *rănească,* îl ia prin surprindere și astfel strânsoarea slăbește.

Olivia se eliberează și ia sabia, însă nu fuge.

Se întoarce și lovește cu sabia în armură, iar metalul pe metal răsună ca un clopot.

Soldatul scund ridică privirea, cu lama încă la gâtul lui Matthew, dar soldatul mai zdravăn îi aruncă doar un zâmbet plictisit Oliviei. Până când ea lovește iar, de data asta în pielea care îi leagă metalul de umăr. O taie. Apărătoarea alunecă și cade, la fel și zâmbetul soldatului, căci acolo, în lumina argintie, ea vede curbura albă a unei clavicule.

Soldatul dă înapoi, dar Olivia deja loveşte cu sabia a treia oară, tăind o bucată mare din umăr. Clavicula se desprinde. Chipul îi e cuprins de furie, scurt, ca o umbră trecătoare, dar el deja cade, iar corpul se prăbuşeşte în praf şi osul loveşte iarba.

Olivia se întoarce şi vede ultimul soldat privind cu ochi mari, cu o furie feroce pe chip. Ridică sabia şi dă să o înfigă în pieptul lui Matthew. Dar nu era singura care privea. Matthew îi prinde mâna cu sabia, apucând mănuşa de metal, cu ultimele forţe. Încearcă să i-o smulgă, dar soldatul se desprinde şi dansează într-o parte, o umbră amestecată în beznă, şi Olivia e alături, trăgându-şi vărul în picioare, departe de umbră şi spre uşa deschisă. Zece paşi, cinci, unul – şi au trecut.

Au trecut la căldură, la pământ moale şi miros de ploaie şi noapte curată.

Au trecut în Galant.

Se rostogoleşte în patru labe, cu mănuşile făcându-i-se pulbere printre degete, lăsând doar o dâră de cenuşă pe pământul sterp, căci magia se pierde dincolo de zid. Dar stăpânul casei pare mai viu ca niciodată. Îşi croieşte drum prin grădină, cu degetele mângâind florile, iar putreziciunea se răspândeşte printre petale şi tulpini, consumând totul, precum focul, şi lăsând doar un văl distrus, negru, în urma sa.

Imediat ce a păşit pe poartă, iedera s-a răspândit, cu viţe lemnoase, şi a cuprins poarta, deschizând-o ca pe o gură. Nu au cum să încuie uşa, nu fără să o închidă. Sunt două lopeţi pe jos, aproape, iar Matthew îi pune una în mâini.

— Desprinde-o, spune el, şi ridică lopata cealaltă în timp ce porneşte în sus, pe pantă, spre Moarte.

Olivia retează iedera, iar când nu reuşeşte, trage de ea cu mâinile goale, simte scoarţa spinoasă sfâşiindu-i pielea palmelor. Aruncă o privire peste umăr, în sus pe pantă, spre grădină, unde Matthew ajunge la umbra întunecată şi încearcă să lovească în spate cu lopata. Dar unealta nu atinge umbra aceea. Loveşte doar aerul din jurul mantiei ei şi fierul ruginește, şi lemnul putrezeşte, şi totul se sfărâmă.

Matthew se împleticeşte înapoi, iar monstrul se întoarce, cu ochii sclipind albicios.

— Eşti un nimic, spune un glas rece.

— Sunt un Prior, răspunde Matthew, cu picioarele bine înfipte în pământ.

Nu are armă, nu are decât sânge pe mâini. Îi pătează palma când ridică mâna, aşa cum o are şi statuia din fântână.

— Te-am legat o dată şi te vom lega din nou.

Un râset precum tunetul se rostogoleşte prin noapte.

Olivia continuă să taie iedera, chiar dacă nu prea mai reuşeşte, iar poarta rămâne deschisă, şi chiar dacă Matthew va găsi o cale de a obliga monstrul să se retragă, inima îi bate în piept şi o avertizează că *nu există speranţă,* nu poţi fugi de moarte, nu te poţi ascunde de moarte, nu poţi cuceri moartea. Dar nu se opreşte. Nu vrea să se oprească.

— Olivia! strigă Matthew, cu vocea răsunând pe întuneric, şi ea încearcă, şi iar încearcă.

Iedera începe, în sfârşit, să cedeze.

— Olivia! strigă Matthew din nou, cu cizmele lovind pământul, când o viţă masivă, lemnoasă, se rupe, şi uşa icneşte desprinzându-se, iar ea ridică privirea cât să vadă soldatul scund la câţiva centimetri de faţa ei, cât să îi vadă lama cântând prin aer.

Nu închide ochii.

E mândră de asta. Nu închide ochii când cade sabia. O loveşte tare şi Olivia cade la pământ. Aşteaptă o durere pe care nu o simte. Se întreabă de ce nu a murit, până când ridică privirea spre poarta deschisă şi îl vede pe Matthew.

Matthew, stând în locul ei. Matthew, care a dat-o la o parte cu o secundă înainte să cadă sabia.

Matthew, care se sprijină de poartă, cu lama care-i trece prin piept, cu vârful ieşindu-i din spate ca un corn.

Olivia ţipă.

Nu scoate niciun sunet, dar e acolo, îi zguduie pieptul, oasele, e tot ce aude când se ridică în picioare şi se grăbeşte spre poartă, spre el.

Prea târziu ajunge la el.

Prea târziu loveşte cu lopata mănuşa soldatului şi taie mâna îmbrăcată în armură. Prea târziu... Soldatul geme şi se transformă în pulbere, la fel şi mănuşa şi sabia, şi Matthew face un singur pas înapoi

şi cade, iar Olivia cade odată cu el.

Olivia apasă cu palmele pe pieptul lui Matthew şi încearcă să oprească sângele, iar el tuşeşte şi tresare.

— Opreşte-l, o roagă el, dar pentru că observă că fata nu se mişcă, o strânge tare din încheietură. Olivia, zice el, eşti o Prior.

Cuvintele o fac să tremure.

Matthew înghite şi repetă:

— Opreşte-l.

Olivia încuviinţează. Se străduieşte să se ridice în picioare şi să se întoarcă spre grădină, să alerge pe alee, spre Moarte.

Capitolul treizeci

Când avea opt ani, Olivia a decis că vrea să trăiască pentru totdeauna.

Era un capriciu ciudat, apărut într-o zi ca o buruiană printre gândurile sale. Poate că s-a întâmplat după ce îngropase pisica în magazie sau când și-a dat seama că tatăl ei nu mai era și că mama ei nu se mai întorcea. Poate c-a fost când una dintre fetele mai mici s-a îmbolnăvit, sau când supraveghetoarea-șefă le-a făcut să stea în niște strane de lemn dur și să învețe despre martiri. Nu își amintește precis când a avut gândul acesta. Doar că l-a avut. Că, la un moment dat, a decis, pur și simplu, că dacă alții mor, ea nu va muri.

Părea o judecată sănătoasă.

În fond, Olivia fusese mereu încăpățânată.

Dacă moartea venea după ea, avea să lupte, așa cum s-a luptat cu Anabelle și cu Agatha și cu oricine i se punea în cale. Avea să lupte și să câștige.

Firește că nu știa cum să lupte cu moartea. Presupunea doar că, după ce sosea clipa, avea să știe cum.

Dar nu știe.

Olivia aleargă pe cărare în sus, cu iarba foșnind sub tălpi când trece pe lângă boboci ofiliți și copaci uscați, arcade care putrezesc și pietre sfărâmicioase. Ajunge la bărbatul care nu-i bărbat, stăpânul celeilalte case, monstrul care i-a creat tatăl și i-a ucis mama, și se aruncă asupra lui.

Își lipește palmele de haina lui și încearcă să-și adune puterea pe care a simțit-o dincolo de zid, se imaginează trăgând înapoi grădina din strânsoarea lui, viața pe care a furat-o el cu fiecare pas, luându-i lustrul de marmură din obraji și strălucirea din păr. Își înfige degetele în Moarte și încearcă să ia totul înapoi.

Privirile li se întâlnesc.

— Șoricel nesăbuit, zice el, cu vocea ca un copac smuls de furtună. N-ai nicio putere aici.

Mâinile lipite de haina lui încep să-i înghețe, simte o oboseală profundă, o nevoie acută de a închide ochii și de a dormi. Încearcă să

se desprindă, dar mâinile ei se afundă mai adânc, de parcă el ar fi o peşteră fără oase, fără capăt, şi trebuie să acţioneze, dar, când frigul o cuprinde, nu poate respira, nu poate gândi, nu poate...

Se descarcă o puşcă şi pocnetul zguduie noaptea.

Hannah şi Edgar sunt deasupra grădinii.

Olivia se smulge şi se împleticeşte înapoi, cu ochii în ceaţă, iar Edgar ţinteşte Moartea a doua oară şi trage iar, şi glonţul se topeşte în aer deasupra mantiei sale care flutură. Nu îl pot ucide, ştiu că nu îl pot ucide, dar vor muri apărând Gallant, pentru că este casa lor.

Vor muri şi vor bântui locul, ca...

Monştri.

Umbrele alunecă pe cărarea din grădină, subţiri ca nişte degete, ucigând fiecare frunză şi tulpină când năvălesc asupra lui Hannah şi Edgar, dar Olivia se aruncă între Moarte şi Gallant.

Ajutaţi-mă, se gândeşte, şi vorbele ei prind rădăcini în pământ. *Ajutaţi-mă să apăr casa noastră.*

Şi ei vin.

Se ridică din pământ. Ies din livadă şi plutesc din casă. Hannah şi Edgar privesc holbându-se cum monştrii năvălesc în grădina distrusă, cu marginile luminate de magie şi strălucirea lunii.

Olivia priveşte şi ea. Îşi vede mama, cu părul liber şi sălbatic, păşind printre trandafiri, unchiul, mărşăluind înainte, cu pumnii încleştaţi, bătrânul şi tânăra şi o duzină de alte chipuri pe care nu le cunoaşte. Vin înarmaţi cu lopeţi şi cuţite.

Moartea o priveşte cu amuzament.

— Am mai trecut prin asta, şoricel. Nu mă ascultai?

Ba da.

Monştrii de dincolo de zid îi aparţin lui.

Dar cei de la Gallant, se gândeşte ea, *sunt ai mei.*

Zâmbetul piere de pe chipul lui.

Se întoarce spre monştri, în timp ce aceştia se strâng în jurul lui. Bătrâni şi tineri. Puternici şi slăbiţi. Câţi a distrus? Câţi a ucis? Lângă zid, dincolo de poarta deschisă, stau ceilalţi din familia Prior, aşteptând să îl târască acasă. În faţa lor, ea vede băiatul. Cel care a trăit şi a murit acum doi ani, dincolo de zid.

Monstrul face un semn cu mâna şi câţiva dintre ei se cutremură,

însă nu dispar.

— Eşti un nimic, mârâie monstrul când ei se apropie. Nu mă poţi ucide.

Bineînţeles că are dreptate. Nu poţi ucide moartea. De aceea, o alungi.

Toţi îl înconjoară precum iedera, cu muchiile dizolvându-se într-o masă de umbre, când îl obligă să dea înapoi prin grădină, prin uşa deschisă, dincolo de zid.

Îl lovesc ca un val care se izbeşte de stâncă.

Olivia se grăbeşte înaintea lor, cu mâinile pline de sânge, al ei şi al lui Matthew. Ajunge la poarta de fier şi o trânteşte, îşi lipeşte palmele pe metal şi se gândeşte: *Cu sângele meu, pecetluiesc această poartă.*

Broasca şopteşte în fierul dur.

Poarta se lipeşte de zid, iar cealaltă parte e înghiţită în spatele fierului şi al pietrei. Grădina tace. Noaptea încremeneşte. Hannah şi Edgar se grăbesc prin întuneric, spre ea şi spre forma care zace la pământ.

Matthew.

Olivia ajunge prima, căzând în genunchi lângă el. E inert, cu ochii privind cerul, iar ea se teme că s-a dus deja, dar apoi băiatul îşi flutură pleoapele, iar ritmul respiraţiei devine mai lent. E un trup aproape adormit.

— S-a terminat? întreabă el, cuvintele mai mult se citesc pe buze decât se aud, şi Olivia încuviinţează, în timp ce Hannah se lasă pe vine de cealaltă parte a lui.

Edgar e în picioare, cu o mână pe umărul ei.

— O, Matthew, spune ea blând, mângâindu-i părul.

Poate că va fi bine. Poate că are doar nevoie de odihnă. Poate... Dar când îngenunchează lângă el, simte sângele care inundă pământul, care-i pătează pielea. E atât de mult.

— Olivia, zice el încet, cu degetele tremurând.

Fata îl ia de mână şi îşi apropie capul de al lui.

— Rămâi, şopteşte el. Până ce adorm.

Ea scrâşneşte ca să nu plângă şi încuviinţează.

— Nu vreau...

Ezită, înghite în sec.

— Nu vreau să fiu singur.

Nu este singur, bineînțeles. Ea e acolo, la fel și Hannah și Edgar. Din întuneric se desprinde monstrul. Arthur Prior se lasă la pământ, lângă fiul lui. Întinde o mână și mângâie aerul din jurul capului său. În cele din urmă, Matthew închide ochii și se odihnește.

Nu se mai trezește.

Dar ei rămân cu el până în zori.

Epilog

Olivia îngenunchează între trandafiri.

O adiere răcoroasă se rostogolește prin grădină, înșfăcând frunzele și petalele căzute pe care le poartă departe. Vara își pierde, în cele din urmă, drepturile.

Se înfioară de răcoarea toamnei și își trage jacheta mai aproape de trup. Este a mamei sale, o haină îndrăzneață, albastră, tivită cu alb. E tot prea mare pentru ea, dar mânecile pot fi suflecate și poalele ridicate, și, într-o zi, știe bine, i se va potrivi. Deocamdată, ține departe vântul și împiedică spinii să-i agațe pielea când plivește buruienile cenușii care încă-și croiesc drum prin pământul rănit și se răsucesc și se împletesc printre plante. Insistente, se gândește ea.

Dar și ea e așa.

Olivia se ridică în picioare și privește rezultatul muncii ei.

Aproape de casă, câțiva trandafiri au supraviețuit, dar moartea a trecut ca un val peste toate celelalte. A durat o săptămână să îndepărteze rămășițele. Să hrănească pământul și să încerce să o ia de la capăt.

Va crește înapoi, își spune ea. Dacă moartea face parte din ciclu, atunci e și cazul vieții. Totul se ofilește și totul înflorește.

Îi place să simtă pământul în mâini. Cel mai bine a fost când au început să se vadă primii colți de iarbă.

Edgar spune că are un dar, că totul înverzește sub atingerea ei.

Nu e tocmai o putere, nu e ca aceea pe care o avea dincolo de zid, dar e ceva. În timp, cu grijă, grădina de la Gallant va reveni la viață.

Alte lucruri, nu.

Privirea ei coboară panta, oprindu-se în fața zidului.

O piatră netedă și albă este așezată în mijlocul ierbii distruse. Iese în evidență, în umbră, lucioasă ca osul pe pământul gri-închis. Edgar a ajutat-o să o monteze, ca să marcheze locul în care a căzut Matthew.

Nu e îngropat acolo, firește. Trupul lui zace lângă al tatălui său, sub livadă, în cimitirul familiei. Dar de fiecare dată când privirea ei se îndreaptă spre zid, i se pare drept ca piatra să fie acolo.

O amintire a nopților în care întunericul îi șoptește în minte, încercând să o convingă să iasă, să se întoarcă, să meargă acasă.

Dar acasă e o alegere.

Și ea a ales Gallant.

Există un singur lucru de care-i e dor, dincoace de zid.

Un jurnal mic și verde, cu un *G* gravat pe copertă.

Cuvintele mamei sale, desenele tatălui.

O furnică degetele, așa cum i se întâmplă mereu când se gândește la jurnal.

Își imaginează stăpânul casei șezând în scaunul lui de catifea, lângă șemineul stins, dând paginile și citind cu voce tare.

Olivia, Olivia, Olivia.

Își croiește drum prin grădină, cu găleata în mână. Toți trandafirii au dispărut, chiar și cei de lângă casă, cu excepția unuia. E un singur tufar încăpățânat, care continuă să înflorească și mai are doar o mână de boboci roșii pe tulpini.

Olivia taie unul și îl duce la nas, din obișnuință, chiar dacă Matthew îi cultiva pentru culoare și nu pentru parfum. Va planta unii noi, în primăvară, și pentru culoare, și pentru parfum.

Pe balcon, Hannah bate un covor.

Spune că-i praf peste tot. Praf de cenușă, care se strecoară prin crăpături, printre obloane și în spațiile de sub uși, și se depune peste tot. Olivia nu simte, dar în fiecare zi Hannah freacă și bate și curăță cenușa nopții. Edgar spune că așa jelește ea.

Soarele își face loc pe cer, iar Olivia își scoate cizmele de grădină, lăsându-le la ușa din spate, și intră.

Îl aude pe Edgar în bucătărie, pregătind tocana. Dacă ascultă cu atenție, îl aude fredonând. Un imn vechi, pe care-l cânta pacienților în război.

Casa e prea mare pentru trei persoane, așa că încearcă să umple spațiul, să facă zgomot.

Olivia cască și străbate casa.

Nu doarme bine.

În fiecare noapte, visează că e dincolo de zid.

Uneori, Moartea o așteaptă pe balcon, cu ochii goi arzând precum stelele, în beznă.

Alteori, o cheamă, în timp ce ea fuge prin casă, disperată să găsească o ieşire.

Dar, de cele mai multe ori, este în sala de bal, unde el îi invocă părinţii din scrum şi os. Iar şi iar, îi priveşte întâlnindu-se. Iar şi iar, îi priveşte sfărâmându-se. Iar şi iar, el îi readuce şi ei o privesc cu mâinile întinse, cu o rugăminte în ochi, parcă spunând că ar putea fi reali.

Sunt doar vise, îşi spune ea, de fiecare dată când se trezeşte.

Şi visele nu îţi pot face rău. Asta a spus mama ei. Firește, acum ştie că nu e aşa. Visele te pot face să te răneşti, să faci multe lucruri, dacă nu eşti atent. Încă nu s-a trezit lângă pat, dar ţine curelele de piele moale sub saltea, în caz că va avea nevoie de ele, într-o zi.

Şi nu e singură.

Hannah încuie uşile în fiecare noapte.

Edgar verifică obloanele.

Şi monstrul care seamănă cu mama sa şade la piciorul patului, cu ochii atenţi la întuneric.

Olivia se mişcă prin casă, gândindu-se la baia pe care vrea s-o facă, să se cureţe de pământul din grădină. Dar, mai întâi, picioarele o poartă după obicei.

În camera de muzică.

Dincolo de fereastra franceză, soarele continuă să coboare. Curând, va cădea între munţii îndepărtaţi şi va dispărea în spatele zidului grădinii. Dar acum e încă lumină.

O vază galbenă stă pe pian, iar Olivia pune în ea trandafirul roşu, apoi se lasă pe băncuţa îngustă. Ridică încet capacul, cu degetele plutind prin aerul de deasupra, înainte să se oprească pe clapele albe şi negre.

Lumina din încăpere începe să devină din ce în ce mai plăpândă şi îl vede cu coada ochiului. Monstrul e pe jumătate acolo, dar pe jumătate nu, iar ea poate umple bucăţile lipsă din amintire. Încruntarea, buclele, ochii cândva aprinşi. Monstrul se târăşte înainte, luând loc pe băncuţă, lângă ea. Oricât de mult şi-ar dori să se întoarcă şi să privească, ea nu o face.

Îşi ţine privirea în jos şi aşteaptă, iar după câteva momente, el îşi apleacă jumătatea prezentă a capului şi îşi duce degetele fantomatice

spre clape. Plutesc acolo și așteaptă ca ea să le urmeze.

Așa, pare să spună, iar Olivia își așază mâinile exact cum îi arată el și, ezitând, începe să cânte.

Mulțumiri

Unele povești se revarsă ca un val. Altele picură încetișor. Când și când, o poveste bălțește undeva, așteptând să o găsești. A trebuit să caut povestea Oliviei. Aveam poarta din zid, căci fusese mereu acolo, însă ani de zile nu am fost sigură ce voi găsi dincolo de ea. Ce *trebuia* să găsesc. De aceea, *Gallant* n-a fost doar muncă din dragoste, ci și din răbdare.

Într-o lume cu termene de predare, date de lansare și așteptări, să ai răbdare este un lux. Să ai o echipă care înțelege nevoia de răbdare.

Agenta mea, Holly Root, și editoarea mea, Martha Mihalick, au înțeles această nevoie și le voi fi mereu recunoscătoare pentru asta. Așa cum voi fi recunoscătoare și întregii echipe de la Greenwillow Books pentru încredere, când povestea pe care o găsisem, în sfârșit, s-a dovedit ciudată și sălbatică, și era limpede că nu se va așeza ușor pe raftul oricui și că și cititorii mei vor trebui să o găsească.

Sunt recunoscătoare designerului coperții, David Curtis, pentru că a creat poarta perfectă spre lumea mea, și ilustratorului, Manuel Šumberac, pentru că a creat niște opere de artă care au propriul glas în paginile cărții.

Sunt recunoscătoare lui Janice Dubroff, pentru că a citit cu atenție partea legată de comunicarea nonverbală, și lui Kristin Dwyer, pentru că m-a susținut constant, și Patriciei Riley, lui Dominique Clayton, Zoraidei Cordova și lui Sarah Maria Griffin, pentru că mi-au amintit, iar și iar și iar, că pot și știu să fac asta.

Le sunt recunoscătoare și părinților mei, care au fost alături de mine, fizic, pentru prima dată, datorită pandemiei. Într-o perioadă cu atâtea greutăți, mi-au oferit putere și lumină, siguranță și adăpost, și mi-au amintit permanent că, indiferent cât de departe m-aș duce, cât de pierdută m-aș simți, îmi voi găsi mereu drumul spre casă.

De la autoarea bestsellerului *Viața invizibilă a lui Addie LaRue*, un nou **bestseller #1** în topul *New York Times*.

Atunci când Olivia ajunge în sfârșit la Gallant, în urma unei scrisori misterioase primite de la unchiul său, ea află trei lucruri importante: unchiul său a murit de multă vreme, nu are voie să iasă afară după apus și, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să treacă de partea cealaltă a zidului vechi care străjuiește locul.

Dar Olivia este hotărâtă să descopere adevărul despre istoria familiei sale, chiar dacă, pentru a reuși, trebuie să exploreze un întreg tărâm bântuit unde o așteaptă însuși macstrul întunecat...

BOOKZONE

ISBN 978-606-9639-34-4